

FRANK ARNAU

SOCIETATEA ANONIMĂ HEROINA

enigma

FRANK ARNAU

Societatea Anonimă Heroina

Coperta de *Mihai Mănescu*

HEROIN AG

Lingen Verlag, Köln

FRANK ARNAU

Societatea Anonimă Heroina

În româneşte de Alex. Alcalay

• EDITURA UNIVERS •
Bucureşti • 1979

PREFAȚA

După datele organelor internaționale de la Geneva și ale comisiilor speciale ale Organizației Națiunilor Unite, traficul cu stupefiante se ridica în anul 1965 pe plan mondial la un dever de aproximativ 6,5 miliarde dolari, ceea ce reprezintă peste jumătate din ajutorul financiar anual acordat de Statele Unite țărilor subdezvoltate de pe glob. Este probabil că valoarea mijloacelor materiale permanent aruncate în acțiune în cadrul traficului cu stupefiante depășește considerabil această cifră.

Făcînd însă abstracție de considerentele strict bănești, acest trafic, prin care cei căzuți pradă toxicomaniei își procură diferitele droguri, joacă un rol încă mult mai primejdios — în primul rînd în Statele Unite : el determină o creștere accentuată a criminalității și furnizează spitalelor și clinicilor de boli mintale un număr tot mai mare de pacienți.

În Statele Unite ale Americii, toate categoriile de delicte au în bună măsură la origine consumul de stupefiante, deoarece pentru a-și procura mijloacele necesare achiziționării „mărfii" bolnavul, mai ales toxicomanul adolescent, este gata să comită orice delict, de la furtul mărunt la spargere, la atacul banditesc — „stick up" sau „hold-up", cum este denumit în SUA atacul armat — și pînă la crimă în formele sale cele mai sălbatice.

În ultimii ani, criminalitatea determinată de toxicomanie s-a răspîndit departe peste granițele SUA.

De cele mai multe ori acest viciu începe cu „reefer", adică țigareta cu marijuana, pentru a ajunge ulterior la morfină, cocaină și heroină. O proprietate comună acestor stupefiante este „acțiunea cumulativă" : pentru obținerea aceluiași efect dozele trebuie mărite progresiv. Din momentul în care fumătorul de marijuana ajunge la limita extremă a consumului posibil, el recurge la narcotice din ce în ce mai puternice, pînă ce stupefiantele cele mai nocive îl aduc, într-un fel sau altul, în ultima fază a unei degradări fizice și morale totale.

Se apreciază că 80% din traficul de stupefiante se află în miinile unui „sindicat", care controlează în aceeași proporție deverul pe întreg cuprinsul Statelor Unite. Restul de 20% revine unor grupuri mai mici, care de cele mai multe ori nu au decît o impor-

tanță regională. Intrușii pot fi trecuți cu vederea. Ei dispar cu toții surprinzător de repede, după primele încercări de a acționa în acest sector.

Cîștigul exorbitant pe care îl realizează toți cei care participă bănește la traficul de stupefiante este pe măsura riscurilor foarte mari, a pedepselor deosebit de grele prevăzute pentru comerțul ilicit cu orice fel de substanțe narcotice, precum și a costisitoarelor mașinații de apărare împotriva oricărei urmăriri de către organele judiciare. Cazuri din cele mai grave de corupție pe plan orășenesc și de stat, mituirea de funcționari de toate categoriile și de politicieni notabili, demonstrează forța financiară a acestui sindicat al stupefiantelor.

Mijloacele sale sînt atît de importante, încît fac posibilă și coruperea funcționarilor diplomatici, care prin imunitatea vamală de care beneficiază valizele lor sînt deosebit de indicați pentru contrabandă. În 1961, bagajele ambasadorului unei republici din America Centrală acreditat la Haga au fost deschise la sosirea sa la New York, în ciuda imunității diplomatice. Funcționarii „Brigăzii Antidrog" au descoperit și confiscat cu acest prilej șase kilograme de heroină. Excelența sa a nimerit în spatele gratiilor, după care a fost judecat și condamnat la șase ani închisoare. Această captură a fost posibilă numai datorită faptului că ambasadorul, deși se bucura de exteritorialitate în Olanda, nu avea dreptul la nici un fel de privilegii diplomatice în SUA deoarece nu era acreditat la Washington.

În branșa stupefiantelor rentabilitatea posibilă este considerabilă. Un kilogram de marijuana costă în Mexic sau alte țări latino-americane aproximativ 20 de dolari. Printr-un amestec cu tutun într-o proporție foarte mare, din această cantitate se confecționează circa 3 200 țigarete „reefer", pentru care clientul plătește un dolar bucata, astfel că fiecare dolar investit se transformă în 160 de dolari! Din aceștia aproximativ 100 dolari revin sindicatului, iar restul de 60 dolari plasatorilor principali, mijlocii și mici. Decontările se desfășoară după regulile cele mai stricte ale onestității negustorești. Iar la cea mai mică abatere de la „spiritul de echipă" se răspunde cu gloanțe.

Furnizorii primari de marijuana sînt aproape fără excepție băștinașii din zonele tropicale, care o extrag din cînepa sălbatică, „Cannabis India". Numai rășina acestei plante, care crește într-un climat umed și torid, are proprietăți narcotice. În Mexic, zona

tropicală cea mai apropiată de SUA, cultivarea cînepei sălbatice este interzisă; dar întinderea acestei regiuni exclude posibilitatea unui control efectiv. Rășina îmbătătoare o produce numai planta femelă în floare. De aci provine probabil și numele feminin „Maria-Juana". Deoarece litera „J" este pronunțată în spaniolă „H", acest narcotic a intrat în vocabularul internațional sub denumirea „Marihuana".

Această substanță se desprinde de la sine de pe planta care o produce. Este suficient să te plimbi în cizme printr-un cîmp de cînepă înflorită, și rășina lipicioasă rămîne fixată pe carîmbi. Este metoda cea mai simplă de recoltare a stupefiantului pur. Frămîntat și format în bile, răzuit sau tras în fibre, după cerere, apoi amestecat cu tutun obișnuit, el intră în circuitul comercial.

Fumatul marijuanei provoacă halucinații și reale stări de vis asociate cu imaginații erotice paroxistice. Limitele de timp și spațiu dispar, de asemenea obstacolele fizice și inhibițiile morale.

Atît morfina și heroina obținute din opiu, cît și cocaina sînt comercializate cu marje de profit similare celor rezultate de pe urma marijuanei.

Cocaina, extrasă din frunzele arbustului *Erythroxylon Coca* din zona tropicelor, a luat în mare măsură locul morfinei la toxicomanii din America, în primul rînd pentru că poate fi administrată foarte ușor, fără injecție, pe calea mucoaselor nazale. Cocaina este absorbită repede și exercită o acțiune dublă, asupra sistemului nervos central și al celui periferic. Ea acționează și în stare foarte diluată, ceea ce asigură traficanților de stupefiante profituri încă mai mari.

Dar tot așa cum morfina a fost depășită de cocaină, aceasta din urmă a fost la rîndul ei depășită de heroină, care acționează ca derivat al morfinei. Heroina este considerabil mai toxică și, prin acțiunea ei deosebit de rapidă și profundă, provoacă stări de exaltare periculoase, ducînd la un delir în care toate inhibițiile originare sînt subordonate dorințelor, iluziilor.

În Statele Unite, aproximativ 80% din toxicomani sînt tributari heroinei.

În Europa prețul de fabrică al unui kilogram de heroină de puritatea chimică de circa 820/1000 este, în comerțul farmaceutic legal, de 18 000 mărci vest-germane. Introdus prin contrabandă în America, acest produs este comercializat cu 60 000—100 000 mărci kilogramul. La consumator el ajunge sub forma unei pulberi

albe, alcătuite în proporție de 98% dintr-un amestec de lactoză și chinină și numai 2% heroină. Pe baza acestei proporții de amestec, dintr-un kilogram de heroină farmaceutică se confecționează cinci tone de „heroină de consum", iar dintr-o investiție de 18 000 mărci se realizează un dever de 1,8—2,4 milioane...

În ultimul timp, sub presiunea unor conflicte serioase între consumatori și micii furnizori, cota de lactoză și chinină din „produsul de consum" a fost puțin redusă, iar acțiunea acestuia a fost îmbunătățită prin alte substanțe de umplutură cu însușiri narcotice, dar care costă doar o mică fracțiune din prețul heroinei. Printre acestea se numără Demerol, Metadon, Metapon, Nembutal și diferite alte preparate pe bază de fenobarbital.

De cîtva timp a cîștigat teren un nou narcotic, denumit „LSD", un medicament folosit în psihiatrie. Primejdia principală a acestui produs o reprezintă procedeul chimic relativ simplu pentru confecționarea lui și care poate fi pus în aplicare chiar și în așa-numitele „laboratoare de bucătărie". Efectele LSD-ului sînt extrem de primejdioase, dat fiind că această substanță are o acțiune profund „eliberatoare de inhibiții" și duce, prin ideile obsesive paroxistice pe care le provoacă, pînă la crimă.

Traficul de droguri își are propria terminologie tehnică, pentru toate „specialitățile"..

„Sarofras" sînt cele mai ieftine țigarete de marijuana în circulație, cele de calitate mai bună se numesc „panatella" sau „messerole", iar cele mai tari sînt cunoscute sub numele de „gun-geon". Seringilor pentru administrarea subcutanată a dozelor li se spune „spikes". Combinațiile de cocaină și heroină sînt denumite „speedballs". Toxicomanii care folosesc injecțiile sînt „skinpoppers", iar cei care prizează cocaina — „schmeckers". În sfîrșit, „mules" (catîrii) sînt plasatorii care îi ademenesc pe elevi să guste din otrava albă.

„Narcotic Squad" (Brigada Antidrog) dispune, numai în New York, de peste 200 de polițiști de înaltă calificare, care își desfășoară activitatea în 10 grupe de cîte 17 pînă la 22 de oameni. Printre șefii lor cei mai capabili se numără inspectorul Terranova. Fiecare unitate este comandată de un locotenent. Cu toții trebuie să stăpînească cel puțin două din cele patru limbi străine importante în acest sector : italiana, spaniola, idiș, germana.

Orice abatere de la legea stupefiantelor constituie un „delict federal", astfel încît organele federale de resort, nefiind îngrădite

de frontierele nici unui stat federal, pot interveni oricînd şi oriunde.

Lupta cea mai îndîrjită împotriva crimei organizate în ansamblul ei, împotriva „sindicatelor“ şi gangsterilor de la şefii lor pînă la ultimul „hoodlum“ (derbedeu) o proclamase tînărul ministru de justiţie Robert Kennedy, fratele preşedintelui John Kennedy, care, din păcate, şi-a dat demisia în anul 1964.

Lugano, septembrie 1966

FRANK ARNAU

UN CADILLAC PARCAT PE BOWERY

La Sectorul I din Wall Street zbîrnii telefonul. Ofițerul de serviciu ridică receptorul, se prezentă, ascultă, luă note, repetă, apoi spuse pe un ton cam plictisit :

— Toate-s bune, dar intersecția Bowery-Canal-Allen nu ține de sectorul nostru. Anunțați...

— Treaba ta, copoiule ! îl întrerupse grosolan vocea iritată de la celălalt capăt al firului. N-am vrut decît să-mi fac datoria de cetățean, și atîta tot. Cadillac-ul l-am observat în dreptul blocurilor Allen-Houston pe cînd mergeam la lucru, eram în schimbul de noapte. După patru ore jumate tot acolo l-am găsit, și atunci m-am apropiat. Tipul de la volan stătea nemișcat, la întrebările mele nu răspundea, m-am uitat mai atent la el, era mort. E clar c-a fost împușcat. Am prăpădit o fisă ca să chem poliția, dar a doua n-o mai prăpădesc — și cu asta am terminat !

— Numele dvs ! De unde vorbiți ? se grăbi să întrebe sergentul Burns.

Singurul răspuns a fost un păcănit. Necunoscutul agățase receptorul.

Burns aruncă o privire spre ceasul din perete. Apoi făcu o notă.

„Marți, 4 mai, ora 3,44 după miezul nopții, un apel telefonic, voce bărbătească, nu a indicat numele și nici locul de unde vorbește. La intersecția Bowery-Canal-Allen s-ar afla parcat un autoturism Cadillac, de cel puțin patru ore și jumătate. După spusele necunoscutului de la telefon, conducătorul mașinii e mort, a fost probabil împușcat".

Sergentul întinse bucata de hîrtie colegului său.

— Dă-o pe telex la COB. Eu îi anunț între timp pe cei de la sectorul respectiv ca să izoleze locul.

La ora 3,46 scurtul raport fu recepționat pe banda teleimprimatorului din „Central Office Bureau", iar la ora 3,48 detectivul Lowett îl depuse pe biroul inspectorului șef de serviciu al Comisiei poliției judiciare, David Brewer.

— Dispozițiile — ca de obicei, d-le șef ?

Brewer parcurse cele cîteva rînduri, strînse hîrtiile din fața sa, împinse scaunul înapoi și se ridică.

— Sînt la parcul de mașini, să nu pierdem timpul.

Lowett se opri în pragul ușii și se întoarse.

— Pe cine luați ?

— Pe toți patru.

Lowett dădu din cap mulțumit și plecă.

Cînd inspectorul șef ajunse jos, mașina de serviciu a „Brigăzii poliției judiciare“ era gata de plecare, furgoneta cu ustensile a laboratorului și cea a serviciului de constatare sosiră și ele imediat, medicul legist Kennedy se apropie prost dispus și se urcă lîngă Brewer în fundul mașinii, Gatsky se așeză lîngă șofer, iar Lowett, Sarg și Sloan se urcară în furgonetă.

Porniră în viteză, în urletul sirenelor și licăritul intermitent al farurilor rotative.

De la clădirea alăturată sediului COB, aflată la intersecția străzilor Broom și Centre, numai cîteva grupuri de blocuri îi despărțeau de locul în care era parcat Cadillac-ul la volanul căruia se afla un cadavru.

— Dacă telefonul anonim se adeverește, atunci mergem acum să vizităm victima unui asasinat, îl lămuri Brewer pe medic. Firește, am putea avea de-a face cu o tactică de derutare, deși nu se prea obișnuiește. Pe de altă parte, nu-i exclus ca amicul nostru necunoscut să fi luat drept mort pe un automobilist adormit de băutură. Pînă una-alta, însă, a precizat că omul a fost împușcat. Dar, între noi fie vorba, doctore, la o privire superficială și un specialist poate confunda o sinucidere cu o crimă, nu-i așa ? Deci, răbdare și tutun.

Întinse doctorului un pachet mototolit de țigări. Avea vreo jumătate de duzină de tabachere, din piele, din argint, una chiar din lemn de santal, dar cîteva din ele nu mai știa pe unde le-a pus, alta o pierduse, așa că decît să rămînă și fără cele cîteva pe care le mai avea ca amintiri, prefera să le lase acasă și să umble cu pachețele rupte prin buzunare.

Furgoneta laborator și mașina serviciului de constatare se opriră în spatele unei limuzine impozante pe care

doi polițiști în uniformă o apărau de curiozitatea trecătorilor adunați.

Brewer, doctorul și Gatsky coborîră din mașină.

Sergentul, imperturbabil la postul său alături de limuzină, raportă :

— La comunicarea Sectorului I ne-am deplasat aici cu mașina de serviciu. Sosirea la 3,51. La această oră circulația vehiculelor era foarte redusă și doar cițiva trecători își vedeau de drum. Nimeni nu părea să ia în seamă Cadillac-ul. Cițiva s-au oprit numai după ce noi doi ne-am ocupat posturile. Nu am permis nimănui să se apropie de mașină, nimeni nu a pus alte întrebări decît cele puse de obicei de curioși. Am găsit la volan o persoană in nesimțire, petele de pe cămașă ar putea fi urme de sînge. Nimic n-a fost atins, nimic n-a fost mișcat.

Gatsky își deplasă cele peste o sută de kilograme ale sale atît de aproape de trecătorii nocturni de lingă mașină, încit aceștia se dădură instinctiv puțin înapoi.

Lowett, Sarg și Sloan flancară fața și părțile laterale ale Cadillac-ului, care în spate era acoperit de cele două mașini de serviciu.

Collins, Potter și ajutoarele lor lărgiră cercul în jurul limuzinei.

Brewer se îndreptă spre portiera din partea volanului și privi cu atenție în interior, plimbînd raza lanternei în toate părțile.

La volan, lăsat puțin pe spate în fotoliul său și cu brațele atîrnînd inerte, se afla un tînăr de vreo douăzeci și trei—douăzeci și șase de ani, vîrsta mai exactă era greu de precizat dat fiind tenul său închis și tipul său specific meridional. O mustață mică și aspră, de forma unei muște și neagră ca tăciunele, stătea ca lipită sub nările cărnoase. O pălărioară fantezistă îi alunecase spre ceafă, dînd la iveală un păr ondulat, de un luciu negru-albăstrui.

Brewer făcu doctorului semn din cap pentru a-i atrage atenția asupra cămășii victimei, netedă ca oglinda, strălucind în lumina vie a lanternei.

— Nailon pur, antijeg, ușor lavabil — destul de scump — dar petele astea de sînge care au și început să se înnegrească n-au să iasă deloc ușor, fabricanții de deter-

genți mai exagerează. Oricum, fericitul posesor al acestei cămăși tot nu mai are ce face cu ea. Păcat, nu ?

— Atins drept în inimă după cît se pare, David, remarcă doctorul Kennedy. Sîngele s-a scurs exact, surprinzător de exact, din punctul de lîngă mamelon. Mai rar așa o precizie la un sinucigaș — dar se mai întîmplă uneori. După experiența mea de pînă acum, lovituri atît de precise sînt de cele mai multe ori opera unor profesioniști în materie. În sfîrșit — vom vedea.

La instrucțiunile lui Collins, tehnicienii laboratorului începuseră să înregistreze poziția exactă a celor patru roți, notîndu-și toate datele și fixînd locul crimei pe hîrtie milimetrică la scara 1 : 100, identificînd profilul anvelopelor și toate urmele existente in jur.

Sub supravegherea lui Potters, specialiștii Serviciului de constatare sondară cu instrumentele lor suprafețele exterioare ale Cadillac-ului, ale celor trei geamuri laterale închise și a porțiunii de vreo trei centimetri a geamului tras de lîngă volan, parbrizul și mînerele cromate ale portierelor. Aplicară foliile speciale pentru imprimarea amprentelor, dar după o primă examinare sumară, Potter dădu din cap :

— Urme practic inutilizabile ! Parțial mănuși, parțial degete, dar totul șters și de neidentificat. Treabă de profesioniști în materie, e clar. Vom examina toate la amplificarea maximă, dar nu e cazul să vă faceți prea multe iluzii, d-le inspector. Poate găsim ceva în interiorul mașinii.

Brewer se întoarse spre Lowett.

— Deschide portiera opusă și vezi să nu se modifice poziția mortului cînd deschidem portiera de lîngă el. Îmi faci, te rog, adăugă el adresîndu-se fotografului, clișee color stereoscopice care să stabilească poziția exactă a cadavrului din toate unghiurile necesare. De poziția precisă a corpului, centimetru cu centimetru, ar putea depinde reconstituirea traiectoriei glontelui.

Inspectorul șef apăsă pe mîner, dar portiera era încuiată. Ea nu cedă decît după ce, cu ajutorul briceagului, declanșă dispozitivul de blocare din interior. Ca la toate tipurile de limuzină, portiera era foarte lată, după apre-

cierea lui Brewer de 1,10 m, masivă, de construcție solidă.
Cadavrul de la volan rămase nemișcat. Dacă nu erau cheagurile gelatinoase de sînge, s-ar fi putut crede că necunoscutul privește cu indiferență la operațiunile polițiștilor.

Doctorul Kennedy se aplecă asupra cadavrului și, cu ochii strînși, examină toate amănuntele vizibile.

— Dacă nu mă-nșel, pe scaunul din dreapta lui este o armă, mai bine zis un revolver. Asta ar putea să însemne că amicul nostru și-a tras chiar el un glonte în inimă. Sînt destul de frecvente cazurile cînd mîna sinucigașului, căzînd inertă, dă drumul armei respective. Urmele de pulbere, foarte vizibile chiar și la lumina lanternei, pe locul unde glontele a pătruns prin cămașă, arată aproape cu certitudine că arma s-a descărcat din imediata apropiere. Dar ne vom lămuri noi la autopsie.

Brewer observă, gînditor :

— De ce să-și fi ales oare un tînăr ultraelegant ca ăsta taman o bordură de trotuar din Bowery ca să-și parcheze mașina pentru ultima oară ?

Încercă să zîmbească.

— Și încă într-un loc interzis ! Se mai împușcă omul în pat acasă, în dormitorul iubitei, pe o bancă într-un parc văratic, melancolic... dar chiar așa, la volanul unui Cadillac, într-un cartier deocheat și întunecos din New York... Nu se prea brodește cu proprietarul unei limuzine atît de scumpe. Dar, să așteptăm...

Collins examină poziția armei.

— Aș ridica-o cu o vergea băgată pe țeavă, dar mă tem să nu se șteargă eventualele amprente de pe partea care e în contact cu tapiseria scaunului.

Ceru din furgoneta de ustensile o sîrmă subțire de cupru, o trecu prin inelul trăgaciului pe sub butoiaș și pescui revolverul din mașină.

— Smith & Wesson, ultimul model, mic, dar calibrul mortal.

Plimbă gura țevii și închizătorul pe sub nări.

— Miroase atît de tare a trinitrofenol, încît ar extazia pe orice chimist. Chiar dacă ultimul cuvînt îl va avea,

firește, numai examenul glontelui la microscopul comparator, bag mîna-n foc că asta-i arma crimei.

O strecură cu atenție într-o pungă de plastic cu cadre reglabile, adăugă o etichetă de marcare, apoi lipi gura pungii cu scoci.

Fotografii își aranjau între timp blitz-urile cuplate paralel, potrivit poziției aparatelor, și luau fotografii din toate unghiurile.

Specialiștii Serviciului de constatare depistară și înregistrară toate urmele din interiorul mașinii, desenară cu o cretă specială pe tapiseria scaunului contururile corpului încremenit, brațelor și miinilor, însemnară poziția picioarelor pe podea, măsurară și înregistrară toate dimensiunile din interiorul mașinii, citiră temperatura apei de răcire la indicatorul de bord, stabiliră gradul de căldură a apei de răcire și își notară kilometrajul total și cel din ziua respectivă.

Sloan și Lowett raportară inspectorului șef că, după toate probabilitățile, privitorii din jur erau trecători întîmplători care se opriseră lîngă mașina cu conducătorul nemișcat tocmai pentru că polițiștii îi invitaseră să circule. Potrivit regulii, cei doi agenți controlaseră actele de identitate ale tuturor cetățenilor prezenți, notîndu-și numele, profesiunea și adresa fiecăruia.

Detectivul Sarg se aplecă asupra etichetei metalice de pe bordul mașinii pentru a citi numele și celelalte date ale proprietarului. Omul de la volanul Cadillac-ului nu trebuia neapărat să fie chiar proprietarul mașinii, dar obligația ca fiecare vehicul să fie prevăzut cu o plachetă gravată cuprinzînd datele personale ale proprietarului respectiv oferea de cele mai multe ori indicii prețioase pentru cercetările poliției.

Detectivul își notă numele și se întoarse spre inspectorul șef.

— Tony Valdiva.

După o clipă de gîndire adăugă :

— Îmi pare cunoscut.

— Tony Valdiva ?

Brewer trase prelung din țigară.

— Nu știu de unde să-l iau, dar am mai auzit de numele ăsta, în orice caz nu în legătură cu vreo reuniune a asociației tinerilor creștini. Înainte de toate, adăugă el aruncînd o privire detectivului, deocamdată nu știm dacă tipul de la volan este într-adevăr Tony Valdiva. Mașina poate să fie furată, sau împrumutată de proprietarul ei unui prieten.

Aruncă mucul de țigară.

— Te duci imediat la Serviciul de constatare. Nu găsești acolo material suficient — te adresezi FBI-ului și Brigăzii Antidrog. Dacă nu mă înșală memoria, am mai auzit vorbindu-se de un Valdiva în legătură cu traficul de stupefiante. În cazul că amicul nostru de aici e chiar Tony Valdiva, adună toate datele posibile. Poate că-i aflăm adresa, gentlemenii ăștia își anunță uneori domiciliul reglementar, ca să preîntîmpine eventuale bănuieli.

Detectivul dădu din cap, mai verifică o dată notele sale după datele de pe eticheta metalică și plecă în grabă.

Detectivul Sloan, care între timp cercetase interiorul mașinii cu ajutorul lanternei, îi aruncă șefului său o privire semnificativă :

— Mai cunoaștem noi vreun caz în care un sinucigaș s-a dovedit atît de distins încît își pune mănuși din piele de căprioară înainte să-și ia viața ?

Brewer se aplecă și urmări raza lanternei.

— Mai mult decît ciudat ! Desigur că odată și odată dai de cel mai neobișnuit lucru. Dar ca cineva să-și pună mănuși înainte de a-și trage un glonte în inimă...

Privi în jurul său, apoi îi chemă pe Collins și Potter.

— Voi ați observat că tînărul nostru amic poartă mănuși ?

Laborantul dădu din cap.

— Foarte curios ! Dar nu m-am uitat la mort chiar așa de atent, examenul amănunțit îl facem totdeauna abia după autopsie.

Făcu o mică plecăciune artificială în fața doctorului Kennedy.

— Reprezentanții medicinii au totdeauna prioritate la cadavre.

Brewer își aprinse din nou o țigară.

— Nu țin neapărat să încalc protocolul, dar în cazul ăsta întîietatea o ai totuși d-ta. Scoate omului mănușile și ai grijă să se facă de urgență toate probele, pentru a se constata dacă există sau nu vreo urmă de pulbere. Ca să fiu sincer, eu unul sînt convins că nu vom obține decît rezultate negative. Un ucigaș poate să-și pună în mod calculat mănuși, ca să nu-și lase amprentele pe armă. Dar un sinucigaș ? !

Își plimbă privirile de la Collins la Potter, apoi la doctor.

— Sau ați auzit poate dvs. de un sinucigaș care-și pune mai întîi mănuși ?

— Nu am întîlnit așa ceva nici în practica mea, nici în literatura de specialitate, răspunse doctorul Kennedy. Aș vrea să adaug că mănușile în general și cele din piele de căprioară în special reduc în bună măsură precizia în mînuirea unei arme. În cazul de față, proiectilul și-a atins ținta cu o precizie absolută, ceea ce presupune un simț tactil perfect. Asta, cel puțin, e părerea mea.

Collins chemă pe unul din asistenții săi și, cu ajutorul a două pensete plate, dințate, începură să scoată mănușile de pe mîinile cadavrului. Înainte de a le pune la păstrare, marcate separat, în săculețe de plastic, Collins mirosi exteriorul și interiorul pielei catifelate. Dădu din cap, circumspect.

— Să nu facem afirmații pripite. E adevărat, simțurile omului nu sînt, din păcate, indicii sigure. Dar cred că nasul meu ar identifica urme proaspete de pulbere. Pielea de căprioară, în speță, conservă foarte bine mirosurile provenite din ardere. Or, în afară de mirosul specific de piele al acestor mănuși, nu simt decît un parfum pătrunzător.

Se aplecă asupra cadavrului, îi mirosi părul și își sublinie constatarea cu un gest.

— Mi-am închipuit imediat că e vorba de o briantină, de un fixativ care nu lasă pete de grăsime, așa că-ți poți netezi părul fără nici o grijă. Nu rămîne decît mirosul.

Brewer își privi ceasul de la mînă.

— Îndată e cinci. Nu vreau să mai pierd nici un minut. Pe acest individ, adăugă el adresîndu-se doctorului Kennedy, vi-l trimit la morgă. Cînd pot avea primul raport al autopsiei ?

— Plec cu dvs. pînă la sediu. De acolo maşina dvs. să mă ducă imediat la morgă, iar la şase o s-aveţi primele concluzii. Fireşte că examinarea organelor interne cere mai mult timp ; vreau să spun că, dacă la amicul nostru există eventuale urme de narcotice administrate anterior, asta nu s-ar putea constata înainte de prînz. Nu vom putea afla mai devreme nici ce anume a mîncat ultima oară, care faze de digestie intră în discuţie şi la care din ele a intervenit moartea.

Brewer îl chemă pe detectivul Gatsky.

— Ai grijă de remorcarea Cadillac-ului. Să fie pus la dispoziţia laboratorului.

Voia tocmai să se îndrepte împreună cu medicul spre maşina de serviciu, cînd două automobile în plină viteză apărură după colţ din strada Delancey, oprindu-se la bordura trotuarului. La scîrţiitul strident al roţilor frînate violent, poliţiştii şi curioşii din jurul lor îşi întoarseră privirile spre vijelioşii automobilişti.

— Presa ! strigă un poliţist aflat în grupul de trecători, ca şi cum ar fi vrut să-i avertizeze pe colegii săi.

Din maşini năvăliră reporteri şi fotografi.

Dar braţele puternice ale păzitorilor ordinii le blocară accesul la Cadillac. N-au folosit la nimic nici rugăminţile şi nici protestele lor.

În lumina slabă a zorilor fulgerară blitzurile orbitor de albe de pe acoperişul uneia din maşini. Aparatele prinseră în teleobiectivele lor tot locul acţiunii, limuzina, trecătorii, poliţiştii şi maşinile lor.

Doi reporteri se repeziră la Brewer. Îl ştiau pe şeful inspectoratului „P" al Comisiei poliţiei judiciare. Nu putea fi necunoscut mai nici unui gazetar care se ocupa cu treburi de-ale poliţiei sau tribunalelor.

— Ce s-a întîmplat, şefule ? insistă Pat Murphy de la „Herald".

— Despre ce e vorba ? Crimă ? Sinucidere ? Treabă de gangsteri ? Răfuială între cuţitari ? Dramă amoroasă ?

Jaf ? Viol ? Dă-i drumul, Brewer, presa este urechea şi conştiinţa contribuabilului. Fă-te iubit de cei ce-ţi dau piinea cea de toate zilele, ii strigă Dan O'Keefe de la „Tribune" inspectorului şef.

Brewer, imperturbabil, răspunse tuturor cu un gest al miinilor. Dădu din cap.

— Nici noi nu ştim despre ce e vorba. Un mort — asta-i tot deocamdată. Trebuie s-aveţi răbdare, n-aveţi încotro. Tocmai pentru că sînt plătit din impozite, trebuie să pun interesele cetăţenilor paşnici înaintea celor ale presei ! Sorry — asta e ! Treceţi mai tîrziu pe la biroul nostru de presă — dar acum evacuaţi terenul, înainte de intră în acţiune băieţii noştri.

Dădu oamenilor săi instrucţiuni scurte şi precise, se eliberă din înghesuială şi îl conduse pe doctorul Kennedy la maşina de serviciu.

Lowett şi Sloan îi însoţiră la rîndul lor pe Potter şi Collins.

Unul din cei doi sergenţi care păzeau Cadillac-ul alergă după inspectorul şef.

— Noi ne putem întoarce la sector ?

— După ce locul este eliberat de cei de la laborator şi Serviciul de constatare. Ai grijă să ne parvină neîntîrziat raportul în scris, cu orele exacte, începînd de la apelul telefonic pînă la terminarea misiunii d-tale de aici.

Inspectorul şef îl pofti pe doctorul Kennedy în maşină, se trînti apoi lingă el pe canapeaua din fund, îşi întinse picioarele şi trase un fum de ţigară.

Maşina demară energic, şi odată cu urletul sirenei începu să licărească farul rotativ.

•

ANTONIO, ALIAS TONY VALDIVA

Plăcile de aramă ale blocului 240, Center Street, sclipeau prin negura ce se ridica din East River la ivirea zorilor. Ferestrele luminate din loc în loc arătau că în multe secţii ale sediului poliţiei nu se cunoaşte odihna nopţii.

În aripa din Broom Street, etajele 4 și 7 erau puternic iluminate.

Brewer opri mașina la bordura trotuarului.

— Graba-i grabă, doctore, dar nici stomacul nu trebuie neglijat.

Îi spuse șoferului să aștepte și intră cu dr. Kennedy la Flanagan, locul de întîlnire al polițiștilor la orice oră din zi sau noapte.

În ciuda orei foarte matinale, localul era destul de aglomerat, căci pentru oamenii din sediul central activitatea se desfășura neîntrerupt, în același ritm.

O cafea-filtru tare și o porție de slănină cu ochiuri la capac, agrementate de o dușcă bună de Bourbon, fură o curată binefacere.

Un du-te-vino de colegi, întrebări fugare și răspunsuri laconice, și fiecare își vedea grăbit de treburile lui.

Brewer îl expedie pe medic la mașina de serviciu, după ce îi aminti că așteaptă neîntîrziat un prim raport, apoi dispăru prin bolta porții.

Ajuns în biroul său, Brewer trecu în revistă rapoartele oamenilor săi. Le completă cu rezoluțiile necesare pentru rezolvarea diferitelor cazuri. O crimă capitală avea prioritate față de infracțiunile de drept comun și, deoarece avea misiunea să facă lumină în cazul cadavrului de la volanul Cadillac-ului, transmise cazurile mai puțin importante personalului de resort din tura de dimineață.

Primul care se prezentă la inspectorul șef fu detectivul Sarg.

— Cadavrul din limuzină e Tony Valdiva în persoană. O veche cunoștință, de altfel. Două condamnări. În 1953, la Denver, doi ani pentru șantaj, dar nu a făcut decît șase luni, de rest l-a scutit Comisia de amnistie. Doi ani mai tîrziu a fost condamnat la Chicago la trei ani pentru port ilegal de armă, dar din nou s-a bucurat de indulgență și după nouă luni a fost pus în libertate. Un judecător binevoitor l-a scutit și de obligația de a se prezenta periodic la organele de poliție. De la sfîrșitul anului 1957 a locuit alternativ la Los Angeles și la noi, aici în New York. Se afla sub protecția „sindicatului". Colegii din Brigada Antidrog l-au arestat de șase ori. De cinci ori procuratura

s-a văzut nevoită să infirme punerea sub acuzare din lipsă de dovezi, iar la procesul de după cea de-a șasea arestare a fost achitat de jurați. În două din cazurile penale în care Tony a fost judecat pentru contrabandă de stupefiante martorul principal al acuzării a decedat pe neașteptate, iar în celelalte patru procese a dispărut fără urme. Coincidențele care intervin de regulă cînd e vorba de protejații „sindicatului". Apărătorul tînărului a fost de fiecare dată Sam Greenberg, care...

Brewer îl întrerupse.

— Știu, a pledat și pentru Frank Costello și Joe Adonis și, dacă nu mă-nșală memoria, a fost cîtva timp avocatul lui Lucky Luciano. Cînd e pus în acțiune un vulpoi de calibrul ăsta, înseamnă că rolul celui pe care-l are de apărat trebuie să fie foarte important pentru șefii bandei. Mă miră numai că a înregistrat Cadillac-ul pe numele lui.

Sarg prezentă inspectorului șef o colecție de fotografii și amprente primite de la Serviciul de constatare.

— Și-o fi zis, poate, că n-ar fi rău să încerce odată și pe calea dreaptă ? Se simțea probabil atît de bine acoperit, încît i se părea inutil să-și mai înregistreze limuzina pe numele unui om de paie. Că el e mortul de la volan nu mai încape nici o îndoială. Dacă comparăm fotografiile din perioade diferite nu seamănă deloc cu adevăratul Tony Valdiva din fototeca poliției, căci prin schimbarea pieptănăturii și a formei sprîncenelor, prin mustăți potrivite în tot felul și din cînd în cînd o față proaspăt rasă, își transforma considerabil înfățișarea. Dar amprentele oferă dovada incontestabilă.

Sarg răsfoi carnetul său.

— De la 18 ianuarie ocupa un apartament la hotelul Stanmore, rezervat pe timp nelimitat, după cum figurează în registre. În sfîrșit, un om încă tînăr, probabil că îl aștepta un viitor mare — pînă la scaunul electric... Născut la 6 februarie 1935, la Riposto, o mică localitate de pe coasta Siciliei vestice. La vîrsta de patru ani a debarcat cu părinții săi la New Orleans. Tatăl său, Giovanni Valdiva, a fost arestat în 1944 la Miami fiind acuzat că și-a forțat soția să practice prostituția ; iar după o încăierare

cu poliţiştii, în care a rănit pe unul din ei cu mai multe lovituri de cuţit, a fost împuşcat în timp ce încerca să fugă. Fusese denunţat chiar de soţia lui, care se pare că nu era dispusă să lucreze pentru el şi care de atunci a dispărut fără urme.

Brewer îi întinse detectivului pachetul său mototolit de ţigări.

— Vom cerceta apartamentul lui Valdiva de la Stanmore. Poate că mai aflăm cîte ceva de la personalul hotelului.

Lowett, Gatsky şi Sloan intrară în birou, unul după altul.

Raportară pe scurt că „operaţiunea" a fost terminată. Cadillac-ul fusese adus în curte pentru a fi examinat de specialiştii laboratorului, iar Tony fusese dezbrăcat de mîini experte de îmbrăcămintea lui scumpă, dar inutilă pentru treburile doctorului Kennedy, şi întins după toate regulile artei pe plăcile de marmoră ale morgii.

— Costumul a fost examinat reglementar, raportă Sloan, dar deocamdată nimic deosebit. Conţinutul buzunarelor l-am pus frumuşel in recipiente separate.

Detectivul scoase din buzunar o listă şi citi :

— Un buletin de identitate expirat şi un permis de conducere valabil pe numele Antonio Valdiva. În fotografia legitimaţiei faţa e complet rasă. Mai departe : un portofel negru din piele de crocodil veritabilă, şapte cecuri de călătorie de cîte 100 dolari, trei de cîte 50 dolari şi 136 dolari în bancnote. În buzunarul vestei mai erau 5,50 dolari în monezi, în portofel trei fotografii ale unei femei foarte decoltate, brunetă după o fotografie şi blondă după celelalte două, dar în orice caz aceeaşi persoană. Într-un buzunar al portofelului am mai găsit tichetul unui loc de avion „Pan-American Airways" clasa de lux, pe ruta New York—Paris—Lisabona—Roma—Atena—Beirut şi retur. În altă despărţitură o fotografie roasă, îngălbenită, pe care se poate deosebi o pereche cu o colecţie întreagă de copii. Tot acolo, un carnet de credit emis de „Diner Club". În buzunarul din spate al pantalonilor, paşaportul său într-un etui de piele, cu toate vizele in ordine. Tony mai avea asupra sa o mulţime de obiecte

mărunte din aur masiv, că un port-ţigaret cu muştiuc din jad, un briceag, o tabacheră cizelată, un lanţ portchei cu două chei Yalle, apoi un pieptene în toc de baga înrămat în aur, pînă şi un tirbuşon.

Brewer se ridică.

— Păstrează lista la tine, Sloan. Şi notează toate datele, minut cu minut. Ştii că şi la memoria cea mai bună pot interveni după scurt timp lacune care ar putea avea consecinţe fatale. Porneşte de la telefonul necunoscutului la Sectorul I. Cere-le din nou telefonic evoluţia precisă a lucrurilor. Nu omite nimic. Pe cit posibil, cel puţin..., adăugă el cu un oftat.

Sarg aduse primele rapoarte ale Serviciului de constatare.. Luă de pe masă fotografiile, amprentele şi fişa lui Valdiva şi le predă inspectorului şef. Brewer privi în jurul său :

— Ne ducem la hotelul Stanmore. Probabil că după cercetări amănunţite la domiciliul amicului vom avea o mulţime de treburi de rezolvat. Dumneata, Sloan, rămîi aici ca om de legătură.

Reporterii care aşteptau pe coridor îi asaltară din nou pe inspectorul şef şi pe cei trei detectivi. Debitară versiunile cele mai improbabile, sperînd că vor afla cel puţin un dram de adevăr, sub forma unei dezminţiri. Se îmbulziră spre ascensor, se înghesuiră în cabina ce se umplu pînă la refuz, iar la coborîrea în hol se repeziră după cei patru reprezentanţi ai poliţiei.

Cînd Brewer se aşeză alături de şoferul maşinii de serviciu, toţi amuţiră ca la comandă.

Comandă apoi şoferului cu voce tare, ca cel puţin reporterii din apropierea maşinii să-l poată auzi :

— Intersecţia Hudson-Cristopher !

Vînătorii de ştiri se răspîndiră ca potîrnichile, care mai de care să pornească mai repede cu maşina sa pentru a ajunge primul la adresa indicată de Brewer.

Imediat ce maşina viră in Canal Street, inspectorul şef îi făcu semn şoferului spre dreapta.

— 109 West 88 !

În plină viteză şi în urletul sirenei, automobilul se îndreptă spre nord..

BREWER INTRĂ ÎN ACȚIUNE

Hotelul Stanmore era o clădire de 14 etaje, cu fațada încărcată, caracteristică stilului anilor '20.

Brewer opri mașina cu un bloc înainte. Cînd ajunse cu cei trei detectivi în dreptul clădirii 109 West 88, însoțitorii săi schimbară priviri semnificative.

Era pentru toți un prilej de amintiri din analele criminalisticii. În unul din apartamentele acestui hotel își instalase cartierul general Archie Stewart, care în „marele atac asupra camionului blindat“ se alesese cu o pradă de 427 950 dolari numerar. Mult timp nu s-a putut da de nici o urmă a autorilor atacului. Au fost arestați mereu alți suspecți, dar toți au trebuit să fie repuși în libertate, pînă în ziua în care Archie Stewart, deținut în închisoarea Dannemora pentru cu totul altă infracțiune, începu să „ciripească“. Asta nu pentru a-și ușura conștiința, ci în speranța că în calitate de martor principal al acuzării va scăpa ieftin. A fost unul din cazurile rare cînd un criminal își trădează „colaboratorii“ pentru a obține reducerea unei perioade îndelungate de detenție. Pare ciudat că a supraviețuit după eliberare. El își datora însă viața in primul rînd împrejurării că „asociații“ săi de odinioară nu mai aveau posibilitatea să-l lichideze. Fuseseră cu toții condamnați la închisoare pe viață. John Oleys și Percy Geary se aflau la Alcatraz, iar Stewart Wallace și Thomas Quin la Dannemora. John Maning căzuse victimă unui conflict intre „colegi“. Benning McMahon murise — cu totul neobișnuit — de moarte bună. Francis Oleys își pusese capăt zilelor, iar John Huges dispăruse fără urme. FBI-ul îl căutase pretutindeni, dar el părea pur și simplu să se fi volatilizat.

Toate aceste amintiri se perindau cu iuțeala fulgerului în mintea celor patru, care la intrarea hotelului Stanmore se opriră pentru a se consulta cîteva clipe.

Inspectorul șef îl însărcină pe Lowett să examineze registrul de evidență al garajului subteran.

Gatsky, „taurul“, se postă la intrarea hotelului. Cu forța sa putea bara drumul oricărui suspect, fie el cît de puternic, care ar fi vrut s-o ia la sănătoasa.

Brewer, însoţit de Sarg, se apropie de portar.

Omul în uniforma bogat galonată şi cu gulerul împodobit cu cîte două chei aurite încrucişate îi întîmpină la început cu priviri ostile, dar din clipa în care Brewer îi puse sub nas legitimaţia se transformă într-un cetăţean cît se poate de serviabil.

— Dl. Valdiva locuieşte la noi începînd din 18 ianuarie. Ocupă unul din cele mai scumpe apartamente, la etajul 14. Hol, cameră de zi, dormitor şi baie. Este un tînăr domn, liniştit, despre care nu pot spune decît lucruri bune. Cred că sînteţi pe urme greşite, d-le inspector şef.

Brewer se apleacă peste masă spre portar.

— Se pare că te-a uns serios, amice, dacă iei în braţe pe un gangster ca ăsta. Aveţi mulţi muşterii de teapa lui ? Cred că n-ar fi rău să examinăm puţintel lista clienţilor voştri, şi să ne ocupăm şi de concesiunea voastră hotelieră.

Portarul ridică mîinile în semn de sincer protest. Vocea îi deveni mieroasă.

— De unde era să bănuim că un client distins ca Antonio Valdiva are dificultăţi cu poliţia ? Vă dau cuvîntul meu de onoare, d-le inspector şef, că...

Brewer îi tăie vorba.

— Lasă jurămintele. Aş vrea să ştiu dacă Valdiva primea vizitatori. puţini sau mulţi, aş vrea să ştiu dacă nu ţi-a atras atenţia ceva deosebit în ultimul timp, aş vrea să ştiu dacă a avut convorbiri telefonice interurbane sau internaţionale — pe scurt. aş vrea să aflu cît mai multe despre acest distins client al dvs. Cheamă telefonista şi anunţă-l şi pe directorul d-tale.

Îl prinse de revere pe omul în livreaua elegantă şi îl trase spre sine.

— Şi nu uita că în cazuri de crimă se pedepseşte şi orice complicitate ulterioară. E valabil atît pentru d-ta, cît şi pentru întregul personal.

— Crimă ? îngăimă portarul. Îi trebuiră cîteva clipe pînă să-şi recapete sîngele rece. Nu voi tăinui nimic, d-le inspector şef. Vă dau cuvîntul meu de onoare. Dar poate ar fi mai bine să vă conduc pînă la biroul direcţiei...

Brewer îl întrerupse.

— O clipă numai ! Ieri, ți-a reținut ceva atenția la acest Valdiva ? Ceva neobișnuit în comportarea lui ? Dădea semne de teamă ? L-a vizitat cineva ?

Portarul negă.

— Cît timp am fost in schimbul meu, deci de la opt dimineața pînă la șase seara...

Inspectorul șef îl întrerupse din nou, bănuitor.

— Ziua d-tale de lucru e de zece ore ? Și ce zice sindicatul ?

— Nicidecum, d-le inspector șef. Patru zile pe săptămînă lucrăm cîte zece ore, iar o zi patru ore, ca mina doua. Sîntem trei în trei schimburi. Nimeni nu depășește norma de lucru. În orice caz, după cum ziceam, nu mi-a atras atenția nimic deosebit, nici ieri, nici înainte. Dar poate că știe să vă spună mai multe portarul de noapte, şau chelnerul de pe etaj. Amîndoi au intrat în schimbul de după-amiază la ora șase și au rămas pînă la patru dimineața. Știu numai că azi dimineața, cînd am controlat bonierul de comenzi pe care trebuie să-l predau contabilității, am văzut că aseară au fost servite în apartamentul lui Valdiva două meniuri á la carte. A avut deci o vizită la masa de seară.

— Dă-mi, te rog, adresa portarului de noapte și a chelnerului de etaj.

Portarul ridică receptorul, ceru administrației numele, prenumele și adresele, le notă pe un formular de telegramă ce se afla pe masa sa, înmînă apoi hîrtia lui Brewer.

Inspectorul șef, însoțit de detectivul Sarg, îl urmă pe portar spre biroul direcției.

Daniel Shearman, directorul hotelului Stanmore, se arătă deosebit de serviabil.

— Vă rog să contați pe sprijinul nostru fără rezerve. Noi punem foarte mult preț pe o colaborare cît mai bună cu poliția. În ceea ce ne privește, și în special pe mine, Antonio Valdiva era totdeauna cu plățile la zi și, de ce să nu recunosc, era un client foarte simpatic. Liniștit, amabil... Ce-și poate dori mai mult un hotelier, decît bani numerar ?

— Bani numerar, Shearman ? interveni Brewer. După cîte știu, clienții permanenți își onorează conturile cu

cecuri. Nu ţi s-a părut curios că Valdiva a renunţat la binecunoscutele avantaje ale plăţilor prin virament ?

Directorul nu păru să se simtă prea în largul său.

— Da şi nu, d-le inspector şef. E adevărat, clienţii permanenţi folosesc de cele mai multe ori cecurile. Dar dl. Valdiva spunea că are cont la o bancă din Los Angeles, unde urma să se întoarcă după cîtva timp. Poate că, din motive fiscale, a renunţat la oficiile unei bănci din New York, ştiu eu ? În orice caz, ne-a scutit de orice pierdere de timp... cu operaţiunile astea greoaie de virament...

— Precizările d-tale sînt pe cît de convingătoare, pe atît de nesincere. Fireşte, nu am cum să-ţi demonstrez, dar aceste plăţi în numerar ar fi trebuit să-ţi trezească bănuieli. În orice caz, aş vrea mai întîi să ştiu despre Valdiva tot ceea ce consideri, ca hotelier cu experienţă, că e demn de menţionat. Şi te-aş ruga să nu uiţi că e vorba de o crimă.

Shearman îl privi stupefiat pe inspectorul şef.

— Crimă ? !

Începu să se plimbe nervos în sus şi în jos. Dorind în mod vădit să ofere cît mai multe date, se grăbi să relateze tot ce-şi putea aminti. Nu erau însă decît observaţii lipsite de importanţă. Probabil că îşi dădu şi el seama, căci adăugă, parcă pentru a se scuza :

— Sînt atît de prins cu problemele administrative, încît pentru oaspeţi personal îmi rămîne prea puţin timp...

Telefonista aduse registrul de evidenţa convorbirilor telefonice externe, dar nici una nu figura pe numele Valdiva.

— Asta încă nu spune nimic, căci la convorbirile din cabinele de lîngă centrala noastră telefonică, cu plata imediată în numerar, nu înregistrăm nici un nume, ci doar specificaţia „pasant". Dar nu-mi pot aminti ca dl. Valdiva să fi avut vreodată o asemenea convorbire interurbană. Bineînţeles, nu garantez că o altă persoană nu ne-ar fi putut da comanda pentru o convorbire externă, pe care s-o preia apoi Valdiva.

Informaţia era plauzibilă, dar nu folosea la nimic.

Brewer ceru directorului să-i deschidă apartamentul lui Valdiva. El nu ezită să recunoască deschis că cererea sa nu are o bază legală, deoarece nu avea asupra sa un

mandat oficial de percheziţie şi pătrunderea în mod legal într-un domiciliu presupune un asemenea mandat. În orice caz, îl asigură el pe director, în împrejurările date emiterea autorizaţiei nu era o problemă. Descuierea de bunăvoie a apartamentului ar însemna însă o economie considerabilă de timp, ceea ce are o mare importanţă în anchetarea unei crime. Lăsă să se înţeleagă că poliţia ar aprecia un asemenea ajutor.

Shearman se arătă imediat dispus să îndeplinească cererea inspectorului şef. Se duse la casa de fier şi scoase un „masterkey", cheia-şperaclu pe care fiecare administrator de hotel trebuie să o aibă la îndemînă pentru a asigura accesul la orice încăpere în caz de forţă majoră. Îi conduse apoi pe Brewer şi Sarg pînă la etajul 14.

Apartamentul lui Valdiva era destul de demodat, dar mobilat cu tot comfortul.

Cei doi poliţişti începură să examineze totul cu cea mai mare atenţie.

Sertarele şi şifonierele nu erau încuiate, ceea ce însemna, ca mai totdeauna în asemenea cazuri, că nu aveau ce să găsească acolo. „Specialişti" de teapa lui Valdiva nu-şi lăsau dulapurile şi sertarele descuiate decît atunci cînd nu conţin nimic compromiţător.

Brewer examină fiecare mobilă în parte, exploră tivurile tapiţeriei. Trase o masă, puse pe ea un scaun şi pipăi cofrajul galeriei cu şnururile perdelelor şi draperiilor — o ascunzătoare de predilecţie. Dar nu găsi nimic.

Sarg întoarse pe dos toate buzunarele hainelor, scoase calapoadele din pantofi şi cercetă interiorul lor, deschise un aparat fotografic după ce se asigurase că nu era încărcat, cotrobăi prin sertare şi se asigură că şipcile din interior şi fund nu ascundeau nimic. În afară de cîteva note de plată şi chitanţe ale hotelului şi ale unor magazine de articole de galanterie, bilete de pariuri, bilete de teatru folosite, cărţi de format mic şi prospecte, nici un fel de indicii. Nici un carneţel de însemnări, nici un număr de telefon.

Brewer intră în camera de baie, unde mai găsi două valize şi o trusă de toaletă. Examină toate obiectele.

După alte căutări sterile, dînd să iasă, atinse cu cotul raftul de sticlă pe care se aflau articole de toaletă : apă

de colonie, cremă de faţă, fixativ de păr. săruri de baie, pilule pentru stomac, un pulverizator de parfum, antinevralgice şi un flacon mare cu pudră de talc.

Acesta din urmă căzu pe pardoseală.

Capacul sări de pe flacon şi o pudră albă ca făina se răspîndi prin capacul perforat al flaconului, pe mozaicul pardoselei.

David Brewer, care locuia cu părinţii în căsuţa acestora, fusese obişnuit de mama sa cu o ordine aproape maniacă şi o curăţenie desăvîrşită. Se aplecă, deci, şi, cu o mişcare mecanică, ridică flaconul, îl puse la locul său, apoi, cu ajutorul unei lame de ras pe care o găsi printre articolele de toaletă, începu să adune talcul vărsat şi să-l strîngă în palma sa stîngă.

Urmele rămase le împrăştie cu un prosop.

Cînd se ridică, simţi o mîncărime neobişnuită in nas şi o iritaţie a mucoaselor, care dură cîteva secunde. Mîncărimea îi coborî în gîtlej, după care dispăru la fel de repede cum apăruse. Îl cuprinse o senzaţie ciudată, cu totul nouă pentru el, de pierdere a echilibrului, ca şi cum corpul său s-ar fi eliberat de forţa de gravitaţie. Miliarde de mici puncte negre îi săltau prin faţa ochilor. Se rezemă de canatul uşii, respiră adînc de mai multe ori. Încet-încet, senzaţia de ameţeală cedă.

Privi atent pulberea albă din palma întinsă.

— Sarg ! strigă el după ajutorul său, care se afla în hol.

Din cîţiva paşi detectivul fu lîngă şeful său.

Directorul Shearman se apropie la rîndul său, curios.

Brewer culese o doză mică din pulberea albă şi i-o întinse lui Sarg. sub nas.

După cîteva secunde detectivul se pronunţă :

— Ce anume e, nu ştiu. Poate să fie cocaină, sau morfină, sau heroină, sau poate un amestec. La laborator au să se lămurească repede lucrurile. Dar un lucru e cert : e vorba de droguri !

Brewer deşurubă capacul perforat al flaconului şi deşertă atent pulberea adunată în palmă. Însemnă flaconul cu lama briceagului său, înscrise data, ora şi locul găsirii

pe fundul flaconului, şi îl rugă pe Sarg să-şi adauge şi el iniţialele.

— Oricum, un pas înainte. Acum vom apela şi la Hamlin de la Brigada Antidrog cu băieţii lui, apoi cercul suspecţilor are să se îngusteze puţintel. Dacă flaconul ăsta conţine heroină în stare pură, valoarea ei de comercializare e de peste 100 000 dolari. Au mai fost ucişi oameni şi pentru 50 de cenţi... Cum ajungem la sediu îl predai laboratorului, adăugă Brewer, întinzînd flaconul lui Sarg.

Mulţumi lui Shearman, îi atrase atenţia că în cazurile de crimă pînă şi cea mai mică indiscreţie poate avea drept consecinţă punerea sub acuzare pentru complicitate, apoi coborî cu Sarg la parter.

Gatsky, care aştepta la intrare împreună cu Lowett, nu avea nimic de raportat.

Lowett îi citi datele copiate din registrele garajului. În ziua precedentă, luni 3 mai, ora 10,45, Tony Valdiva a ieşit cu Cadillac-ul său, s-a întors la ora 19,12 şi a plecat din nou la ora 21,41. Omul de serviciu, acum în schimbul de zi, nu a putut oferi amănunte în plus, dar i-a dat numărul de telefon al colegului său din noaptea anterioară, un anume Budd Spiker. Pentru eventuale cazuri de urgenţă, fiecare mecanic şi paznic al garajului trebuia să poată fi găsit telefonic. Lowett îi telefonă lui Budd Spiker şi îl convocă pentru ora 14, dar cu acest prilej află că în seara precedentă Valdiva venise la garaj însoţit de o doamnă, care se urcă în maşină alături de el. Spiker nu-i putu descrie mai amănunţit persoana respectivă, deoarece făcea înregistrarea maşinilor din cabina sa, la o oarecare distanţă de ieşire, şi în afară de aceasta garajul era slab luminat. Dar putuse observa că doamna respectivă purta o haină maro, sau maro deschis. Cînd doamna se urcă în maşină, observase că purta un fular de mătase multicolor şi o pălărioară trasă pe frunte.

Brewer intră în maşină împreună cu cei trei detectivi.

— La sediu !

Cu farul ei rotativ şi în urletul sirenelor, maşina porni în viteză spre Manhattan.

Într-o mică sală de lucru Brewer discuta rezultatele primelor cercetări. Sloan își completa notele sale, care urmau să servească ulterior întocmirii raportului definitiv.

Inspectorul își privi ceasul.

— Să facem o pauză, avem la dispoziție o oră pentru masă și puțină odihnă. Cine vrea să tragă un pui de somn n-are decît, pe propria răspundere. Prea repede nu cred c-o să ne putem permite un somn în toată legea. Eu o să-l mai chem pe Mark Hamlin de la Brigada Antidrog, vreau să am cît mai curînd o discuție cu el și cu băieții lui. După aceea mă duc la Flanagan. Programul de după masă va fi cam așa : Sarg îl aduce pe portarul de noapte, Sloan pe chelnerul de etaj, Lowett să fie gata pentru interogarea lui Spiker de la garaj, iar Gatsky rămîne aici la dispoziție. Acestea fiind zise — poftă bună !

Se duse în biroul său și ceru legătura cu șeful secției Droguri. Hamlin era plecat la masă. Brewer lăsă vorbă că trebuie să vorbească de urgență cu el și că poate fi găsit de la ora 13,30 în sus.

Cînd se apropie de măsuța din colțișorul său obișnuit de la Flanagan, cei patru detectivi mîncau deja cu poftă de lup. Se încetățenise obiceiul ca la masă să se discute numai despre politică și sport. Prin eforturi perseverente, doctorul Kennedy reușise în cele din urmă să-i dezvețe pe băieți de prostul obicei de a-și submina apetitul și digestia prin interminabile discuții pe teme profesionale. Cu timpul devenise clar pentru ei că din cînd în cînd corpul și mintea au nevoie de o reală destindere, fără de care randamentul le va slăbi în mod inevitabil. Cu excepția excepțiilor...

Primul se ridică Gatsky, pentru a-și lua în primire postul de om de legătură. Ținu să facă această precizare, dar toți ceilalți știau că stimulentul cel mai puternic pentru nespusa lui hărnicie era fără îndoială divanul aflat în camera alăturată de biroul din sediu. Dușumeaua se cutremură cînd Gatsky o porni din loc.

Sarg și Sloan urmară exemplul colegului lor.

Detectivul Lowett îl însoți pe șeful său la sediu.

La ora 14 sosi Hamlin cu doi din oamenii săi de la secția specială a Brigăzii Antidrog. Îi prezentă : Roy Bryan și Elvis Mallory.

Brewer îi puse la curent, pe baza notelor luate, cu desfășurarea cercetărilor în cazul Tony Valdiva, de la primul apel telefonic la Sectorul I pînă la concluziile provizorii ale Serviciului de constatare și ale laboratorului. Încheie cu vizita sa la hotelul Stanmore.

— Collins nu mi-a trimis încă analiza pulberei albe, dar nu mă îndoiesc că e vorba de un stupefiant. Poate că obțin telefonic un prim rezultat.

Ridică receptorul, ceru legătura cu laboratorul, apăsă pe butonul de conectare a difuzorului, iar după cîteva clipe îl și sună Collins, care la întrebarea inspectorului șef îl informă că este vorba de heroină, de concentrație 98,8%, în greutate totală de 186 grame. Adăugă că imediat după transcriere referatul, împreună cu flaconul și alcaloidul sigilat, conform prevederilor, într-o eprubetă vor parveni inspectorului șef, încă în cursul după amiezii.

— Antonio, denumit Tony Valdiva, a mai fost arestat de noi de cîteva ori, după cum cunoașteți de altfel din evidența noastră, preciză Hamlin. Dar acum, prin descoperirea acestei cantități neobișnuit de mari de heroină, am reușit pentru prima oară să obținem proba materială a activității lui în traficul de stupefiante. Din păcate, continuă el oferind lui Brewer și celorlalți doi polițiști tabachera și aprinzîndu-și la rîndul său o țigară, un mort nu poate fi trimis în fața judecății. Și-a plătit păcatele față de societate. Dar prin crima asta, cei care l-au lichidat împiedică o acțiune judiciară în baza căreia procuratura ar fi putut probabil pune sub acuzație pe principalii trăgători de sfori. Presupun că Tony Valdiva a făcut vreo afirmație imprudentă, sau a riscat o amenințare deghizată, și atunci șefii bandei s-au grăbit să acționeze înainte de a fi prea tîrziu pentru ei. S-ar mai putea ca la transformarea heroinei pure în produsul comercializabil diluat, Valdiva să fi dosit de fiecare dată cîte o cantitate, pînă ce a adunat aceste aproape 200 grame ; ori, asta trebuia într-o bună zi să ajungă într-un fel sau altul la urechile șefului suprem. A urmat atunci reacția, conform regulilor

necruțătoare ale organizației lor. Ceea ce nu-mi pot explica, este de ce înainte de executarea lui nu i-au capturat prada.

Elvis Mallory interveni :

— Poate că ucigașul bănuia că Valdiva are heroina asupra sa. Dacă pornim de la premiza asta, care e probabilă, atunci în clipa în care a fost ucis lîngă el se afla o femeie. Rezultă că această femeie reușise prin anumite stratageme să-l atragă pe Valdiva la o întîlnire cu moartea. În care caz, e vorba de o agentă a „sindicatului". Nu-i exclus ca ea să-l fi ademenit sub pretextul unei întîlniri cu un cumpărător. Presupunea, deci, că are heroina asupra sa. Dar Tony a fost prea prudent, sau prea bănuitor. Și nu a vrut să aducă prețioasa marfă la prima întîlnire. Ținea probabil să-l vadă mai întîi la față pe amatorul de pulbere albă. Ce i-a fost dat să vadă a fost gura țevii unui Smith & Wesson. Necunoscuta a putut apoi scotoci cadavrul pentru a găsi heroina. Conta că victima o ascunsese doar în unul din buzunarele sale și nu în mașină. Dar n-a găsit-o, căci dvs., d-le inspector, ați descoperit-o în camera de baie a lui Valdiva. Misiunea ei principală a fost îndeplinită, cea secundară a eșuat. Se întîmplă. Cam asta ar fi teoria mea în ce privește ultima oră a lui Tony.

Hamlin se ridică.

— Foarte plauzibil, Mallory.

Se întoarse spre Brewer.

— Vom aduna orice material care ar putea avea cît de cît o legătură cu victima. Cred că ar trebui să ne gîndim la o colaborare specială între Comisia poliției judiciare și noi. Oamenii „sindicatului", băgați cum sînt în toate afacerile cu stupefiante, îi cunosc mai pe toți băieții noștri. Dispun, în orice caz, de fotografii excelente și de cele mai amănunțite date personale. După părerea mea, ar fi bine ca cercetările care cad in atribuțiile noastre să le punem la punct împreună cu voi. Pe oamenii voștri traficanții nu-i cunosc. Dar vom vedea cum se mai desfășoară lucrurile. Cred că ar trebui ca problemele de fond să le discutăm cu șeful poliției judiciare.

Brewer se declară imediat de acord, ceru legătura cu secretarul șefului său suprem, solicită o întrevedere, arătă

în ce scop, iar după cîteva minute fu invitat să se prezinte.

Un curier anunță sosirea lui Budd Spiker, omul de la garaj. Lowett se duse cu el în altă cameră.

Șeful poliției judiciare, John Kinsay, îi primi pe Brewer și Hamlin imediat la sosirea lor.

— Vorbiți-mi despre crimă, d-le inspector. Chestiunea conlucrării cu Brigada Antidrog o vom discuta ulterior.

Lăsîndu-se pe speteaza fotoliului său, Kinsay urmări raportul lui Brewer. Puse numai cîteva întrebări, concis formulate. Ochii săi cenușii priveau limpezi și cercetători pe cei doi polițiști. Ședea cu spatele la cele două ferestre, cu fața în umbră, în timp ce vizitatorii săi erau scăldați în lumină. Pe fondul luminos din spatele său se profilau contururile dure ale frunții înalte și bărbiei sale proeminente. Părul său argintiu, ușor ondulat, scînteia în lumina ferestrelor.

După expunerea lui Brewer, Hamlin își spuse la rîndul său părerea asupra ansamblului chestiunii.

Șeful poliției judiciare își făcu cîteva scurte însemnări.

— În ce privește conlucrarea dintre dvs., sînt cu totul de acord. Amănuntele le las pe seama dvs. Numai că atunci cînd ar fi necesare măsuri ce depășesc atribuțiile sectoarelor dvs., am să vă rog să-mi cereți avizul.

Ridicîndu-se, adăugă :

— Am primit pînă acum zeci de telefoane în legătură cu acest caz Vâldiva — nu numai din partea presei. Și din partea unor deputați ai orașului, care se interesează de cazul ăsta cu o insistență surprinzătoare. Sper că mă înțelegeți.

Hamlin îl însoți pe Brewer în biroul acestuia. După o scurtă trecere în revistă a situației, plecă împreună cu oamenii săi.

Detectivul Sarg intră cu un om scund și gras care gesticula violent.

— E Thaddeus Klibatsky, portarul de noapte de la hotelul Stanmore, care a fost ieri de serviciu. S-a cam supărat că l-am dus mai întîi la cazier. Știți cum e astăzi, fiecare se agață imediat de drepturile sale cetățenești.

Klibatsky se adresă inspectorului şef.

— Dar ce-nseamnă asta ? Un reprezentant al poliţiei poate să calce în picioare drepturile cetăţeneşti ? Cînd am primit cetăţenia am jurat c-o să respect Constituţia şi legile Statelor Unite ale Americii de Nord...

Cu un zîmbet prietenos, Brewer îl aşeză pe omuleţ pe un scaun.

— Nimeni nu pune la îndoială loialitatea d-tale faţă de Constituţia şi legile acestei ţări...

Aruncă o privire întrebătoare lui Sarg, care dintr-un semn cu capul îi dădu să înţeleagă că portarul de noapte nu are cazier.

— Te-am deranjat puţin, tocmai ca să-ţi dăm o ocazie să-ţi îndeplineşti îndatoririle d-tale cetăţeneşti. Sînt convins că mai ales un american mai proaspăt ca d-ta va fi oricînd gata să sprijine autorităţile patriei sale adoptive să lămurească îngrozitoarea crimă comisă asupra lui Tony Valdiva.

Klibatsky se potoli imediat, se simţi o persoană importantă.

— Am fost foarte surprins cînd am citit în ediţia de prînz a lui „Star". Cine ar fi crezut aşa ceva ! Bineînţeles că sînt cu totul la dispoziţia dvs.

— Perfect. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul nostru, nu te jena şi apelează la noi : Comandamentul, CA 62000, interior 34—71. Şi acum povesteşte-mi, te rog, ce ştii despre Tony Valdiva. Ne interesează în special lucruri ieşite din comun, dar ne pot fi de folos şi amănunte lipsite de importanţă. În primul rînd, tot ce ai putut observa d-ta aseară.

Klibatsky mulţumi pentru ţigara oferită, dar ceru permisiunea să fumeze din ţigările lui de foi. Îşi aprinse una, tacticos.

— Mister Valdiva era totdeauna foarte darnic. Asta mi-a reţinut cel mai mult atenţia, căci clienţii care cer puţin şi dau mult sînt mult mai rari decît cei care veşnic sîcîie portarul de noapte ba cu una, ba cu alta, ca pînă la urmă, cu chiu cu vai, să se simtă măcar cu o jumate dolar. Cînd intram în schimbul de noapte, la şase seara, Mister Valdiva se găsea aproape totdeauna în apartamen-

tul său. Pleca așa, pe la opt, asta cînd nu servea cina la hotel. Altminteri pleca în jur de 10. Rareori se întorcea înainte de 2 noaptea, uneori chiar mai tîrziu. Nu pot să-mi amintesc nimic deosebit, de nici un vizitator, vreau să zic prieteni, în schimb veneau la el mai multe doamne. Vreau să zic că cunoștea diferite doamne, dar, știți dvs., venea numai cîte una. În ultimele săptămîni mi-a atras atenția o doamnă care venea mai des decît celelalte și stătea mai mult la el, adică înțelegeți ce vreau să spun, altminteri erau relații trecătoare, vreau să zic că nu ți-neau mult, dar doamna asta de care zic, să fie vreo cinci sau șase săptămîni de cînd a apărut prima dată, tot venea la două, la trei zile să-l ia de la hotel sau să ia masa la el, seara. Era năltuță, brunetă, sau poate șatenă. Purta totdeauna o pălărie, dar oricum, la lumina electrică e greu de deosebit culoarea părului. Plus de asta, trecea destul de repede prin fața mea, în drum spre ascensor.

— Altceva mai special nu ți-a atras atenția la ea ?

— După cîte mă pricep eu, purta rochii cam scumpe. În zilele foarte reci la sfîrșitul lui martie și începutul lui aprilie, am văzut-o în diferite haine de blană care trebuie că au costat mii de dolari. Odată purta o poșetă din piele de crocodil, mare cît o valijoară. Într-o zi a scris pe masa mea cîteva rînduri pentru Mister Valdiva, care nu era sus. Își scosese mănușa de la mîna dreaptă, și avea pe degete la pietre prețioase, și mai și decît în galantar la Tiffany. Și atunci, și altădată iar, cînd a vorbit la telefonul de lîngă mine cu Mister Valdiva, am observat că purta strîns în jurul gîtului un fular de mătase, deși avea o rochie foarte decoltată și era destul de cald. Mi s-a părut cam ciudat.

Brewer, părînd indiferent, își nota din cînd în cînd cîte un cuvînt cheie.

— După vorbă, crezi că era din altă țară ? Sau avea un anumit accent regional ?

— Nu. Cred că era de prin New York, sau San Francisco, nu știu, poate că mă-nșela urechea.

— Dar numele ei îl știi ? Sau măcar prenumele ?

Klibatsky schiță un zîmbet.

— Aici nu pot să vă mai ajut. La fiecare din prietenele lui Valdiva îi spunea totdeauna „Baby“ — doar atît,

„Baby", poate ca să n-aibă necazuri dac-o confundă cumva pe una cu cealaltă.

— Ce poţi să-mi spui în legătură cu seara de ieri ?

Thaddeus Klibatsky scutură cu grijă ţigara în scrumieră.

— Aşa, în jur de opt seara, poate chiar înainte de opt, a venit doamna asta, a trecut pe lîngă mine ca de obicei şi a urcat cu ascensorul la etajul 14. Cu toate că începînd de la şapte seara ascensorul funcţionează cu autoservire — este aproape imposibil să găseşti personal de încredere pentru serviciul de noapte —, eu ştiu unde se opreşte, căci lîngă masa mea am un semnalizator electric şi o legătură telefonică cu cabina, pentru caz de forţă majoră Mai încolo, l-am auzit prin centrala telefonică pe Mister Valdiva că cere să i se aducă masa de seară în apartament. Să fi fost pe la ora opt şi un sfert. La 10 fără ceva, a trecut prin hol împreună cu ea. Dar nu au ieşit în stradă, s-au dus la uşa care dă în gangul spre garaj, de unde, zic eu, or fi plecat cu maşina. Aşa se întîmpla totdeauna cînd Mister Valdiva se întorcea la hotel, şi nu găsea loc de parcare şi era nevoit să-şi ducă maşina la garaj.

— Cum ţi se păreau ? Arătau, poate, ca după o ceartă ? Erau într-o dispoziţie normală, sau păreau agitaţi ?

Inspectorul îl privi cercetător pe interlocutorul său, dar Klibatsky negă fără ezitare.

— N-am observat nimic special.

— Mulţumesc !

Brewer consideră drept încheiate declaraţiile verbale şi ii atrase atenţia portarului de noapte că le va trece eventual în procesul verbal. Se adresă apoi lui Sarg :

— Faci d-ta însemnările necesare, te rog.

Detectivul conduse pe portarul de noapte pînă la ascensor, apoi se duse la Gatsky, care-şi compensa deficitul de somn sforăind zgomotos.

Sloan introduse pe chelnerul de etaj Max Bender.

— Toate în ordine, d-le şef. Am cercetat datele personale.

— Ia loc, te rog, îl invită Brewer arătînd spre un scaun de lîngă birou. Ştii pentru ce ai fost chemat aici ?

— Am aflat la radio că Tony Valdiva a fost găsit împuşcat la volanul Cadillac-ului său. Crimă sau sinuci-

dere, cam așa zicea reporterul. Cind a venit d-lui să mă ia, mi-am zis și eu că unul și cu unul fac doi, și asta-i tot.

Brewer dădu din cap îngîndurat.

— Radioul și presa ne lipsesc de posibilitatea de a pune întrebări prin surprindere, dar n-avem ce face, trebuie să ne resemnăm cu acest dezavantaj al progresului tehnic. De altfel, nici nu cred că ar fi avut rost să te iau prin surprindere. Desigur că informațiile pe care o să mi le dai vor fi conforme cu realitatea.

— Dacă vreți alibiul meu, d-le inspector șef, n-aveți nici o grijă. Am fost de serviciu pină dimineața. Asta pot să confirme zece persoane, chiar și douăzeci. Eu...

Brewer îi întinse pachetul său mototolit de țigări.

— Ce mă interesează pe mine sint observațiile d-tale. Doresc să cunosc cit mai mult ce ai observat d-ta în general in legătură cu Valdiva și cu vizitatorii săi. Și, in mod special, în legătură cu tot ce s-a intimplat aseară.

— Din păcate, eu n-am să vă pot lămuri mai mult decît v-ați lămurit dvs. singur pînă acum. Niciodată cînd serveam cina în apartamentul lui Valdiva, nu erau discuții din care să poți afla mare lucru. Vorbea ba de pariurile pe care le-a cîștigat sau le-a pierdut, ba de vreun spectacol pe care l-a găsit interesant. O discuție personală cu el n-am avut niciodată. O vreme, femeile care veneau la el se schimbau intr-una. Cina și prietena.

— De unde știi că de fiecare dată era vorba de o prietenă ? întrebă Brewer trăgînd adînc din țigară și lansînd spre tavan cerculețe de fum.

— Să o dovedesc nu pot, d-le inspector șef, e adevărat, dar nici eu nu sînt in meseria asta de ieri-alaltăieri. Îți poți da seama după ton, după anumite amănunte. Dar puțin mă privește dacă era ceva între ei sau nu. De cîtva timp se ivise ceva nou. Apăru într-o seară o doamnă, care prin tot felul ei de a fi se deosebea de celelalte. Nu mai aducea a șanteză. Nu știu dacă era de un soi mai bun, dar în orice caz făcea altă impresie decît fetele lui obișnuite.

— Cum se numea ?

— „Baby", răspunse Max Bender, cu același zîmbet semnificativ ca și al lui Klibatsky atunci cînd inspecto-

rul îi pusese aceeaşi întrebare. Valdiva le numea pe toate pur şi simplu „Baby", alt nume n-am auzit niciodată. Nu ţinea să-şi complice existenţa...

— Dar bărbaţi nu-i făceau vizite ?

— Nu-mi amintesc de nici unul. În orice caz, eu sînt tot timpul în schimbul de seară, pentru că se plăteşte mai bine. Poate că în timpul zilei veneau şi prieteni, nu ştiu...

Îi întrerupse telefonul.

Brewer ridică receptorul, ascultă cîteva clipe, apoi răspunse :

— Multe mulţumiri. Te rog, ţine-l de vorbă pînă soseşte unul din noi. Şi ai grijă, te rog, să nu-i cadă în mînă vreun ziar.

Apoi scrise pe un blocnotes :

„Gatsky să plece imediat cu o maşină la hotelul Stanmore şi să-l aducă pe omul pe care îl găseşte la Shearman. E cineva care nu ştie încă nimic de crimă, căci aşteaptă la director sosirea lui Valdiva".

Ridică privirea spre Sloan şi îi întinse biletul.

Detectivul parcurse rîndurile şi plecă.

— Aseară nu ţi-a atras atenţia nimic special ? îl întrebă Brewer pe chelner.

— Nu. Mister Valdiva comandase cina pe la opt şi ceva, dacă nu mă-nşel. Nu pot să spun chiar precis, căci într-una vin comenzi de băuturi şi altele de la diferiţi clienţi. Valdiva consulta meniul totdeauna la repezeală. De altfel, mare cunoscător nu prea era în materie de mîncăruri, şi a ales şi ieri cîte ceva, fără să stea mult pe gînduri. Ei însă nu i-a plăcut alegerea, şi a examinat lista de la un cap la celălalt. A cerut supă de roşii, friptură de vacă cu spanac şi piure de cartofi, îngheţată cu frişcă şi un şvarţ. Mister Valdiva s-a mulţumit să comande acelaşi meniu. Ca băuturi am servit două Martini, două sticle de bere neagră şi trei whisky.

— Nimic deosebit în comportarea celor doi ? Se certaseră, poate ? Semne de nervozitate ? Despre ce vorbeau ?

— Toate erau ca şi în celelalte seri cînd venea doamna la el. La intrarea mea în cameră discutau despre lucruri

cu totul obişnuite. N-aş putea să jur că înainte de asta nu vorbeau despre cu totul altceva, dar oricum, se prea putea. De altfel, în timp ce puneam sau strîngeam masa, ea îşi găsea cîte o treabă, sau se ducea la fereastră, sau răsfoia cartea de telefon. Abia acum îmi dau seama, cînd mă gîndesc mai bine.

— Ce motiv putea să fi avut ?

— Asta nu ştiu, d-le inspector şef. Poate că nu voia să fie observată.

— Dar în timp ce îi serveai, doar aveai destule prilejuri s-o observi mai atent, nu ?

— Da şi nu. Chelnerul trebuie să fie atent mai degrabă cu platourile, şi tacîmurile, şi paharele şi servitul, decît să se uite la cei pe care-i serveşte. M-am învăţat minte de cînd odată, la o masă, atîta îmi fugeau ochii după decolteul unei doamne, că pînă la urmă am răsturnat sosul fierbinte de ciocolată peste umărul ei.

— Te înţeleg, ai dreptate. N-ai putea, totuşi, să mi-o descrii cît de cît pe vizitatoarea lui Valdiva ?

— Talie mijlocie, şatenă, un cap foarte drăguţ — dar foarte fardat. Cum o fi arătînd nefardată, nu ştiu. Era totdeauna foarte elegantă, toată numai bijuterii veritabile. Te privea, aşa, de sus, era genul celor care, dacă-i serveşti, nu te mai consideră om. Altminteri, cînd îmi cerea un pachet de ţigări îmi dădea totdeauna cîte un dolar, şi în general nu primea să-i dau rest. Dar şi asta e în felul oamenilor de teapa ei.

— Şi ? Ce ţi-a mai atras atenţia la femeia asta ?

— Cîteodată îmi făcea impresia că, de fapt, e mai tînără decît pare. Vreau să spun că, dacă ai un ochi bun, îţi dai seama cînd o femeie a trăit mai mult decît o arată vîrsta — trecută înainte de vreme !

Max Bender ridică deodată privirea spre inspectorul şef.

— Mă luai cu vorba, şi era să uit ceva. Purta totdeauna un fular în jurul gîtului. Trebuie că avea o colecţie întreagă, căci mereu îşi punea altul. Cu vreo două săptămîni în urmă, poate ceva mai mult, tocmai aşezam masa, cînd veni şi ea din dormitor. Probabil că nu auzise cînd am intrat. Ardea numai lampadarul şi, slabă cum era lumina nu puteam deosebi chiar toate amănuntele, dar în orice

caz, era prima oară cînd o vedeam fără fular. În clipa cînd m-a văzut s-a oprit deodată şi şi-a dus mîna stîngă la gît. Voia s-ascundă ceva, cel puţin aşa mi s-a părut. Dar imediat a căutat să dea impresia că-i un gest natural, întîmplător. Mîna o ţinea însă nemişcată, cu degetele unite peste beregată şi întinse pe gît în jos. N-aş putea să jur, dar cred că acoperea un pansament.

Brewer se aplecă spre el.

— Un pansament ?

— Da. După cum spuneam, camera era slab luminată, dar într-o frîntură de secundă parcă văzui un pansament, aşa, pe la beregată, şi orizontal. Dacă nu mă-nşel, era prins cu leucoplast.

— Cam cît de mare crezi că era pansamentul ?

— Păi, să fi avut vreo zece centimetri lungime, şi o lăţime de vreo patru centimetri. Dar nu pot să bag mîna-n foc. Poate că era ceva mai lung, dacă nu şi mai lat.

— După aceea n-ai mai văzut-o niciodată fără fular ?

— Numai o singură dată am observat, în timp ce serveam, urmele pansamentului pe sub fularul care se deplasase puţin. Şi, de data asta, mi s-a părut mai mic. Aş zice — ca degetul meu mare. Sub leucoplastul de culoarea pielii am văzut tifon.

Sloan se întoarse şi raportă :

— Gatsky e în drum spre noi.

Brewer dădu din cap şi se adresă din nou chelnerului.

— Cînd ai observat asta ?

— Săptămîna trecută, miercuri. Dar, d-le inspector, nu mi s-a părut că treaba asta ar avea vreo importanţă. O femeie atît de cochetă ca ea, care nu face economie în nici o privinţă cînd e vorba de fizicul ei, va căuta bineînţeles să-şi ascundă o rană de la gît. Poate că a apucat-o odată Valdiva cu mai puţină delicateţe — el avea totdeauna unghiile manichiurate, ascuţite şi lungi. Era oricînd gata să izbucnească într-o criză de furie, chiar dacă în aparenţă reuşea să se controleze.

Brewer stătu pe gînduri cîtva timp.

— Nu ştiu deocamdată cît de importante sînt cele ce ne spui. S-ar putea totuşi ca... Se întrerupse, apoi adăugă, ridicîndu-se : În orice caz, îţi mulţumesc pentru precizã-

rile d-tale. Va trebui să le trecem în procesul verbal. Du-te, te rog, cu detectivul Sloan.

Rămas singur, Brewer își comandă o cafea mare, conectă telespeakerul și apăsă pe clapa cu eticheta „Dr. Kennedy". Cînd auzi vocea medicului in difuzor, întrebă :

— E gata expertiza ? Perfect ! Trimite-mi-o, cu cît mai repede, cu atît mai bine. Dar vreau să te întreb acum ceva important. Din mărimea unui pansament și poziția lui pe corpul omenesc, există posibilitatea de a se trage o concluzie în ce privește rana ?

Dr. Kennedy răspunse, în felul său oarecum ironic :

— Îmi amintești de profesorul care îi dă elevului lungimea unui vapor și înălțimea catargului și-i cere să calculeze vîrsta căpitanului vasului. Dacă nu-mi poți oferi date mai precise decît dimensiunea unui pansament și locul unde este aplicat, David, mă tem că n-o să-ți pot fi de mare ajutor. Totuși — să începem cu anemica d-tale descriere. Spune.

— E vorba de un pansament orizontal, aplicat lateral spre baza gîtului, în dreptul beregatei. Cu două săptămîni în urmă ar fi avut o lungime de 10 cm și o lățime de 4 cm, dar miercurea trecută ar fi avut doar mărimea degetului gros. Prin urmare s-a redus, de unde, ca profan, deduc că în urma micșorării rănii. Dar să te ajut mai departe, doctore. Omul care a văzut în două rînduri rana spune că ea poate să fi fost provocată de un adorator prea înfierbîntat. În cazul ăsta, deci, rănirea cu unghia ascuțită a unui deget...

— După cît se vede treaba, cunoștințele medicale ale observatorului d-tale sînt cam limitate. O leziune de 10 cm provocată de o unghie poate interveni în cursul unei lupte violente, dar nu ca urmare a unei dezlănțuiri pasionale. Leziunile de acest gen sînt tipice în cazurile de perversiuni sexuale. Realitatea este, însă, că femeia provoacă asemenea leziuni bărbatului, și nu invers, așa e firea lucrurilor... Există, în orice caz, posibilitatea ca pansamentul să nu fi avut alt scop decît să mascheze urme de sugrumare...

Brewer îl întrerupse.

— Nu, doctore, ipoteza asta cade. Femeia de care e vorba purta un fular pentru a ascunde pansamentul. Pen-

tru a masca urme de sugrumare ar fi fost suficient fularul. Dar odată ce fularul camufla un pansament, inseamnă că sub pansament trebuia să existe o rană.

— Cît se poate de logic. Dar nu cred, în împrejurările date, ca un pansament relativ mare, cum spui, să fi servit doar la protejarea unei leziuni epidermice. Pledează împotrivă şi faptul că pansamentul, chiar redus, continua să fie purtat după două săptămîni. Pare mai plauzibilă presupunerea că e vorba de un pansament postoperatoriu.

— Excelent, doctore ! E foarte verosimil ! Se pune deci întrebarea dacă nu cumva ai putea să calculezi vîrsta căpitanului după lungimea vaporului şi înălţimea catargului !

— Forma lunguiaţă a pansamentului şi poziţia lui la dreapta gîtului, reflectă doctorul, indică o intervenţie chirurgicală la glanda tiroidă. E adevărat că intru cu părerea asta pe un teren destul de hazardat, dar varianta asta pare cea mai plauzibilă.

— Operaţia pe glanda tiroidă — este foarte frecventă ?

— Depinde, David, ce înţelegi prin frecvent. Se numără printre intervenţiile destul de rare, dat fiind că implică riscuri. Chestiunea frecvenţei mai e apoi legată de vîrsta pacientului respectiv.

— În cazul nostru e vorba de o femeie — să zicem, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani.

— Între aceste marje, operaţiile de acest gen sînt după părerea mea destul de rare.

— Atunci, crezi că s-ar putea ca numărul operaţiilor de glandă tiroidă efectuate asupra pacientelor din clinicile New York-ului într-o perioadă de două, trei sau cel mult patru săptămîni să fie atît de mic, încît stabilirea identităţii pacientelor să apară rezonabilă şi să aibă şanse de reuşită ?

— Cred că la întrebarea asta trebuie să dau un răspuns categoric afirmativ.

— Mai spune-mi, doctore, cînd ar fi putut avea loc operaţia ? Dimensiunea pansamentului de acum două săptămîni şi micşorarea lui pînă miercurea trecută, nu-ţi oferă un punct de sprijin ?

Dr. Kennedy se gîndi cîteva clipe, apoi vocea sa se auzi, îngîndurată, în telespeaker.

— Dacă ţinem seama de tehnica chirurgiei moderne, aş spune că intervenţia a avut loc cu vreo trei săptămîni înainte.

Brewer mulţumi, închise telespeakerul şi îl chemă pe Sarg.

Se punea problema ca necunoscuta, care după toate probabilităţile fusese operată de glanda tiroidă, să fie identificată mergîndu-se pe urmele intervenţiei chirurgicale. Dar la New York existau zeci de spitale de stat şi orăşeneşti şi cîteva sute de clinici particulare. În afară de aceasta, pacienta putea să se fi operat şi într-un spital din împrejurimi, din New Jersey, New Haven, sau din altă localitate. În orice caz, cercetările trebuiau începute la New York. Chiar dacă echivalau cu căutarea unui ac în carul cu fin...

DIN PIETRICELE SE FACE MOZAICUL

Lowett aduse procesul verbal cu declaraţiile lui Budd Spiker. Nu ştia altceva decît ceea ce spusese deja la telefon. Putea fi chemat telefonic oricînd. Nu avea cazier.

La cîteva minute după Lowett apăru Sloan. Procesul verbal cu Max Bender cuprindea toate datele concrete mai importante.

Un funcţionar de la biroul de presă intră în grabă la inspector. Reporterii aşteptau nerăbdători măcar cîteva date mai amănunţite, ca să poată înjgheba cîte un titlu pentru ziarele lor.

Brewer dictă referentului un scurt comunicat, cuprinzînd mai mult vorbe decît fapte.

Împreună cu Sloan, Lowett şi Sarg el examină apoi ansamblul situaţiei, aşa cum rezulta din declaraţiile chelnerului şi părerile dr. Kennedy.

— Sondarea tuturor clinicilor de chirurgie nu va fi o treabă uşoară, căci mulţi medici păstrează cu stricteţe secretul profesional. Nu trebuie să vorbim deci, în nici un caz, de o crimă. Cel mai uşor am putea trece de acest zid al secretului pe calea unei poveşti cît mai nevinovate.

Să spunem, pur şi simplu, că o femeie de douăzeci şi cincitreizeci de ani a fost rănită la cap într-un accident de automobil. Nu s-au găsit nici un fel de acte de identitate. În urma şocului suferit are tulburări de memorie. Singurul semn distinctiv este o cicatrice, la baza gîtului, lîngă nodul beregatei. S-ar putea să fie vorba de o operaţie la glanda tiroidă, care datează de aproximativ trei săptămîni. Cred că în felul ăsta am putea obţine numele şi adresele pacientelor care ar intra în discuţie. Recurgem la telefon. Dacă întîmpinăm neîncrederea în ce priveşte sursa apelului telefonic, ii rugăm să procedeze la un apel invers de verificare. Nu trebuie în nici un caz să indicăm serviciul nostru, ci doar comandamentul şi numărul cu totul nesemnificativ al centralei noastre telefonice. Probabil că vor putea fi triate fără multe dificultăţi şi relativ repede toate pacientele care nu intră în discuţie. Lista restrînsă a persoanelor rămase după triere nu poate fi în nici un caz prea mare. Dar n-aş vrea ca vreunul din dvs. să uite cumva că trebuie să-şi potolească şi foamea, în ciuda caracterului deosebit de urgent al acestor cercetări. Iar dacă nu intervine nimic special — la ora 23 închiderea serviciului! Perspectivele vor fi fără îndoială mai bune dacă ne începem ziua de mîine la ora 8 dimineaţa, cu forţe proaspete, bine odihniţi, decît dacă ne-am suprasolicita inutil trupul şi mintea.

Îi lăsă pe cei trei detectivi să-şi împartă sarcinile. În timp ce prezenta şefului poliţiei judiciare un scurt raport telefonic, Gatsky intră cu individul care aştepta la directorul Shearman înapoierea lui Tony Valdiva.

— Cu amicul nu-i nici o grabă, spuse detectivul, şi depuse pe biroul lui Brewer un Colt masiv, calibru 45. Port ilegal de armă destinată provocării unei răni mortale — cum spune la carte — purtătorul fiind, pe deasupra, un delicvent de ordin penal eliberat pe cauţiune. Am cerut lui Potter dosarul lui Joe Bonetti.

Brewer îndreptă conul de lumină al lămpii de birou asupra noului venit.

Văzu o ciudată faţă de pasăre. Nasul enorm, colţuros, avea un aspect cu atît mai dezgustător cu cît se reliefa dintr-o faţă suptă, cu pometi proeminenţi, cu ochii adînciţi în orbite. Pupilele rămîneau neobişnuit de mari pînă şi

în lumina puternică a lămpii — un indiciu aproape sigur că omul era toxicoman. Capul îi era acoperit de un păr negru, ondulat, uleios, exagerat de lucios. În cravată, un ac din platină cu un briliant mare.

Inspectorul şef se ridică, înconjură biroul şi se opri în faţa lui Bonetti.

— Ce voiai de fapt de la Valdiva ?

— Am citit odată într-o carte că în faţa poliţiştilor nu e bine să vorbeşti. N-am nevoie să mi se întoarcă pe dos fiecare cuvînt ce-l scot din gură. Eu...

Înainte ca Brewer să poată interveni, mîna lui Gatsky căzu ca un trăsnet pe umărul omului, care căzu grămadă.

Detectivul îl culese de pe jos ca pe un pachet şi îl înfundă în scaunul inspectorului.

— Cuvintele n-am să ţi le întorc pe dos, dar poate ceafa, ca să economisească Sing-Sing curentul pentru scaunul electric ! Mi te pot snopi în bătaie, băiete, şi nici cel mai mare profesor n-o să poată găsi vreo urmă pe trupşorul tău — nici măcar la autopsie ! Şi acum fă bine şi răspunde la întrebările d-lui inspector şef, înainte de-mi pierd răbdarea !

Bonetti îşi umezi buzele. Cutele de la nas la colţurile gurii îi tremurau. Avea respiraţia scurtă şi întretăiată şi vocea răguşită, fiecare cuvînt îi ieşea anevoie din gură.

— Puteţi să mă omorîţi — de la mine nu scoateţi o vorbă !

Gatsky aruncă şefului său o privire întrebătoare.

Brewer îl opri, cu un semn abia perceptibil. Se aşeză pe marginea biroului său şi îi vorbi, aproape monoton, făpturii care stătea ghemuită în scaun, crispată, cocoşată.

— Ştii, desigur, începu el, jucîndu-se prudent cu Colt-ul, că te aşteaptă cîţiva ani de puşcărie pentru port ilegal de armă, şi încă una bine încărcată. Pentru d-ta, ca delicvent pus în libertate doar pe cauţiune, asta înseamnă in primul rînd o nouă detenţiune, pe un număr bun de anişori, şi în al doilea rînd executarea restului pedepsei de care ai fost scutit condiţionat. Dar : dacă eşti cuminte, s-ar putea să uităm că te-am găsit cu pistolul ascuns in toc sub haină. Detectivul nostru ar putea să declare că arma era vizibilă, dat fiind că mînerul ieşea din buzunar. Ar fi atunci vorba de port necamuflat de

armă, ceea ce ar schimba situaţia mult mai avantajos pentru d-ta. Ar fi, dimpotrivă, dezavantajos pentru d-ta ca detectivul să declare, in calitate de martor, că în clipa in care l-ai văzut ai încercat să scoţi Colt-ul. În cazul ăsta situaţia d-tale ar fi mult mai grea. Bineînţeles că eşti liber să-ţi croieşti viitorul cum pofteşti. Şi acum, poate te mai gîndeşti odată dacă nu e mai cuminte să răspunzi la întrebarea pentru ce ai vrut să iei contact cu Valdiva.

Bonetti băgă mîna în buzunarul hainei, scoase o tabacheră, o deschise şi o apropie de ochi, cu gestul specific miopilor. Îşi scoase apoi o ţigară, o aprinse şi trase un fum, cu o vădită uşurare. De data aceasta nu mai vorbea cu respiraţia întretăiată.

— Nu-l cunosc decît foarte puţin pe Valdiva. Cînd m-am întîlnit întîmplător cu el ieri...

— Unde ? îl întrerupse Brewer, fără să-şi schimbe tonul.

— Pe stradă. Cred că venea de la hotelul Astor. Se ducea spre strada 42. Aproape că ne-am ciocnit. Şi atunci, mi-a spus să vin la el la hotelul Stanmore. Ce voia, nu ştiu. Poate îl întrebaţi pe el.

Brewer ridică ochii spre Gatsky, care îi citi imediat privirea, şi ii spuse cu indiferenţă :

— Du-te alături şi dă un telefon procurorului. Tocmai îl interoghează pe Valdiva. Roagă-l să-l întrebe unde şi cînd şi-a dat întîlnire cu Bonetti.

În clipa în care detectivul ajunse la uşă, Bonetti făcu un semn cu mîna.

— Bine, aţi cîştigat. Am să vă spun eu, nu-i nevoie să vă mai daţi osteneala cu Tony.

— Mulţumim pentru amabilitate. Cînd l-ai văzut, deci, pe Valdiva ultima oară ?

— Alaltăieri seara, la Elite-Bar pe Broadway.

— Era singur ? — sau împreună cu Miss...

Inspectorul părea că nu-şi aminteşte numele.

...bruneta aceea de care e nedespărţit de cîteva săptămîni... ei ! cum îi spune c-am uitat... Miss...

Bonetti dădu din cap.

— Femeile n-au ce căuta la Elite-Bar. L-am văzut destul de des în compania femeilor, dar în ultimul timp am fost într-una bolnav.

— Bonetti, văd că acum, după ce ai tras din tabachera ta o priză de coco, sau poate de heroină, ți-ai revenit destul de bine. Dar să nu umbli cu cioara vopsită. Nu sîntem nici pe departe atît de naivi cum ne cred cei din cercul d-tale. Timpul trece, și aș vrea să știu, în sfîrșit, ce treabă aveai cu Tony. Știu că ești toxicoman, dar nu cred că te duceai la el ca să faci rost de prafuri. De asemenea, ar fi contrar obiceiului dacă d-ta, ca toxicoman, ai juca totodată și rolul de traficant. Experiența arată că șefii înlătură repede pe colaboratorii de soiul ăsta pentru că în general sînt cam guralivi. Îi trimit sau în provincie, sau pe lumea cealaltă.

Gatsky trase tabachera din buzunarul lui Bonetti, care între timp se mai indreptase în scaun, înainte ca gestul instinctiv de apărare al acestuia să-l fi putut împiedica.

— D-le inspector, cred că ar fi cazul să mai așteptăm pînă ce trece efectul prizei pe care a luat-o, spuse Gatsky deschizînd tabachera și examinînd țigările. Nu-i rea ideea. Două din țigări sînt false. Dacă apeși puțin pe ele, printr-un mic orificiu se pulverizează o doză de praf alb.

Privi spre Bonetti, care, cu gura întredeschisă, ca hipnotizat, rămase cu ochii ațintiți asupra tabacherei.

— O să facem un tîrg cu d-ta, continuă Gatsky. Cîte o doză de coco, în schimbul unei doze de adevăr !

Îl ridică pe Bonetti din scaun, îl duse aproape pe sus pînă la ușă, o deschise, apoi se întoarse spre șeful său.

— Deocamdată îi fac înregistrarea și-l izolez într-o celulă. După felul cum se comportă mai tîrziu, vom putea formula și avizul de trimitere la procuratură.

Țipătul de protest al lui Bonetti fu înăbușit de mîna lui Gatsky, care se aplică ermetic peste buzele uscate ale feței descompuse.

Scena îi displăcu inspectorului șef.

— Ușurel, Gatsky, fără forță, fără tămbălău. Cît mai puțină vîlvă. După ce termini cu formele te duci în sala de lucru. Sper că s-au apucat de lucru acolo băieții, cuplează-te și d-ta.

Detectivul tocmai trecea cu protejatul său de pragul ușii, cînd apăru Collins în halatul său alb. După ce contemplă o clipă ciudata pereche dădu din cap spre Brewer,

se așeză, scoase din mapă două coli scrise la rînduri strînse; fotografii și schițe și le etală în fața sa.

— În primul rînd, am cercetat cu toată atenția mănușile tipului din Cadillac. Ca să mergem la sigur, am cerut analiza microscopică și cu reactivi chimici nu numai a exteriorului, ci și a interiorului lor. Dar nu am obținut decît rezultate complet negative. În concluzie, nu există nici o îndoială că miinile și mănușile lui Valdiva nu au fost în nici un contact cu o armă de foc pusă în funcțiune. Concluzia în ce privește mîinile rezultă din examinarea interiorului mănușilor de piele, căci, chiar dacă mîna e acoperită de o mănușă, urmele din pori ale gazelor provenite prin ardere lasă in mod inevitabil pe suprafața pielii indicii sigure și oricînd demonstrabile. Spun asta numai din considerente teoretice, căci în realitate nu prea e de conceput ca cineva să-i pună unui sinucigaș mănuși după ce acesta s-a sinucis. Totuși, am vrut să țin seama și de această eventualitate practic inexistentă.

Brewer examină fotografiile, schițele și însemnările pe care expertul i le depuse pe birou.

— Odată cu aceasta, varianta sinuciderii a căzut.

— Absolut. Revolverele Smith & Wesson, mai ales modelele recente, sînt de o calitate și precizie extraordinară. Deși cantitatea gazelor din ardere este foarte mică după recul, chiar și cele mai slabe urme pot fi identificate cu precizie, pe cale fizică sau chimică. Faptul că nici o substanță de acest gen n-a fost găsită pe mîini sau în mănuși, e o dovadă incontestabilă că acestea n-au fost în contact cu o armă declanșată.

— Ai făcut și filme de proiecție după înregistrarea cu microscopul comparator ?

— Dr. Kennedy îmi trimisese încă înainte de prînz proiectilul extras din pieptul lui Valdiva și marcat ca piesă probatorie. Urmele lăsate de glonte pe canelura țevii sînt perfect identice cu cele de pe glontele tras experimental cu arma găsită în Cadillac. Clișeele luate cu ajutorul microscopului comparator — aveți aici un set de patru fotocopii — constituie dovada concludentă că glontele mortal a fost descărcat din revolverul Smith & Wesson găsit la locul crimei. Mai aveți aici clișeele comparative ale bazei glontelui și ale altor patru cartușe trase experi-

mental cu acelaşi revolver. Urma lăsată de percutor este la toate absolut identică.

— Multe mulţumiri, Collins. Sper că aţi făcut şi duplicate, nu ?, mai întrebă inspectorul şef în timp ce strîngea toate documentele în mapă.

— Triplicate, răspunse expertul zîmbind. Să fie ! Parcă văd că procuratura ne mai cere pe neaşteptate un al doilea set cu toate materialele, din mai ştiu eu ce motive, pe care nu le cunoaştem şi care nici nu ne privesc — şi atunci să vezi scandal dacă mai pierdem timpul cu operaţiunile de copiere !

— Cum stăm cu analiza firelor şi bucăţii de tiv ?

Collins scoase din servieta sa citeva formulare şi fotografii lipite pe cartoane.

— Fibrele găsite pe clanţa interioară a portierei din dreapta, deci lîngă locul din dreapta conducătorului maşinii, sînt dintr-o blană de Vicuna. E cea mai scumpă lînă pură de lama din rasele Guanako şi Huanako, care trăiesc in munţii Cordilieri, şi se prelucrează numai în Chile şi Peru. Nu s-a putut stabili de la care din cele două rase provine blana. Nu dispunem pentru analiză decît de şase fibre. Dar, fără îndoială, haina lucrată din acest material este extrem de scumpă. În afara ţărilor de origine, lîna de Vicuna nu e mai niciodată prelucrată în stare pură. Un specialist mi-a spus chiar că pînă şi în Chile sau Peru lîna de lama nu e folosită azi decît în amestec cu alte fibre textile. La noi, stofele de Vicuna care conţin în proporţie de 50% alte soiuri de lînă sînt deja considerate de calitate foarte fină. Asistentul meu apreciază că o haină de damă trei sferturi din lînă pură de Vicuna poate costa peste 1 000 de dolari. Ceea ce micşorează sensibil cercul furnizorilor. Ceea ce te va bucura, desigur, adăugă Collins umplîndu-şi pipa. Demn de luat în seamă mai este apoi fragmentul de tiv agăţat tot de mînerul portierei. Am stabilit cu destulă precizie compoziţia colorantului din restul ăsta de mătase. Dac-o să dai vreodată de urma hainei, fibrele de Vicuna şi bucăţica de tiv au să permită, fără îndoială, identificarea ei după ruptura din locul respectiv — afară doar de cazul că n-a fost cumva stopată artistic. Iar aici, — expertul arătă spre clişee — ai setul complet de fotografii color mărime naturală, apoi ampli-

ficate în trei dimensiuni diferite, extrasele de culori şi analizele coloranţilor.

Collins se ridică.

Inspectorul şef îl conduse pînă la uşă.

— Nici nu ştii, Collins, cît te invidiez. Lucrezi cu materiale palpabile, cu cifre, greutăţi şi date ce pot fi determinate precis — in timp ce noi trebuie s-o scoatem la capăt cu elemente cu totul subiective, să modelăm forme clare din structurile atît de schimbătoare ale sentimentelor omeneşti...

Brewer strivi ţigara fumată pe jumătate.

— Încă odată, multe mulţumiri.

În clipa în care ieşi în coridor, uşa de la antecameră se deschise şi intră Potter.

— Constatările principale — poate examinaţi materialul, şi depuse la rîndul său pe birou cîteva procese verbale, fotografii şi schiţe.

Brewer se aşeză şi îi oferi fotoliul comfortabil din stînga sa. Îşi privi ceasul de la mînă.

— Încet-încet m-apucă foamea, dar hai să vedem mai întii roadele cercetărilor d-tale.

Potter trie materialele.

— Interesant, în primul rînd, este că arma crimei a fost prevăzută cu un amortizor de zgomot.

Inspectorul ridică privirea, surprins.

— Dar cînd am găsit-o lingă Valdiva n-am văzut aşa ceva.

— Mi-a venit ideea să mă uit mai atent, cînd am observat urme de gaze arse în spatele crestăturii înălţătorului. Ele apar numai atunci cînd pe ţeavă a fost fixat un amortizor de sunete. Rolul acestuia constă în frinarea gazelor provenite din pulberea explodată, ceea ce reduce şi zgomotul detonaţiei. În acest proces, particule deviate sînt azvîrlite înapoi şi se depun în toate spaţiile neetanşe dintre ţeava amortizorului şi cea a armei. Am mai găsit urmele unui inel de cauciuc, prevăzut probabil cu o fantă îngustă care să permită trecerea lui în jurul ţevii, peste crestătura înălţătorului. Folosirea amortizorului explică şi faptul că focul tras n-a alarmat pe nimeni, sau cel puţin n-a atras atenţia nimănui. Se mai adaugă şi o amortizare

naturală a detonației prin faptul că arma a fost descărcată în interiorul automobilului.

— Foarte important, Potter.

— Amprente n-au putut fi găsite nici în interiorul mașinii și nici pe suprafețele exterioare. Descoperiserăm noi trei amprente de toată frumusețea la un moment dat, la extremitatea din stînga a parbrizului. Am fost încîntați, dar după identificarea lor a trebuit să constatăm că aparțin polițistului trimis de Sectorul I la fața locului, care, după cum a precizat imediat, vrind să privească mai atent în interiorul mașinii, a atins parbrizul cu mîna stîngă. În afară de această constatare dezamăgitoare, amprentologul nostru nu s-a ales cu nimic altceva. Cine mai comite azi o crimă cu mîna goală, adăugă Potter cu un oftat, cînd în sute de romane polițiste se arată cum cea mai mică amprentă poate să se soldeze cu o sentință capitală ? !

— Trebuie să căutăm noi posibilități, Potter. Oricum, cred că unele progrese tot am făcut.

— Nu mai am vederea destul de bună pentru meseria mea, d-le inspector. Collins stă mult mai bine din punctul ăsta de vedere. În orice caz, o să-ncerc și eu să trec de la stricta dactiloscopie la alte procedee. Iată, de pildă, cîteva fotografii stereoscopice.

Scoase cîteva diapozitive color din plicurile lor de celofan și le întinse lui Brewer, împreună cu un binocular pliabil.

— Cu ajutorul acestor fotografii color stereoscopice am putut să reconstituim poziția exactă a victimei și să așezăm un manechin cu membre mobile într-o poziție identică. În felul ăsta au putut fi stabilite traiectoria și unghiul de incidență ale proiectilului, precum și poziția exactă a celui care a tras.

Brewer examină pe rînd imaginile stereoscopice cu ajutorul binocularului ținut contra luminii.

— Firul roșu arată probabil traiectoria glontelui, nu ?

— Da, și anume cu o probabilitate apropiată de certitudine. Asasinul a stat lîngă portiera cu geamul coborît, la stînga celui de la volan, și a îndreptat revolverul spre partea stîngă a pieptului lui Valdiva. Mai mult ca sigur.

Un lucru n-am putut lămuri, şi anume dacă făptaşul a tras cu mîna dreaptă, sau dacă nu cumva e stîngaci.

Potter urmări cu un creion metalic liniile punctate în diferite culori de pe schiţa reprezentînd locul crimei.

— Vedeţi, d-le inspector, în direcţia marcată aici arma putea fi descărcată atît cu mîna stîngă, cît şi cu cea dreaptă, dacă respectivul lua o poziţie puţin mai la stînga, lateral.

— Ai făcut într-adevăr o treabă excelentă, din toate punctele de vedere, Potter. Cred că scăderea importanţei amprentelor se compensează prin alte realizări deosebite, ca asta a d-tale.

Vădit măgulit, Potter îşi aprinse o ţigară subţire de foi, trase cu nesaţ primele fumuri, apoi se ridică.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, d-le inspector, mă întorc la laborator cu tot materialul şi vi-l trimit înapoi mîine dimineaţa. Aş vrea să-l mai trec odată în revistă şi să-l aranjez cronologic. În caz că mai intervine un element nou — sîntem prinşi acum cu cercetări suplimentare — o să vă informăm imediat. Dar nu cred că e cazul să vă faceţi iluzii.

Strînse cu grijă fotografiile şi celelalte materiale şi plecă.

Brewer se rezemă în scaunul său. Trebuia să recunoască, era obosit, pur şi simplu. Istovit. Făcu o socoteală. Acest caz Valdiva îi suprasolicitase nervii timp de peste cincisprezece ore, iar de la preluarea serviciului de noapte în seara trecută se scurseseră aproape douăzeci şi nouă de ore. În romanele poliţiste, în filme sau pe micul ecran, detectivii, inspectorii, comisarii nu observau niciodată. Pe de o parte toţi erau supraoameni, căci rezistau fără pic de somn şi hrană, şi pe de altă parte trăiau cu mult sub nivelul muritorilor de rînd şi chiar al criminalilor urmăriţi de ei, fiindcă erau invulnerabili faţă de orice sentiment şi incapabili de dragoste. Tipul de om pe care îl reprezentau ei nu există nici la sediul central din New York, nici la direcţia poliţiei din Honolulu, prezidiul din Hamburg, prefectura Parisului sau bătrînul Scotland Yard. Căci poliţiştii sînt şi ei oameni, reflectă Brewer. De ce oare sînt ei puşi în toate romanele poliţiste într-o lumină atît de falsă ?

Asta e, şi gata, îşi încheie Brewer gîndurile. Privi la ceas, dădu să se ridice cu intenţia de a se duce la Flanagan pentru o cină la repezeală, dar în clipa aceea intră un curier cu expertiza trimisă de biroul medicului legist.

Dr. Kennedy expunea concluziile autopsiei şi ale cercetărilor de laborator.

Moartea lui Valdiva a fost provocată de pătrunderea glontelui în inimă şi hemoragia internă inerentă. Urmele gazelor lăsate de arderea pulberii pe marginea rănii demonstrează că arma a fost descărcată din imediată apropiere, dar lipsa unei băşicări a pielii şi ţesutului în jurul orificiului produs de glonte exclude ipoteza că ţeava armei ar fi venit în contact cu corpul. Intervalul dintre gura ţevii şi punctul de pătrundere a proiectilului a fost apreciat la 5—15 mm.

Din punctul de vedere strict al medicinei judiciare, ipoteza unei sinucideri nu este înlăturată. Dacă ea se confirmă, explică dr. Kennedy în expertiza sa, înseamnă că Valdiva a fost stîngaci, deoarece canalul produs de proiectil se află într-un unghi de circa 48 de grade în direcţia de la stînga spre dreapta, ceea ce exclude din punct de vedere anatomic posibilitatea descărcării armei cu mîna dreaptă, afară de cazul cînd arma ar fi fost ţinută cu mîna stîngă şi descărcată cu degetul mare al miinii drepte. Or, o asemenea poziţie absurdă nu-şi găseşte un precedent în vasta literatură de specialitate privind diferitele modalităţi de sinucidere cu arme de foc.

În afară de aceasta, experienţa arată că sinucigaşii aşază totdeauna revolverul sau pistolul automat direct pe locul în care descarcă arma, ceea ce nu se confirmă în cazul Valdiva.

Proiectilul de plumb, puţin turtit, cu marcajul reglementar ataşat şi signetul crestat, arată mai departe dr. Kennedy, a fost trimis laboratorului.

La examinarea organelor interne şi analiza conţinutului din stomac, vezică, rinichi, ficat şi intestine nu s-a constatat nici o urmă de substanţe toxice, în nici un caz alcaloide, astfel încît într-o perioadă probabilă de cel puţin cinci-şase zile înainte de moartea sa Valdiva nu putea să-şi fi administrat nici heroină, nici cocaină sau alte stupefiante.

Concluzia generală infirmă orice formă de toxicomanie, deoarece cantitățile consumate de obicei în asemenea cazuri lasă urme clare chiar după o perioadă de abstinență de două sau mai multe săptămîni. Lipsa acestor urme ar fi presupus o cură de dezintoxicare, dar nu există indicii ale unei asemenea cure.

De pe urma analizei conținutului organelor digestive a rezultat un intreg meniu : produse de roșii, carne friptă, probabil de vită, spanac, amidon, derivate de lactoză și caseină, cristale de zahăr, hidrați, fermenți de bere, precipitații de oxizi proveniți din alcool concentrat.

Corelind toate datele obținute dr. Kennedy a îngustat intervalul în care trebuie să fi intervenit moartea, la aproximativ treizeci de minute, și anume între orele 22,20 și 22,50.

Brewer își notă pe fișa provizorie un rezumat al raportului și se ridică.

Coborî la parter, cu intenția, deci, de a se duce la Flanagan. Dar renunță la această ideie, amintindu-și de atmosfera plicticoasă și searbădă din acest local, unde de șase decenii „copoii“ de toate categoriile își luau, veșnic grăbiți, cafeaua filtru, prînzul sau cina. Voia ca cel puțin o jumătate de oră să se mai gîndească și la altceva, la orice, numai la treburile profesionale nu. Nu avea chef să povestească nimic colegilor, și nici să asculte poveștile lor. Nu voia să vadă pe nici un Sloan și pe nici un Gatsky, sau Sarg, sau Lowett. Simțea nevoia unui alt local, voia să mai vadă și alte figuri și — să mănînce.

Din clipa în care i se limpeziră aceste gînduri, pe lingă pofta de mîncare fu cuprins și de o sete insuportabilă.

Ajuns în stradă, își continuă reflecțiile.

Prin urmare, în primul rînd ar trebui să se înfrupte cu ceva din ale mării. Vreun pește oceanic, picant. Apoi un vin alb, tare, sec. Un Chablis, îi încolți ideea.

Restaurantul Swett's Seafood ar fi cel mai indicat.

Se îndreptă cu mașina spre Fulton Street, și în timpul scurtului drum se bucura de plăcerile cu totul neprofesionale care îl așteptau.

Și nu fu decepționat de ceea ce urmă.

Cînd după vreo oră se întoarse în biroul său, toată lumea, şi mai ales cazul Valdiva îi apărură într-o lumină mult mai trandafirie decît înainte de cina binefăcătoare.

Cei patru detectivi se aflau în sala de lucru, unde fuseseră conectate provizoriu trei telefoane suplimentare. Îşi potoliseră cu schimbul — bineînţeles, la Flanagan — şi foamea, şi setea.

— Pînă acum nimic demn de menţionat, raportă Sloan. N-aş fi crezut niciodată că sînt atît de mulţi care au de-a face cu tiroida. Ba funcţionează prea mult, ba prea puţin, ba trebuie tăiată o bucăţică, ba i se administrează pacientului substanţe endocrine pentru îmbunătăţirea metabolismului. Am avut grijă să mă documentez la dr. Kennedy. Apropo, el s-a dus acasă şi v-a lăsat vorbă că, din păcate, telefonul său va fi deranjat pînă mîine dimineaţa.

— Ce-i cu Bonetti ? întrebă inspectorul.

— Pînă acum zece minute mergea destul de bine, raportă Gatsky. I-am spus gardianului că dacă-l apucă un acces de furie să-mi dea un telefon. L-am informat pe medicul de serviciu. Încă ceva. Dacă i se moaie şira spinării şi picioarele, apare sudoarea rece şi încep palpitaţiile de rigoare. o să-i facă bineînţeles o injecţie — altminteri n-are decît să urle cît pofteşte. O să vedem apoi ce putem scoate de la el. Numai că, după cum zice doctorul, pînă atunci s-ar putea să se facă miezul nopţii.

— Spune-i doctorului să-l menţină pe cît se poate conştient, deci să evite un colaps. Există destule surogate care produc la început puţină ameţeală. Mîine dimineaţa de la opt în sus vreau să-l am bun de interogatoriu.

Îşi privi subalternii cu severitate.

— Dar în seara asta la ora 11 — închiderea serviciului, clar ? Numai dacă nu...

Se întrerupse, pentru ca să adauge încet :

— Eu mă duc la şeful poliţiei judiciare.

Îşi luă toate hîrtiile şi o porni spre şeful său suprem. John Kinsay era pe punctul de a pleca. Trebuia să se ducă la primarul general, dar mai rămase puţin ca să asculte un scurt raport al lui Brewer.

— Să sperăm că vom lămuri lucrurile. Presa a început să se agite.

Inspectorul şef îi făcu loc să iasă şi se întoarse în biroul său. Îl sună pe Hamlin şi-l invită la o scurtă consfătuire. Examinară rezultatele cercetărilor, perspectivele şi proiectata colaborare.

Exact la ora 23 şi-au spus noapte bună şi s-au despărţit.

ZIUA URMĂTOARE

Reporterii se ţineau scai de Brewer pe coridorul spre biroul acestuia.

În mod inexplicabil, în „Globe" apăruseră amănunte în legătură cu asasinarea lui Tony Valdiva. În acerba concurenţă pentru senzaţia zilei, presa declanşa acum proteste violente împotriva favorizării unui singur ziar.

Inspectorul şef dădu organelor tutelare toate asigurările posibile că nu ştie nimic de informaţia apărută în „Globe" şi că nici nu a avut vreun rol, direct sau indirect, în legătură cu această informaţie. Ceea ce nu reuşi să oprească valul de reproşuri şi întrebări care se revărsa asupra sa. Totuşi, în ciuda ameninţărilor şi insistenţelor, rămase credincios principiului său ferm de a nu da niciodată informaţii asupra unor cercetări încă neîncheiate.

— Ceea ce publică reporterii cu imaginaţie nu cade în competenţa organelor noastre de resort, declară el gazetarilor. Avem un ofiţer de presă — el este cel care dă comunicate. El nu se amestecă în cercetările noastre, şi tot aşa noi respectăm sarcinile care îi revin. Asta-i tot. Deocamdată, totul se rezumă la faptul că sîntem pe anumite urme.

Brewer ridică din umeri, făcu cu braţele un gest larg în semn de regret, după care dispăru după uşa biroului său.

Primul se prezentă detectivul Sarg, care îi raportă despre rezultatul investigaţiilor la spitale. Din cînd în cînd, îşi împrospăta memoria aruncîndu-şi cîte o privire fugară într-un teanc de hîrtii.

— Am vrut să epuizăm încă în timpul nopţii măcar principalele spitale. Ne-aţi trimis acasă, dar dispoziţia dvs. n-a fost respectată. Pînă să terminăm cu telefoanele s-a făcut ora 1, în schimb am dormit mult mai bine. Listele

noastre cuprind 131 de paciente între douăzeci și cinci și treizeci de ani care au fost operate de tiroidă între 12—27 aprilie. La o triere mai strînsă au rămas 54. Eu am luat 21, Sloan 18 și Lowett 15. Pe cîteva din ele le-am scos din cauză încă în cursul nopții, din motive obiective. Două, de exemplu, muriseră între timp, cinci se aflau în spitalizare neîntreruptă după intervenția chirurgicală, iar la altele existau împrejurări care exclud categoric posibilitatea oricărui amestec cu cazul Valdiva. În momentul de față continuăm cu trierea. Lowett și Sloan sînt pe drum, trebuie să sosească. Gatsky e jos la Bonetti. Dacă sînteți de acord, mă ocup acum mai departe de candidatele mele. În cazul cînd toate rezultatele vor fi negative, începem cu un al doilea grup de spitale. Dacă nici cu ele nu rezolvăm nimic, trecem la trierea listelor de paciente din clinicile particulare.

— De acord. Între timp, eu mă duc să fac o șuetă cu Bonetti.

Intrînd în celula de izolare, în care se mai aflau Gatsky și medicul, Brewer îl găsi pe Bonetti sub efectele îngrozitoare care intervin la orice toxicoman atunci cînd organismul său este lipsit de stupefiant.

Medicul îl luă pe inspector de o parte.

— Clientul dvs. se mai află, pentru scurtă vreme, într-o stare de relativ calm, căci e sub influența unui narcotic destul de puternic pe care i l-am administrat, bineînțeles nealcaloid. Noaptea i-am dat în două rînduri hidrat de cloral. Dar nu-ți face iluzii, încă puțin și reîncepe agitația. De cele mai multe ori, calea de aici pînă la accesul propriu-zis de furie e destul de scurtă, pentru un profan surprinzătoare. Din punct de vedere strict medical, ar trebui să expediem omul imediat într-o clinică de psihiatrie. Dar îmi spune detectivul că ții mult să-l iei la întrebări.

— Am descoperit în tabachera lui Bonetti o rezervă de stupefiant abil camuflată — heroină sau cocaină, nu știu ce-o fi și nici nu mă interesează deocamdată. Dacă Joe al nostru se trezește, și-l apucă foamea aia nebună de pulbere albă, știi d-ta, îi explică Brewer zîmbind, îi arăt puțin tabachera...

Medicul îl întrerupse

— Dacă vrei să știi părerea mea, d-le inspector, îți faci iluzii. Omul n-a mai prizat nimic de paisprezece ore. Un toxicoman înrăit ca el turba pînă acum dacă n-ar fi fost narcotizat cu doze considerabile de alte substanțe. Orice încercare de a determina o asemenea epavă să scoată cîteva cuvinte cît de cît rezonabile va rămîne sortită eșecului cît timp e lipsit de praful său alb !

Brewer rămase pe gînduri.

— Crezi, doctore, că nu știu și eu asta, aproape la fel de bine ca d-ta ? Doar avem o rezervă apreciabilă, camuflată în țigările false ale lui Bonetti ! Pe șoareci îi prinzi cu slănina, pe toxicomani cu heroina sau cocaina. Am să-i propun un tîrg. Cîteva informații bune, contra unei prize de praf alb !

Medicul se duse spre ușă, o deschise și înainte de a ieși se mai întoarse o dată.

— Din cînd in cînd m-apucă o criză de surzenie, pe cît de subită pe atît de trecătoare, dar cu atît mai pronunțată.

Brewer nu apucă să răspundă ceva, și medicul trînti ușa în urma sa.

Bonetti se trezi, probabil din cauza zgomotului. Privi în jurul său, își acoperi ochii cu palmele, scoase cîteva sunete nearticulate, încercă să se ridice, dar se prăbuși.

Gatsky se duse la chiuvetă, umezi cîrpa de acolo, care era destul de mică pentru a nu putea fi transformată într-un ștreang, și începu să maseze energic capul și obrajii lui Bonetti.

A durat o bună bucată de timp pînă ce prizonierul își mai reveni. Sări pe neașteptate în picioare și, după o clipă de șovăială, se îndreptă împleticindu-se spre ușă. Dar nu apucă să pună mîna pe clanță și detectivul îl luă pe sus și-l așeză la loc pe prici.

— Să lăsăm excursiile, băiețaș. Mai bine să stăm puțintel de vorbă. Uite, dl. inspector șef abia așteaptă să-i povestești cîte ceva.

Bonetti nu părea să înregistreze cuvintele lui Gatsky. Pentru el nu erau decît o înșiruire de sunete fără nici o noimă. Își muta de la unul la celălalt privirea stinsă, cu pupilele contractate.

Deodată se ridică din nou, cu mişcări surprinzător de sigure, se îndreptă spre Brewer, îl apucă de reverele hainei şi începu să îngaime vorbe fără şir. Vocea sa se transformă în scurte sunete stridente.

Brewer îşi întoarse faţa. Duhoarea fierbinte a omului îi făcea greaţă. Cu o mişcare energică dădu jos mîinile de pe el şi il aşeză pe Bonetti pe scaunul înşurubat în podea.

— Poţi să zbieri cît vrei, nu te împiedică nimeni. De afară nu se aude absolut nimic.

O forţă invizibilă începu să zgîlţîie trupul lui Bonetti. Dinţii îi clănţăneau. Degetele subţiri şi lungi i se înfigeau în coapse. Începu să scîncească, căzu în genunchi, întinse braţele şi se prăbuşi la pămînt.

Gatsky îl ridică cu braţul stîng, iar cu mîna dreaptă îi arătă de la distanţă tabachera deschisă.

— Ai de gînd să vorbeşti ?

Bonetti se smuci brusc din braţul lui Gatsky, care îl ţinea rezemat de perete, şi întinse mîinile la tabacheră. Dar Brewer îl imobiliză încercuindu-l cu braţele.

Gatsky, făcînd un pas înapoi, îi arătă lui Bonetti ţigările preparate şi apăsă uşor cu degetul pe una din ele, lîngă orificiul abia vizibil, din care ţîşni un jet subţire de praf alb.

— Zău, mi se rupe inima, Joe... să risipesc comoara asta de pulbere, în loc să...

Bonetti gîfîi, corpul i se încordă. Dădea dovadă de o forţă neaşteptată.

Brewer il ţinea cu braţele ca intr-o menghine, dar ii vorbi cu duhul blîndeţii.

— Dacă eşti cuminte şi vorbeşti, Bonetti, nenea Gatsky are să repete figura cu ţigările chiar sub nările tale. Ia gîndeşte-te puţin, chiar dacă tăcerea e de aur, pentru tine vorbitul înseamnă prăfuleţul ăsta alb fără de care ştii bine că nu poţi să trăieşti...

Rezistenţa lui Bonetti cedă repede. Atîrna inert în braţele inspectorului, care aşeză trupul vlăguit pe prici.

Gatsky se apropie de Bonetti.

— Pentru ce îl căutai pe Valdiva ? îl întrebă el, scoţînd cu grijă din tabacheră una din ţigările false şi ţinînd-o între arătător şi degetul mare. Ei — vorbeşti, sau nu ?

Bonetti avea respirația întretăiată. Cuvintele îi ieșeau cu mare greutate din gură.

— Dați-mi... dați-mi, doar o dată... vă jur..., spun tot — dar dați-mi... măcar o dată...

Brewer se așeză pe marginea priciului.

— Întîi vorbești, pe urmă prizezi. Asta-i ordinea, și așa rămîne. Știi bine, Joe, că noi ne ținem totdeauna de cuvînt.

Bonetti horcăi.

Gatsky îl lovi peste față cu dosul palmei de la stînga la dreapta, și din nou cu palma de la dreapta la stînga. O făcu ușurel, căci nu voia decît să-l trezească din buimăceală pentru a putea obține de la el declarații inteligibile.

— Dă-i drumul, Joe, cu cît te spovedești mai repede, cu atît îți capeți mai repede prăfulețul tău iubit. Prin urmare, te-ai dus la hotelul Stanmore la cererea lui Valdiva ? Sau te-a trimis la el șeful vostru ? Sau ce ?

Bonetti își deschise gulerul cămășii cu un gest violent și trase aer cu nesaț.

— Voiam să-l avertizez — cînd eram la ananghie mă ajuta întotdeauna — cu heroină curată — și amestecul mi-l făceam singur.

— Să-l avertizezi, în legătură cu ce ? îl întrebă Brewer, de data aceasta pe un ton cu totul schimbat.

Urmă o pauză, după care Bonetti răspunse cu o voce stinsă :

— Trebuia să fie lichidat — aflaseră că face afaceri pe cont propriu — voiam să-l avertizez...

Brewer dădu din cap.

— Te gîndeai, desigur, că pentru un serviciu ca ăsta Valdiva are să te răsplătească — cu bani — sau poate — cu heroină ? Cocaină ?

— Heroină... numai heroină... am spus tot... mi-ați promis..., și încercă să se ridice în capul oaselor, dar recăzu neputincios.

Brewer luă tabachera din mîna lui Gatsky.

— Îndată, Joe. Încă un mic efort de memorie. Chiar dacă-ți vine greu. Cu atît mai mult ai să savurezi pe urmă prăfulețul. Deci — cine urma să-l lichideze pe Valdiva ? Și cine a dat ordinul ?

Bonetti aruncă priviri imploratoare spre Brewer și Gatsky.

— Dați-mi măcar un pic ! Un avans — cît de puțin — un avans la paradis...

Cu un efort vădit, își întoarse capul spre inspector. Brewer apăsă ușor de tot cu degetul lîngă orificiul uneia din țigările preparate. Nourașul pulverizat îl suflă spre fața lui Bonetti și întoarse prudent capul.

Cu respirația șuierîndă Bonetti se grăbi să tragă în piept particulele minuscule înainte ca ele să se volatilizeze, apoi recăzu pe priciul său.

Gatsky îl zori :

— Numele ! Cine l-a ucis ? Cine a dat ordinul ?

Bonetti zăcea cu ochii închiși. După o pauză, vorbi abia inteligibil.

— Nu pot să jur nimic. Tot ce știu e doar din auzite — aluzii — unii pomeneau pe șoptite de „Harry-Pistolarul"...

Bonetti tăcu. Detectivul îl ridică în capul oaselor.

— Și cine a dat ordinul ?

Gura lui Bonetti se strîmbă într-un zîmbet crispat.

— Și ce-i dacă vă spun numele ? Pietro Nardi — poftim ! Credeți că puteți să luptați împotriva lui Nardi ? continuă el chicotind și clipind din ochii umezi. Are relații în lumea mare — în parlament — știți tot atît de bine ca și mine — jos mîinile de pe Pietro Nardi — omul sindicatului pentru achiziții — în Europa și Orientul Apropiat...

Cînd Gatsky îi dădu drumul, Bonetti se prăbuși ca un bolovan. Respirația reîncepu să-i șuiere, corpul începu să i se scuture în spasme.

Brewer se ridică, apoi se adresă lui Gatsky.

— Cheamă medicul ! Repede !

Statura masivă a detectivului se puse în mișcare mai repede decît ar fi fost de așteptat din partea unui om de proporțiile lui.

Ieșind, lăsă ușa celulei deschisă de un lat de palmă.

Brewer se duse la chiuvetă, deschise robinetul, udă cîrpa și o stoarse.

Stătea cu spatele la prici.

•

Cu siguranța unui somnambul, Bonetti întinse mîna după tabachera pe care inspectorul o pusese pe polița de la căpătîiul priciului, o deschise, sustrase țigările cu heroina camuflată, închise tabachera, o puse la loc, ascunse prețioasele țigări în batistă, și batista sub vestă.

Cînd Brewer se apropie de prici, vînturînd cîrpa umedă, Bonetti zăcea din nou în nemișcare. Inspectorul îi masă fruntea și obrajii, dar el nici nu părea să-și dea seama.

Medicul intră în celulă, urmat de Gatsky.

După un scurt examen, el aruncă celor doi polițiști o privire nu tocmai prietenoasă.

— Nu știu ce s-a petrecut aici, și nici nu vreau să știu. N-aveți decît să procedați cum vă dictează conștiința. Numai că omul ăsta are nevoie neîntîrziat de tratament clinic, și eu trebuie să mă îngrijesc de treaba asta.

Brewer nu părea să fi luat notă de observațiile critice ale medicului.

— Cînd credeți că va putea fi interogat ? De fapt, ne-a și spus cîteva lucruri foarte interesante, dar știi cum e, doctore, fără respectarea prevederilor procedurii penale nu poți face mare lucru nici cu declarațiile cele mai valoroase. Și nici cu un proces verbal nu se rezolvă treaba la un proces, e nevoie de declarațiile martorilor sub prestare de jurămînt. Te-aș ruga, în consecință, să te îngrijești cît mai bine de sănătatea amicului nostru.

Înainte ca medicul să fi putut replica ceva, inspectorul părăsi celula împreună cu detectivul său.

În biroul său găsi rapoartele despre rezultatele încercărilor de a se da de urma pacientei cu cicatricea.

Cazurile urmărite de Sloan și Lowett nu meritaseră osteneala. Numai ultima din urmele de care dăduse Sarg părea să ofere șanse de reușită. La „Jewish Memorial Hospital" din blocul Broadway, strada 19, el obținuse informații despre o pacientă în vîrstă de douăzeci și șase de ani, operată de glanda tiroidă la 15 aprilie, de care o asistentă din spital își amintea că avea o haină maro trei sferturi. În una din copiile fotografiilor găsite asupra lui Valdiva, pe care Sarg le-o arătase, atît ea cît și o altă asistentă de la biroul de internare o recunoșteau aproape cu certitudine pe pacienta in chestiune. Cele două asistente găseau o mare asemănare intre fotografie și fosta lor

pacientă. În registrele spitalului aceasta figura sub numele Belinda van Dooren, domiciliată în East 72 Madison. Sarg plecase deja la fața locului pentru a se interesa de Belinda van Dooren.

Inspectorul îl însărcină pe Gatsky să culeagă de la serviciul cazierului datele principale despre „Harry-Pistolarul". Se ridică.

— ...după care te duci la masă, Gatsky, dar pe cît posibil nu la Flanagan, căci acolo vreau eu să mă duc să iau ceva, și inima îmi dorește o friptură garnisită cu cartofi prăjiți, nu cu informațiile d-tale despre Harry. După masă ne întîlnim din nou aici.

BELINDA VAN DOOREN

Brewer tocmai se întorsese de la masa de prînz, cînd ușa se deschise și detectivul Sarg, pe cît de politicos pe atît de stîngaci, introduse în biroul șefului său o tînără de vreo treizeci de ani.

Din spatele ei, Sarg făcu un semn cu ochiul.

— Am trecut deja pe la Potter, d-le inspector.

Brewer dădu din cap, abia perceptibil.

— Luați loc, Miss..., inspectorul îi oferi un scaun alături de biroul său, ...Miss van Dooren.

Asemănarea ei cu fotografiile din portofelul lui Valdiva era într-adevăr izbitoare.

După o scurtă ezitare se așeză, apoi își descheie haina de tweed vernil.

— L-am urmat pe agentul dvs. deși nu eram obligată s-o fac, aș vrea să fie limpede, căci știu că...

Brewer examina mantoul ei verde, oarecum decepționat. Zîmbi îndatoritor.

— Apreciem amabilitatea dvs., care nu e nicidecum ceva obișnuit. Dar faptul că sînteți înțelegătoare ne... — făcu o pauză aproape imperceptibilă —... și vă ușurează situația.

Ea își dădu jos mantoul de pe umeri, își aprinse o țigară și o introduse tacticos într-un lung porttțigaret.

— Aș dori să știu ce vreți de la mine. Agentul dvs. mi-a refuzat orice explicație, mi-a dat doar de înțeles

că ar fi vorba de o informație, dar nu am ce să vă spun. Nu știu nimic. Acum, cînd mă gîndesc mai bine, găsesc că toată povestea asta e mai mult decît ciudată. Cred că lucrul cel mai nimerit e să-mi chem avocatul, doar e dreptul meu.

Detectivul Sarg făcu din nou semn cu ochiul șefului său.

— Domnișoara a fost foarte amabilă. Dacă dorește să vorbească cu avocatul dumneaei, cred c-ar trebui să-i satisfaceți dorința.

— Cine este avocatul dvs. ? întrebă Brewer.

Ea ezită.

— Dacă nu durează mult, poate renunț...

Brewer desluși șoaptele nearticulate ale detectivului.

— N-am nimic împotrivă dacă vreți să vă chemați avocatul. Deși, de cele mai multe ori, asemenea cereri le fac cei care sînt suspectați de vreun delict penal. Ieri, de pildă, a fost la noi aici un gangster cu multe păcate la activul lui. L-a chemat imediat pe Sam Greenberg, adăugă Brewer, observînd-o atent.

Ea trase din țigară de cîteva ori, suflă prelung fumul și simulă o criză de tuse.

— Vreți să-mi spuneți, în sfîrșit, despre ce e vorba ? Pentru ce a trebuit să viu aici ? Bănuiesc că trebuie să fie ceva serios, dacă trimiteți agentul să scoată o femeie din pat !

Trase insistent din țigară, apoi adăugă :

— Cum ați ajuns la numele meu ? La adresa mea ?

— Nu doream neapărat să vă deranjăm, Miss van Dooren. Dar după ce Tony Valdiva și-a recăpătat cunoștința pentru cîteva clipe și a pronunțat numele dvs...

— Și-a recăpătat cunoștința... Ea îl privi neîncrezătoare pe Brewer. Cu un gest violent strivi țigara de talpa pantofului, călcă peste mucul încă nestins, apoi tăcu.

— Nu trebuie să credeți chiar tot ce scrie în ziare. Din anumite motive, am anunțat că Valdiva a încetat din viață. Dacă în clipa descărcării armei inima lui ar fi fost în pulsația de dilatare, moartea lui ar fi intervenit, într-adevăr, imediat. Dar așa, glontele a trecut pe lîngă inimă. Oricum, pînă la intervenția reușită a chirurgului a plutit între viață și moarte.

O privi drept în ochi.

— În orice caz... — se opri la timp, căci era să spună „ați fost" —, sînteți prieteni, adăugă el.

Ea scoase din nou o țigară și o aprinse.

— L-am cunoscut doar în treacăt. De unde pînă unde a pronunțat numele meu — asta nu înțeleg.

— Și adresa dvs., completă Brewer. Ce a mai spus apoi nu s-a putut înțelege, imediat și-a pierdut din nou cunoștința, dar medicii cred că în cîteva ore are să-și revină și o să poată vorbi. Acum o să înțelegeți de ce v-am invitat aici.

Adăugă flegmatic :

— Sînt inspectorul șef Brewer. David Brewer. Conduc Inspectoratul „P" al Comisiei poliției judiciare.

— Comisia poliției judiciare ? repetă ea cu o indiferență forțată. Mîinile i se cramponară însă involuntar de marginea mesei, iar țigara îi tremură între degete.

— Miss van Dooren, nu v-a surprins deloc cînd v-am spus că în primul său moment de luciditate Tony a pomenit în primul rînd numele și adresa dvs. Nu v-a surprins nici cînd v-am vorbit de glonțele care a trecut la un fir de păr de inima lui. Nu este deci evident că știrea împușcării lui Tony nu însemna o noutate pentru dvs. ? Cu alte cuvinte, că aveați cunoștință de cele întîmplate ?

Ea își umezi buzele și se îndepărtă cu scaunul de masă, prefăcîndu-se că umblă în poșetă.

— Ca să fiu sinceră, la început nici nu înțelegeam ce-mi spuneți. Am fost trezită din somn. Eram atît de nervoasă încît nici nu înțelegeam, de fapt, la ce vă referiți. Din tot ce mi-ați spus n-am reținut decît că Tony — vreau să spun dl. Valdiva — întrebase de mine.

Se îndreptă în scaun, își recăpătă siguranța.

— Abia acum îmi dau seama. Dacă vreți să-mi întindeți capcane, să știți c-ați greșit adresa ! Vă legați de oameni nevinovați și recurgeți la mai știu eu ce trucuri, pentru ca...

Brewer o întrerupse, dînd din cap.

— Aveți perfectă dreptate, Miss van Dooren, nu ar fi echitabil să induci în eroare și să intimidezi un contribuabil, prin ceea ce dvs. numiți trucuri. Dar oricît de surescitată ați fi, nu se poate să vă fi scăpat ce v-am spus

în legătură cu împușcarea lui Valdiva și cu glontele care a trecut la un milimetru de inimă. Dacă n-ați fi știut deja că Valdiva a fost împușcat, tot ați fi scos, cît de cît, o exclamație de surprindere, oricare ar fi fost starea dvs. de nervozitate. Dar singurul lucru care v-a surprins a fost faptul că Tony și-a recăpătat cunoștința. Ceea ce înseamnă, Miss van Dooren, nu numai că știați de împușcarea lui Valdiva, dar erați și convinsă că a murit.

Ridică receptorul, formă aparent un număr, ceru pe medicul de serviciu și se interesă de starea lui Valdiva. Brewer simțea privirile vizitatoarei ațintite asupra sa. Văzu, într-adevăr, că ii urmărește fiecare mișcare a buzelor. Ea nu putea bănui că discuta pe o linie moartă cu un partener inexistent.

După o pauză in care ascultă, chipurile, o comunicare mai amănunțită, Brewer răspunse :

— Dacă-i așa, am să viu acolo să-i iau personal interogatoriul, și-l și înregistrez pe bandă... Da, da, foarte bine... Repetă, te rog, numele și adresa...

Aplecă mapa de scris peste marginea biroului și o sprijini de picior, astfel încît Belinda să nu poată urmări ceea ce scrie, și notă pe o bucată de hîrtie :

„De căutat imediat în locuința Belindei van Dooren o haină de blană maro și de predat lui Collins, care știe ce are de făcut. Voi comanda două cafele, ai grijă ca ceașca pentru doamna să nu aibă toartă. După ce o bea, trimiți ceașca imediat la Potter, pentru amprente".

Mai vorbi puțin, după care puse receptorul la loc și înmînă lui Sarg biletul. Detectivul parcurse rîndurile, dădu din cap și plecă.

Belinda van Dooren scăpă un oftat prin buzele întredeschise, privi în jur descumpănită și, după cîteva clipe de ezitare, se adresă în sfîrșit inspectorului :

— Nu știu ce vreți de la mine, dar refuz să fac orice declarație. Nu mă interesează ce vreți să puneți la cale. Dacă aveți de gînd să mă jucați pe degete, cu mine n-ați nimerit-o,

Brewer se lăsă pe speteaza scaunului.

— Credeți, intr-adevăr, că printr-o asemenea atitudine vă ușurați situația ? Tony Valdiva nu numai că vă cunoștea numele și adresa, dar — se aplecă peste birou apropiindu-se de Belinda —, dar a mai spus, cu vocea lui stinsă, eu i-am înțeles însă șoaptele, că erați alături de el în mașină cînd respectivul a tras prin geamul portierei. Înseamnă că l-ați văzut pe asasin !

O apucă pe neașteptate de bărbie și-i înălță capul ce îi atîrna involuntar în jos. O privi necruțător în ochi.

— Aș putea să vă țiu aici pînă vi se face negru în fața ochilor, Miss van Dooren ! Sinteți martora unei crime capitale, numai asta și ne dă dreptul să vă punem sub arest preventiv. Dar mai mult, sinteți bănuită de complicitate la crimă !

Ea îi dădu mîna la o parte, sări în sus și se răsti la Brewer :

— Pe mine nu mă speriați cu d-astea ! Dar ce știu eu, ce poate îndruga un muribund în delir ! Probabil c-ați născocit totul — și în orice caz, nu-i nici o dovadă.

Se opri o clipă, apoi adăugă, cîntărindu-și cuvintele :

— Cînd mă gîndesc mai bine, nici nu știu dacă am cunoscut vreodată pe acest Tony Valdiva — poate confund numele cu altul asemănător — în orice caz, nu vă faceți iluzii c-o să mă puteți trage pe sfoară !

— Dar, zîmbi Brewer, la început n-ați negat nicidecum că Valdiva e o cunoștință de-a dvs.

Ea dădu din umeri.

— Oricine se poate înșela, oameni sîntem. Și acestea fiind zise, n-aveți decît să continuați cu întrebările pînă răgușiți, de la mine nu mai scoateți o vorbă pînă nu va fi de față și avocatul meu. Este dreptul meu să...

Brewer îi tăie vorba :

— Firește că aveți acest drept, cu condiția să vă puteți pune în legătură cu Sam Greenberg. Și apoi, avocatul va trebui să afle unde sînteți reținută. Ori, aici avem o serie întreagă de posibilități.

Brewer zîmbi din nou.

— Pot să vă predau pentru cîtva timp Serviciului de constatare, pentru ca apoi să vă plimb de la un sector

la altul. Iar Sam Greenberg are să alerge de la Ana la Caiafa, fără să poată afla unde se găseşte protejata sa. Ceea ce nu este, desigur, cu totul conform prevederilor procedurii penale, dar cum criminalii sînt certaţi cu legea, poate avem şi noi din cînd în cînd dreptul să mai uităm de litera legii.

Ea se aşeză.

— Puteţi să mă trageţi de limbă cît poftiţi, nu ştiu absolut nimic. Nu vă mai daţi osteneala. Cu sau fără Sam Greenberg, n-o să reuşiţi să-mi găsiţi vreo vină, oricît aţi încerca. Am toate actele în regulă, nu există nici o plîngere împotriva mea, n-am avut niciodată de-a face cu poliţia. Dacă vă depăşiţi atribuţiile, ceea ce de altfel aţi şi făcut, o s-o regretaţi pînă la sfîrşitul vieţii. Am prieteni în conducerea Administraţiei municipale — oameni care sînt şi peste şeful vostru.

Brewer dădu din cap, flegmatic.

— În cazul cel mai rău, şeful poliţiei judiciare şi cu mine o să fim concediaţi, iar în cazul cel mai bun poliţia întreagă... Raiul pe pămînt pentru toţi borfaşii ! Dar, bineînţeles, domnişoară dragă, mai tîrziu puteţi face tot ce doriţi. Deocamdată, să ne facem comozi şi să stăm la o şuetă.

Apăsă pe o clapă a telespeakerului şi comandă : „Două cafele tari şi fursecuri“, după care se adresă interlocutoarei sale.

— Nimic nu e mai înviorător decît o cafeluţă bună, tare, aromată.

O observa. Ea îşi aprinse o altă ţigară, căuta să pară indiferentă. Brewer o întrebă, la fel de indiferent :

— Miss van Dooren, în lipsa avocatului dvs., aţi avea ceva împotrivă să-mi spuneţi cum v-aţi petrecut seara de alaltăieri ?

Ea nu părea să fi auzit întrebarea.

— Spuneaţi adineauri că Tony Valdiva şi-a recăpătat cunoştinţa doar pentru cîteva clipe. Ştiţi, desigur, că omul e cu totul confuz în asemenea momente. Şi cu toate astea, v-aţi mulţumit cu aiurelile unui inconştient, ca să mă convocaţi aici şi să-mi debitaţi tot felul de aberaţii ?

De data aceasta, Brewer nu părea la rîndul său să fi auzit întrebarea.

— Ați fi dispusă să vorbiți dacă-l anunț pe Sam Greenberg ?

Ea reacționă imediat.

— Bineînțeles ! N-am nimic de ascuns. Dar trebuie să mă înțelegeți, sînt prea lipsită de experiență ca să dau declarații fără îndrumarea unui jurist.

— Desigur că vă înțeleg, Miss van Dooren. Pentru că veni vorba, adăugă el examinîndu-și cu toată atenția unghiile, cum se face că tocmai Sam Greenberg e avocatul dvs. ?

— Nu-i avocatul meu, răspunse ea după o clipă de gîndire, e o cunoștință, nu mai știu de unde. Îmi oferise concursul său, dacă voi avea vreodată nevoie de asistență juridică. Și pentru că, după cum văd acum e cazul, mi-am amintit de numele lui.

— Probabil că nu știți că Sam Greenberg se bucură de o mare reputație ca apărător al unor personalități foarte importante — din anumite cercuri. Vreau să spun, personalități marcante din lumea interlopă. L-ați cunoscut poate in societatea unor asemenea figuri simandicoase ?

— Nu mai știu unde mi-a fost prezentat avocatul Greenberg, răspunse ea, de data aceasta cu un oarecare aer de superioritate. Poate să fi fost la Metropolitan Opera în foaier — sau poate cu prilejul unei recepții la Waldorf Astoria — nu mai știu, n-am o memorie strălucită — dar sper că așa ceva nu e pasibil de pedeapsă ?

Ușa dinspre coridor se deschise.

Un om de serviciu așeză pe biroul lui Brewer o tavă cu două cești de cafea fierbinte, frișcă și fursecuri, după care se retrase.

Brewer gustă din una din cești, pe care o puse imediat jos :

— Fierbinte, foarte fierbinte ! Să vă pun frișcă ? Zahăr ?

Ea dădu din cap, indiferentă.

— Am citit odată într-un roman polițist cum cei interogați sînt momiți cu țigări, coniac și promisiuni, ca să-și dezlege limba. Figura cu cafeaua, frișca și fursecurile pare să fie varianta dvs. personală, d-le inspector. Totuși,

tot m-ați incomodat destul, așa c-o să accept cu plăcere cafeaua cu frișcă și fursecurile. Dar să nu vă faceți iluzii c-o să mă duceți cu zăhărelul și o să obțineți rezultatele scontate.

El dădu din cap și-i oferi ceașca de cafea.

— Facem și noi ce putem, Miss van Dooren. Dar, uite că serviciul nostru iar și-a dat în petic, cu toate observațiile și protestele noastre, și ne mai aduce și cești ciobite, remarcă Brewer arătînd, zîmbind, la toarta spartă a ceștii oferite. Dacă n-ași fi gustat deja din cafea, bineînțeles că v-aș fi oferit ceașca mea.

— Ei, se simte lipsa unor miini mai afectuoase, replică ea ironic, și duse la gură ceașca, prinzînd-o între degetele miinii drepte.

Brewer urmări gestul, mulțumit. Apoi adăugă, în treacăt :

— Poate că-mi spuneți totuși, chiar în lipsa avocatului dvs., cum v-ați petrecut seara de alaltăieri ? Vedeți, Miss van Dooren, nu există decît două posibilități. Sau avocatul dvs. vă va sfătui să nu răspundeți la întrebare, și atunci v-ați atrage grave bănuieli, sau se va declara de acord să-mi răspundeți, și atunci ar fi întocmai ca și cum mi-ați răspunde acum, fără să fie prezent. Sînteți prea bănuitoare, asta e. Nu doresc altceva decît să vă conduc cît mai curînd pînă la ușă și să vă las să plecați acasă — așa că, de ce să vă mai amărîți și să-mi amărîți și mie viața ?

— Chiar dacă vă spun unde am fost alaltăieri seara, tot n-o să mă credeți. Așa că mai bine tac.

— Dar faceți măcar o încercare ! Dacă spuneți adevărul, vă asigur că am să vă cred —

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Și de unde o să știți că spun adevărul ?

Brewer zîmbi :

— Asta am să vă dezvălui cu plăcere — după ! Deci — ce ați făcut alaltăieri seara, să zicem, în jurul orei șapte, Miss van Dooren ?

La precizarea orei trăsăturile ei se destinseră, trădînd o ușurare vizibilă.

— Ședeam într-un fotoliu din salonul de coafură al hotelului Biltmore și mă lăsam îngrijită de mîini harnice.

Alibiul meu poate fi confirmat de coafeză, de manichiuristă, de pedichiuristă, de şefa salonului.

Inspectorul îşi făcu însemnări, părînd foarte interesat. Îşi goli ceaşca de cafea, aşeză farfuria cu fursecuri lîngă tavă, aşteptă pînă ce interlocutoarea sa îşi bău cafeaua şi îl sună pe omul de serviciu să strîngă totul.

— Excelent, Miss van Dooren. Mai luaţi fursecuri ? Nu ? Ei, da, silueta... Aveţi deci un alibi, se pare, perfect. Şi, pînă la ce oră aţi fost supusă acestor tratamente cosmetice ? continuă el, cu o voce lipsită de orice inflexiuni.

Ezitarea ei era vizibilă, oricît încerca să o disimuleze printr-un zîmbet fugitiv.

— N-aş putea spune cu o precizie chiar de minute, dar, în orice caz, pînă să termin se făcuse opt şi jumătate, dacă nu mai mult.

Bréwer dădu din cap.

— Cîteva minute în plus sau în minus — nu contează. Poate că personalul salonului are să-şi aducă aminte mai bine. Şi după aceea, insistă el privind-o în ochi, v-aţi dus să luaţi masa undeva ? Desigur că şi aici o s-aveţi cel puţin un martor — o femeie tînără şi încîntătoare ca dvs. este mai totdeauna însoţită de cineva. Apoi mai sînt chelnerii, garderobiera, vînzătoarea de ţigări, care, fără îndoială, au să poată confirma spusele dvs.

Ea nu-i ocoli privirea.

— Vă-nşelaţi, d-le inspector. Eram foarte obosită. N-aveam nici o întîlnire şi m-am dus direct acasă. Şi asta se poate verifica, după registrul de evidenţă al garajului din blocul meu. Fiecare maşină care intră sau iese din garaj este înregistrată, cu ora exactă.

— Perfect, Miss van Dooren, perfect ! Presupun că v-aţi petrecut toată seara şi bineînţeles noaptea acasă, pînă azi dimineaţa cînd detectivul Sarg v-a trezit, din lipsa noastră de amabilitate, în toiul somnului. Şi desigur, cred că nu greşesc, pentru acest interval de timp nu puteţi avea martori care să confirme precizările dvs.

Oftă, plin de înţelegere.

— Fireşte, nu poţi să ceri nimănui să-şi instaleze noaptea un martor la căpătîi, pentru cine ştie ce eventualitate. Dar probabil că nu v-aţi dus la culcare fără să mîncaţi mai întîi ceva, nu ?

— Mi-am făcut un ceai şi mi-am pregătit o friptură — un cotlet slab la grătar, bineînţeles, căci grăsimea produce totdeauna grăsime.

Părea să-şi fi recăpătat siguranţa.

Brewer continua să facă însemnări.

— Perfect. Poate că există şi martori care să întărească spusele dvs ? Mă refer la... martorii muţi din bucătăria dvs. : vasele folosite, tacimul, osul cotletului ? Ca să dovedească exactitatea declaraţiilor dvs...

Răspunsul ei se lăsă aşteptat cîtva timp. Şi nici încercarea de a schiţa un nou zîmbet nu reuşi să-i mascheze neliniştea.

— Nu mă duc niciodată la culcare înainte ca totul să fie oglindă în bucătărioara mea. Am spălat imediat vasele şi tacîmurile, iar resturile le-am aruncat în jgheabul crematorului.

El dădu din cap de mai multe ori.

— Asta-i viaţa, Miss van Dooren, uneori pînă şi calităţile cele mai lăudabile sînt dezavantajoase. Dar să lăsăm asta. Va să zică, înseamnă că aţi terminat cu toate pe la ora nouă şi jumătate sau zece. Vă culcaţi atît de devreme ?

— Bineînţeles că nu, d-le inspector ! M-am aşezat în faţa televizorului, şi pînă să mă culc trecuse de ora 11.

— Aţi vrea să-mi spuneţi pe ce canal aţi pus aparatul ?

Ea închise ochii, duse mîna stîngă la frunte ca şi cum şi-ar forţa memoria, în cele din urmă răspunse hotărît :

— Era programul WCBS !

— Ce coincidenţă, Miss van Dooren, WCBS e postul meu preferat ! Începînd de la 10, alaltăieri, a transmis marea revistă „The Golden Years“ cu Gene Kelly. N-am văzut, din păcate, decît citeva secvenţe — la noi serviciul de noapte nu e rezervat distracţiei.

Îşi aprinse o ţigară, făcu ochii mici şi o scrută pe femeia din faţa sa.

— Păcat că n-a putut să apară Kelly. O dublură nu poate să egaleze niciodată o adevărată vedetă, adăugă el, privind-o de data aceasta din plin. Sau v-a plăcut şi O'Shea ?

Ea îşi scoase rujul cu mîna dreaptă, luă oglinjoara în mîna stîngă şi începu să se fardeze.

— Mă scuzaţi, d-le inspector.

Nu-şi dădea seama cit de vădită era intenţia ei de a cîştiga timp. Pauza devenea tot mai lungă. Dar în cele din urmă trebui să spună ceva.

— Ca să vă spun sincer, nici n-am observat înlocuirea... Ştiţi — am vorbit şi la telefon de vreo două ori.

Brewer dădu din cap.

— Desigur, înţeleg.

Trase din ţigară, o privi atent.

— Vreţi să-mi spuneţi cu cine aţi vorbit, Miss van Dooren ?

Ea se forţă să schiţeze un zîmbet ironic, în timp ce-şi punea rujul la loc în poşetă.

— Deveniţi cam indiscret. În orice caz, pot să vă spun numai atît, am vorbit cu un prieten. Dar numele lui, zău, nu vi-l pot divulga — ştiţi — e căsătorit.

— Înţeleg. Dar spuneaţi c-aţi avut două convorbiri telefonice. A doua a fost oare tot cu un gentleman căsătorit, al cărui anonimat trebuie să-l păstraţi ?

— Am stat la şuetă cu o prietenă. Dar nu văd de ce aşi expune-o întrebărilor poliţiei.

Expresia ei era de data aceasta cu totul schimbată, zîmbetul îi dispăruse, pentru a face loc ridurilor lăsate de uzura unei vieţi intens trăite.

— Mă faceţi să regret c-am fost de acord să vorbesc în lipsa avocatului meu. Văd că abuzaţi de amabilitatea mea. E destul. Răbdarea mea a luat sfîrşit. Am să...

Telefonul începu să sune. Brewer ridică receptorul. Collins îl informa că fibrele textile şi aţele agăţate de clanţa portierei Cadillac-ului proveneau, după cum se constatase cu certitudine, de la tivul de jos al mantoului pe care detectivul Sarg îl adusese din locuinţa Belindei van Dooren. Expertul întreba ce să facă cu mantoul. Pentru orice eventualitate, îl marcase sub căptuşeală, astfel incît să poată fi folosit la nevoie ca piesă probatorie. Mai departe, Sarg cerea noi instrucţiuni.

Brewer îşi formulă răspunsul în termeni care nu puteau spune nimic interlocutoarei sale. „Obiectul", îi spuse el lui Sarg, să fie păstrat deocamdată la laborator, iar „curierul" să se prezinte la camera 281. Aceasta era mica sală de lucru de partea cealaltă a coridorului.

Brewer se ridică. Se opri drept în fața Belindei van Dooren.

— Miss van Dooren, cum se face că n-ați observat alaltăieri seara, la ora 10, în fața televizorului cum spuneați, că postul WCBS nu transmitea o revistă, ci Simfonia Noua a lui Beethoven ? Că în locul unei vesele retrospective hollywoodiene a apărut pe micul ecran o orchestră ? Erați atît de distrată încît pe violoniști, flautiști și trompetiști i-ați văzut în chip de sprinteni dansatori ?

Era încredințat că nu riscă nimic cu inspirația ce-i venise. În realitate, nu avea nici cea mai mică idee despre programul transmis de WCBS. Dar era atît de sigur pe meseria lui, încît miză pe această stratagemă.

Ea sări ca arsă. Clocotind de furie, dezlănțui asupra lui un val de invective.

Ușa se deschise.

Potter înmînă inspectorului un dosar.

— Răspunsul la întrebările dvs. de alaltăieri, d-le inspector, îi spuse el și-i făcu semn cu ochiul.

Brewer se duse la fereastră și citi raportul :

„Amprentele degetului arătător și degetului mare de pe ceașcă au fost identificate ca aparținînd lui Belinda van Dooren, născută la 12.10.1931, la Pittsburg. La 13 ani a fugit din casa părintească. Ulterior a fost internată într-un cămin de reeducare. Ținîndu-se seama de buna ei conduită, după un an și jumătate i s-a permis să plece. Au urmat cîțiva ani, perioadă din care nu deținem nici un fel de date despre viața ei. În 1954 apare în evidența poliției de moravuri din Detroit, învinuită de viață imorală și vagabondaj, dar e pusă în libertate din lipsă de dovezi. Bănuielile că ar avea legături cu bandele de șantajiști nu se confirmă. Urmează apoi un nou gol în evidențele poliției. Abia în septembrie apare cu domiciliu înregistrat reglementar, în East 72 Madison".

Inspectorul se întoarse la biroul său.

— Mulțumesc. Trimite-mi, te rog o agentă. S-o ducă pe dumneaei jos la înregistrare. Celulă individuală. Nici un contact cu exteriorul.

Potter dădu din cap și plecă.

Belinda van Dooren rămase cu privirile ațintite asupra lui Brewer.

— Cu ce drept...

Fu întreruptă de vocea dură a inspectorului.

— Ați pierdut partida ! Cunoaștem trecutul dvs. mult mai bine decît credeți. Știm — făcu în mod intenționat o pauză — absolut tot !

Era clasica metodă de a zdruncina siguranța de sine a suspecților in lipsa unor elemente care să poată dovedi vinovăția lor, cel puțin în cazul celor care au efectiv pete negre în trecutul lor. Ei se simt astfel descoperiți, demascați — și deseori recunosc lucruri de care anchetatorul nu avea nici cea mai mică idee.

Brewer continuă, neînduplecat.

— Încă mică fiind, ați apucat-o pe căi greșite. Ați comparut în fața tribunalelor, ați fost căutată de zeci de secții de poliție. De cînd locuiți în East 72 Madison, ați fost permanent supravegheată — știm tot — auziți ? Tot ! Știm că sînteți amestecată în traficul de stupefiante, că l-ați ademenit pe Tony Valdiva la o întîlnire cu moartea...

Ea îl întrerupse, exasperată :

— Cînd o să poată vorbi, chiar el are să...

Brewer se aplecă spre ea.

— Vreți să spuneți, mai degrabă, că va respecta regulamentul sindicatului și nu va deconspira nimic ? Ei bine — o privi necruțător —, Tony Valdiva va tăcea din alte motive. Și anume, pentru motivul că morții nu pot să vorbească !

— Cum ? ! Dar spuneați..., se întrerupse, neputincioasă.

— Ce am spus și ce am făcut a avut scopul de a vă induce în eroare. Fapt este că Tony nu mai există decît sub forma unui cadavru mut și rece. De la el nu vă mai puteți aștepta la nici un fel de ajutor. Dar noi avem posibilitatea să facem să vorbească toți martorii muți. Și aceștia dovedesc că ați fost de față la lichidarea lui Tony.

· — Dar jur că..,. izbucni ea.
— Mai bine nu jurați ! Cînd v-ați grăbit să părăsiți mașina, prețiosul dvs. mantou de Vicuna s-a agățat de minerul portierei, fără să vă dați seama. Dar noi avem dovada materială în mină. Ați mai fost identificată de portarul de noapte al hotelului Stanmore și de chelnerul de etaj care v-a servit cina, dvs. și lui Valdiva. Ați părăsit hotelul împreună cu Valdiva și v-ați așezat în mașină alături de el.

O străpunse cu privirea.

— Pînă acum am acreditat ideea că arma a fost descărcată din afara mașinii — dar acum o să fiți reținută aici sub bănuiala de crimă. Experții noștri au stabilit că Tony a putut fi împușcat și de o persoană care ședea alături de el. Acum o să vă interogăm zeci de ore, în lumina reflectoarelor !

Apucă pe neașteptate fularul de mătase petrecut în jurul gîtului ei și i-l smulse dintr-o mișcare.

— Și iată cicatricea lăsată de operația pe tiroidă ! Identitatea dvs., Miss van Dooren, e demonstrată în mod incontestabil : dvs. și femeia care a părăsit Cadillac-ul imediat după ce Tony Valdiva a fost împușcat mortal, sînteți una și aceeași !

Ea își acoperi cu mîna dreaptă pansamentul de la gît. Fața îi era desfigurată, gura parcă i se lățise, de sub machiajul minuțios se iviră deodată, fantomatic, adevăratele ei trăsături. Aspectul ei era de-a dreptul respingător. Nu mai rămăsese nimic din blazarea, aroganța și vitalitata ei.

— Vă jur, pe tot ce am mai sfînt, mă auziți — vă jur că n-am nici un amestec în legătură cu moartea lui Tony...

Se agăță cu amîndouă mîinile de brațele lui Brewer.

— Dar, îl întrebă fixîndu-l cu privirea, a murit Tony, într-adevăr... ?

El își eliberă brațele, cu o mișcare brutală.

— Tony Valdiva a murit la cîteva secunde după ce a fost împușcat. Belinda van Dooren, cu fiecare cuvînt, și cu fiecare întrebare, și cu fiecare răspuns v-ați înfundat tot mai rău în afacerea asta. Sau l-ați împușcat cu propria mînă pe acest măscărici, desigur îndrăgostit în dvs., sau îl acoperiți pe autorul crimei. O să iasă fum din dvs. pe

un scaun metalic în camera cu pereții verzi din Sing-Sing, sau, în cazul cel mai fericit, o să vă petreceți următorii treizeci de ani în dosul gratiilor. Ați ratat ultima dvs. șansă. V-am oferit prilejul să spuneți adevărul. Puteați să fiți — dacă totuși nu dvs. l-ați ucis — martorul principal al acuzării. Acum e prea tîrziu !

O femeie în uniformă, de statură atletică, intră în biroul lui Brewer.

— Am de înregistrat pe cineva la biroul de arestări ?

Belinda se agăță din nou cu amîndouă brațele de Brewer.

— Vă jur că n-am...

Inspectorul o împinse spre agentă pe Belinda, care tremura din toate mădularele.

— Serviciul de identificare, înregistrare, stare de arest. Celulă individuală. Nici un fel de comunicație cu lumea din afară. Nici un telefon, nici o vizită.

Agenta dădu din cap, apoi se adresă Belindei van Dooren.

— Fără nazuri, Miss. Ușurați-mi sarcina. Nu ne place aici să folosim forța. Luați situația așa cum e. Jos, în celulă, o să cîntăriți mai bine lucrurile.

Vocea ei era seacă, totuși, parcă avea o ușoară nuanță de bunăvoință și înțelegere.

Belinda van Dooren își luă poșeta, își luă și fularul de mătase de data aceasta rupt, își acoperi cu el pansamentul de pe gît și, luată de braț de agentă, părăsi încăperea.

Brewer se duse la fereastră și deschise ambele geamuri. Trase aerul adînc în piept, de cîteva ori.

UN MARTOR SE RETRAGE

Brewer privea afară pe fereastră. Auzi ușa deschizîndu-se și, fără să se întoarcă, știu că a intrat Gatsky. Cutremuratul mobilelor era cel mai bun indiciu al unei staturi de categorie grea.

Brewer se întoarse.

— Zi, dă-i drumul !

Detectivul își luă un scaun, era simplu dar solid, din stejar masiv. Nu se putea spune că era o piesă deosebit de comodă, fiind destinată mai degrabă unor anumiți clienți ai poliției decît unor vizitatori onorabili. Lucrătura solidă oferea garanția că rezistă la mari presiuni, chiar și în cazul unei suprasolicitări considerabile. Lui Gatsky îi era destul de neplăcut să simtă gol sub el cînd la stînga, cînd la dreapta, căci tăblia scaunului era prea mică pentru el.

— Harry Pistolarul e o figură mare, d-le inspector, începu detectivul, răsfoind într-un dosar voluminos al cazierului. De mic și-a început cariera. Numele său adevărat este probabil Harry Jonathan Miles, eventual Mulberry sau Moldey. S-a născut în 1929, la Pittsburg. Tatăl său a fost fochist de locomotivă, a murit într-un accident de cale ferată pe cînd Harry avea doar patru ani. Cei doi frați ai săi, mai mari, stăteau la niște rude la țară. Amîndoi au căzut în luptele din Pacific. Asta, în paranteză. Harry a intrat la o școală a asistenței sociale, mama lui dispăruse cu un necunoscut și i s-a pierdut orice urmă. La zece ani este internat într-o școală de corecție, pentru furturi repetate. La doisprezece ani participă la o tentativă de evadare, îl rănește grav pe gardianul de etaj, e internat într-o casă de reeducare a delicvenților minori, evadează la cincisprezece ani, în urma unor spargeri ajunge în fața tribunalului pentru minori și e trimis într-o închisoare de minori. Acolo se pune în fruntea unei revolte a deținuților din hala de lucru, la optsprezece ani e pus în libertate condiționată, iar apoi i se pierde urma prin slum-urile din Chicago. În 1949 face parte din garda personală a fraților Gutzik, dobîndește pare-se importante merite pe lîngă acești criminali, care-l angajează în serviciul activ. În șapte rînduri apare ca inculpat pentru acte de violență, atentate la viața, securitatea sau bunurile unor cetățeni. Toate procedurile judiciare se împotmolesc. Două acțiuni penale împotriva lui pentru șantaj prin amenințarea cu moartea au trebuit să fie suspendate. Martorii dispăreau fără urme, sau erau găsiți morți. Vechea poveste...

— Nu prea avem perspective strălucite! Dar asta a fost la Chicago. Poate că aici o să ne meargă mai bine, îl întrerupse Brewer.

Gatsky își aprinse o țigară.

— Aici lucrează din 1958. Dar e cît se poate de prudent, probabil bine sfătuit. Își schimbă des domiciliul, de cele mai multe ori în afara sectorului nostru. Am aici adresa din New Jersey, Queens, și din alte state. Totdeauna cu domiciliul înregistrat reglementar. În prezent stă, sub numele Harry Jonathan Mulberry, într-o garsonieră mobilată din 8th Street off MacDougal, înregistrat cu profesiunea de reprezentant comercial, ceea ce nu spune mare lucru. De altfel — Gatsky își ridică privirea de pe dosarul pe care îl răsfoia — într-o notă de aici se spune că Harry ar fi fost amestecat în afacerea Riesel. Dacă vă amintiți, d-le inspector, o bandă de șantajiști din zona portului puseseră la cale un atentat asupra ziaristului Riesel, care în fiecare săptămînă demasca la radio isprăvile lor. I-au aruncat vitriol în față. Din cauza arsurilor a orbit aproape complet. Cînd s-a dat de urma făptașului, vînătoarea s-a încheiat la morgă. Atentatorul fusese pescuit din Hudson. Cu cinci gloanțe în cap. Au acționat repede și eficient. Bănuielile se îndreptau spre Harry Pistolarul.

— Nu existau nici un fel de probe ? Sau, o fi prezentat alibiuri cu o grămadă de martori..., interveni Brewer, lăsîndu-se pe speteaza scaunului.

— O armă. Care poate fi închiriată, inclusiv încărcătura și degetul de pe trăgaci, reflectă detectivul. Dar oamenii care se ocupă de afaceri de soiul ăsta sînt prudenți. Harry n-a fost nici măcar pus sub acuzație. Dispune de un alibi perfect în cazul nostru, nu numai pentru cele patru ore în chestiune, dar pentru întreaga zi. Și mereu îmi vine în minte acest Sam Greenberg, d-le inspector. L-am întrebat odată dacă-l cunoaște și pe Tony Fischetti. Mi-a răspuns că da. L-am întrebat ce părere are despre el. Ce credeți că mi-a răspuns ? „Dl. Fischetti este un om onorabil. Nu i se poate reproșa absolut nimic. Nimic care să poată fi dovedit“... Tot un astfel de gentleman e și Harry. Știm foarte bine că e un demn continuator al acelei faimoase tradiții a lui „Murder Incorporated“ — al ucigașilor de profesie ca Lepke Contabilul și șleahta lui — dar de dovedit nu putem din păcate să dovedim nimic.

— Dar de cînd fac gangsterii din port pe călăii traficanților de stupefiante ? După cîte știm sau presupunem, Harry are legături cu sindicatul lor.

Brewer se ridică și începu să se plimbe în sus și în jos.

— Probabil că e vorba de un ajutor ocazional. În cazuri de urgență se recurge la oameni de meserie, cu titlul de împrumut. În definitiv, procedeul e folosit în branșa hotelieră, ca și în marea industrie — de ce n-ar fi practicat și de sindicatele gangsterilor ? S-ar mai putea, firește, ca Harry să lucreze pe cont propriu, să primească comenzi indiferent de unde, numai onorariul să fie destul de gras ca să acopere cheltuielile pe care le implică propria lui securitate — sau chiar mai modest, dacă i se asigură acoperirea.

Brewer se opri în fața detectivului.

— Am putea să-l umflăm pe Harry sub un pretext oarecare și să-l manevrăm de la o secție la alta, cit e nevoie ca să-i percheziționăm locuința în toată legea. Dar, pînă la urmă, tot îl eliberează „sindicatul" — banii pentru cauțiune nu contează la ei. Nu poate să rămînă în mîinile noastre, decît dacă găsim in locuința lui dovezi incontestabile. Și norocul ăsta nu cred să-l avem. Pe de altă parte, dacă-l alertăm, pierdem în mod practic orice posibilitate de a-l ține sub supraveghere. Pentru treaba asta, trebuie să-l lăsăm să creadă că e în afara oricăror bănuieli.

Detectivul se uită sceptic la șeful său.

— Chiar dacă nu-l punem in gardă cu nimic, mă îndoiesc că o să ne ducă pe o pistă bună. Oameni hăituiți ca el îl simt pe un polițist de la o poștă. Sînt atît de neîncrezători și prudenți, încît miros orice primejdie care i-ar amenința fie pe ei, fie pe prietenii lor.

Brewer îl contrazise și-l aprobă în același timp.

— Dacă e să pornim de la ideea că ticăloșii ăștia nu pot să facă nici un fel de greșeală, mai bine să ne căutăm de lucru pe la poștă sau oficiul central de statistică. Sigur că Harry Pistolarul e o vulpe bătrînă unsă cu toate alifiile și nici un vînător nu-i vine repede de hac. Totuși, după părerea mea, singura cale ca să obținem probe împotriva lui sau a celor din spatele lui, este o supraveghere cît se poate de bine camuflată.

După o scurtă bătaie la uşă apărură Sloan şi Lowett. Raportară pe scurt despre cercetările întreprinse de ei, fără nici un rezultat.

— Ne-am întîlnit afară cu Sarg — a avut mai mult noroc decît noi, constată Sloan.

Brewer dădu din cap.

— Nu succesul individual contează, ci reuşita muncii comune. În orice caz, Belinda van Dooren a fost identificată fără nici un dubiu, ea e persoana care s-a aflat lîngă Tony Valdiva în clipa în care a fost ucis. Cred că acum trebuie să discutăm planul nostru pentru faza următoare... Anunţă-l, te rog, pe Sarg şi veniţi împreună în sala de lucru, adăugă Brewer adresîndu-se lui Sloan în timp ce se îndrepta la uşă, şi ieşi din birou împreună cu Lowett şi Gatsky.

Cei patru detectivi se aşezară de-a lungul mesei. Inspectorul, plimbîndu-se în sus şi în jos, consultîndu-şi din cînd in cînd notiţele, făcu o scurtă şi totodată cuprinzătoare expunere asupra desfăşurării cercetărilor, începînd de la prima comunicare a Sectorului I pe care Lowett i-o prezentase la ora 3,48, pînă la interogatoriile neconcludente luate Belindei van Dooren şi lui Bonetti.

— N-o să fie chiar aşa de simplu să-l spionăm pe Harry, spuse Sloan. A ştiut el ce face cînd s-a mutat într-o casă de prin MacDougal. Cartierul e dens populat, e acolo un du-te-vino neîncetat, oamenii ţin scai unul cu altul. Cu sau fără motiv, toţi văd în poliţie pe duşmanul lor comun. Fiecare o să fie oricînd gata să-l prevină pe celălalt, la cel mai mic indiciu că un poliţist se interesează de el. Faptul că Harry s-a instalat în cartierul ăsta al italienilor arată limpede legăturile lui strînse cu „sindicatul", creaţie a mafiei italiene. Probabil că şefii săi au ţinut să-l apere cît mai bine cu ajutorul unor compatrioţi de nădejde. Şi printre noii încetăţeniţi de origine italiană, oameni de treabă de altfel, s-au cuibărit o serie de elemente dubioase.

Brewer se aşeză.

— Mai întii trebuie sondat terenul. Sloan şi Lowett, sarcina asta vă revine vouă. Cum vă apropiaţi de Harry Pistolarul, e treaba voastră. Pretexte se găsesc destule.

În definitiv, nu sîntem într-o grădiniță de copii, fiecare din noi știe ce are de făcut. Trebuie evitată neapărat orice acțiune directă — dar și orice pierdere de timp...

Își plimbă privirile de la un detectiv la altul.

— Amănuntele le discutați între voi !

Sloan și Lowett plecară, fără a se arăta prea entuziasmați.

În clipa aceea sună telefonul.

Răspunse Sarg, care întinse apoi receptorul inspectorului.

— E pentru dvs.

Brewer ascultă un timp, fără să-l întrerupă pe vorbitorul de la celălalt capăt al firului. În cele din urmă întrebă, înăbușindu-și furia :

— Spuneați că moartea ar fi fost provocată de o paralizie a aparatului respirator ?

Apăsă pe butonul de conectare a telefonului cu instalația difuzorului, apoi se auzi o voce necunoscută :

— V-am spus, d-le inspector șef, că Bonetti a murit în urma unei paralizii a aparatului respirator, și anume în urma unei doze excesive de heroină. Cum și-a putut-o procura în timp ce era reținut la poliție, n-am de unde să știu. Poate știți dvs. Sînt medic, nu polițist. Eu mi-am îndeplinit sarcina raportîndu-vă regulamentar, căci dvs. l-ați arestat și interogat pe Bonetti. Am să vă trimit rezultatul detailat al autopsiei. Din punct de vedere medical, e vorba de moarte prin accident.

În difuzor se auzi un clinchet. Undeva, receptorul telefonului fusese așezat în furcă.

Brewer stivi țigara.

— Vedeți, așa-i dacă... Se întrerupse pentru a se adresa lui Sarg.

— Te duci, te rog, la locuința lui Bonetti. Vezi cum intri, fără multă zarvă. Cauți peste tot. Ce poate prezenta interes, aduci aici. La plecare ai grijă să lași totul cum ai găsit. Complicația cu moartea lui Bonetti îmi ajunge. N-am nevoie de alte belele.

Detectivul își puse pălăria și plecă.

— Eu nu prea înțeleg, d-le inspector, interveni Gatsky, cum se face că Bonetti a murit în urma unei paralizii

a aparatului respirator provocate de o doză excesivă de heroină. Dac-ar mai fi avut heroină asupra lui, n-ar mai fi scos o vorbă şi n-ar mai fi pronunţat în ruptul capului numele lui Harry. Nu şi-a vîndut el sufletul pentru o prăpădită de priză ? Este, deci, exclus ca să fi dispus de atîta „praf" încît să se cureţe.

Se părea că Brewer nu ascultase argumentele lui Gatsky. Se ridică, apoi se întoarse spre el.

— Aşteaptă, te rog, în biroul d-tale noi instrucţiuni.

Ieşi din sala de lucru, traversă coridorul, intră prost dispus în biroul său şi se trînti în scaunul din faţa mesei.

Cu un gest mecanic, scoase tabachera lui Bonetti, pe care o mai avea în buzunarul hainei.

O deschise.

Cele două ţigări false umplute cu heroină lipseau.

Brewer închise ochii şi reconstitui fiecare fază a interogatoriului luat lui Bonetti, din clipa în care a intrat în celula acestuia împreună cu Gatsky, pînă la ieşirea din celulă.

Recapitulînd pînă şi cele mai neînsemnate amănunte, ajunse la acel scurt interval în care, în timp ce storcea compresa la chiuvetă, deţinutul scăpase pentru cîteva clipe de sub observaţia lui.

Acum ştia cum a ajuns Bonetti în posesia celor două ţigări.

Brewer deschise ochii şi privi înaintea sa, dus pe gînduri. Era oare vinovat de moartea lui Bonetti ? Sau în parte vinovat ? Dacă ar fi fost mai vigilent şi nu-l scăpa din ochi nici o clipă, Bonetti nu ar fi putut să ajungă la acea cantitate de otravă pentru el fatală. Era vorba de un fapt greu de definit din punct de vedere juridic. Dar, privit de la un nivel superior...

Brewer îşi aprinse o ţigară.

Ştia că de acum înainte îşi va face încă mult timp procese de conştiinţă, îşi va pune din nou şi din nou întrebări în legătură cu dimensiunea greşelii sale, cu răspunderea sa morală. Rămînea o problemă a sa, intimă, deschisă. Nu îl ameninţa, desigur, nici o urmărire penală pentru omor prin imprudenţă, nici măcar o anchetă disciplinară. Un delicvent toxicoman a murit de pe urma

unei doze excesive de heroină. Sînt nenumărate căile prin care își putea procura „marfa". I s-ar putea eventual reproșa că atunci cînd îl luase în primire nu a avut grijă să fie percheziționat pînă la piele. Concret, însă, toate acestea nu aveau importanță. Un criminal toxicoman în minus — un dosar în plus clasat în arhive.

Totuși, Brewer simțea că dincolo de dreptul formal mai există ceva. Va trece mult timp, chiar foarte mult, pînă ce numele lui Bonetti se va fi șters din memoria sa.

NU NUMAI POLIȚIA ESTE OPERATIVĂ

Brewer studie dosarul „Tony Valdiva" rînd cu rînd, cuvînt cu cuvînt. În ciuda oricăror variante în ce privește direcțiile în care puteau fi orientate cercetările, Belinda van Dooren rămînea singurul punct de reper oarecum concret și imediat.

Chibzui cum ar putea fi determinată să vorbească această femeie care fusese, fără îndoială, martoră la uciderea lui Valdiva.

Toată comportarea ei în timpul interogatoriului nu făcuse decît să-i confirme convingerea. Rolul de momeală i se potrivea de minune. Dar de la convingerile, impresiile și concluziile lui pînă la probe concrete, era un drum foarte lung. În baza materialului existent nu putea fi vorba de un verdict de vinovăție. Nici măcar de o punere sub acuzație. Datele pe care le puteau oferi dosarele poliției nu erau dealtfel acceptabile ca probe de acuzare în fața unei instanțe penale. În plus, erau perimate. În plus, ea nu a admis nimic — necum să-și recunoască vinovăția.

O clipă îi trecu prin minte că s-ar putea ca Belinda van Dooren să nici nu fie adevărata purtătoare a acestui nume. Poate că adevărata Belinda van Dooren putrezește de mult pe undeva sub pămînt. Dar abandonă repede această idee. Biroul de identificare îi examinase actele, Sarg căpătase confirmarea, iar in buletinul de identitate nu era nimic falsificat, asta era sigur, căci pînă și cel mai artistic retuș ar fi devenit imediat vizibil sub lumina lămpii de cuarț. Și mai ales, amprentele corespundeau.

în consecinţă — era vorba chiar de Belinda van Dooren, cu al cărei trecut nu se putea face nimic.

Dar, încă de la primul interogatoriu, Belinda îl uimise prin capacitatea ei de rezistenţă, sîngele rece şi chiar cunoştinţele de drept civil. Era un indiciu că fusese instruită — aşa cum se întîmplă întotdeauna cu toţi cei care întreţin legături mai apropiate cu membrii „sindicatului". Experienţa îi arătase că, faţă de asemenea elemente, tehnica luării prin surprindere este la fel de ineficientă ca şi cea a persuasiunii sau a intimidării. Cine are de-a face cu „sindicatul" cunoaşte deviza lui de căpetenie : tăcerea e de aur, de cele mai multe ori sub formă de monedă sunătoare — în timp ce vorba, chiar şi şoapta, nu e nici măcar de argint, ci de plumb mai totdeauna...

Şi, totuşi, trebuie să existe o posibilitate.

Pînă la urmă luă o hotărîre, se ridică grăbit şi, cu dosarul „Valdiva" sub braţ, parcurse coridorul şi intră în micul şi confortabilul birou al lui Karel Vacek, specialistul cel mai competent în tehnica detectorului de minciuni, elev al maestrului Keeler, considerat drept părintele acestui aparat.

Omuleţul îl întîmpină pe ispectorul şef cu eternul său zîmbet prietenos pe care se obişnuise să-l afişeze din raţiuni de ordin profesional, căci reuşita detectorului de minciuni depinde de o atmosferă plăcută între cel care pune întrebări şi cel care răspunde.

— Arde undeva, David ?

— Nici eu nu ştiu, de fapt, dacă arde, căci înainte de toate nu e nicidecum sigur că clienta pe care o să ţi-o aduc are să se declare de acord cu un test. Spre consolarea d-tale, Karel, d-ta nu ai decît de cîştigat, doar iţi cunosc slăbiciunea pentru tipul femeii fatale — aşa că-ţi fac un serviciu cît se poate de bun cu Belinda van Dooren.

— Numele mă face să ciulesc urechile, replică expertul. Dar poate îmi spui despre ce e vorba.

Îi făcu lui Karel Vacek o prezentare succintă a cazului Tony Valdiva, avînd grijă să nu omită nici un punct esenţial, şi schiţă principalele întrebări ale testului.

— La un moment dat, printre alte întrebări de formă, fără nici o importanţă, trebuie să-i strecori întrebarea hotărîtoare : „L-aţi recunoscut pe ucigaşul lui Tony Val-

diva ?", apoi, indiferent de răspuns, îi pui imediat alte întrebări nesemnificative. Belinda nu trebuie să aibă timpul să se gîndească la răspunsul pe care l-a dat. Fie că răspunde afirmativ, fie că răspunde negativ, va recunoaşte implicit prezenţa ei la locul crimei, căci dacă n-a avut nici în clin nici în mînecă cu crima, n-ar putea răspunde decît cu o întrebare, nu cu o confirmare sau cu o negare.

— N-am priceput foarte bine — dar mă lămuresc eu, David. Ştiu că se poate pune bază pe tine.

— Al doilea punct hotărîtor trebuie să fie un fototest. Presupun că ai o colecţie respectabilă de portrete. Numai busturi, bărbaţi şi femei.

— Cîte vrei. Dulapul de colo e plin.

— Atunci, Karel, pregăteşte-te rog vreo trei duzini. Şi amestecă printre ele pe tipii ăştia doi.

Întinse expertului două fotografii : Tony Valdiva şi Harry Pistolarul.

— Sînt curios ce-o să ne spună aparatul tău cînd Miss van Dooren o să se trezească pe neaşteptate cu poza lui Valdiva — şi apoi cu cea a lui Harry.

— Cred că poza lui Harry o să fie deajuns, căci oricare ar fi reacţia ei, ştii bine că testele noastre nu pot servi drept piese probatorii în nici un proces de omucidere, nici măcar în cea mai simplă procedură juridică. Expertizele noastre au o valoare cît se poate de limitată, adăugă el cu un zîmbet trist.

— Ştiu. Dar pentru mine experienţa d-tale are cea mai mare importanţă. Dacă rezultatul testului este net în defavoarea Belindei van Dooren, înseamnă că pot s-o frec mai departe cu conştiinţa împăcată. Afară de asta, o să ştiu pe ce urme trebuie să merg. Şi aşa o să evit pierderea de timp. În anchetarea unei crime, cîteva ore pot fi hotărîtoare pentru succesul sau eşecul cercetărilor.

— Înţeleg. Mai departe ?

— Aveţi probabil formulare gata completate pe care trebuie să le semneze fiecare persoană testată. Bun. Dar pentru Miss van Dooren avem nevoie de un text special. Prima frază, pe care o s-o citească desigur în întregime, trebuie să-i inspire un sentiment de securitate. Aş propune, de exemplu : „Nu ştiu nimic în legătură cu cazul Tony Valdiva. Nu am nimic de a face cu acest caz. Nu am

absolut nici un amestec şi sînt cu totul nevinovată. Tocmai pentru că am fost angrenată în acest caz fără să am nici o vină, mă declar din proprie inițiativă de acord cu un test cu detectorul..."

— Detectorul de minciuni, corectă Vacek.

Brewer dădu din cap.

— Să ne limităm, pur şi simplu, la formula „test cu detectorul". Cuvințelul ăsta „minciună" ar putea să-l pună pe un mincinos în gardă. Deci, test cu detectorul, fără altă precizare. Şi mai departe, cam aşa : „Pentru consimțămîntul meu nu mi s-a promis nici un avantaj, şi nici nu am fost amenințată cu vreun dezavantaj în cazul unui refuz". Mă întorc în cîteva minute cu clienta noastră. Îți las aici poza lui Harry.

După o strîngere de mînă, Brewer plecă în grabă spre biroul lui.

Tocmai pusese dosarul Valdiva pe masă şi se aşezase la birou, cînd uşa se deschise şi Gatsky, cu un gest care se voia elegant, o făcu pe protejata sa să se poticnească în pragul uşii.

Belinda aruncă priviri pline de mînie.

— Nu puteți încredința unor oameni cu dimensiuni mai normale sarcina de a însoți o doamnă ?

Inspectorul şef îi oferi cu amabilitate fotoliul şi îi întinse pachețelul de țigări.

— Vom introduce neîntîrziat norme corporale maximale pentru candidații care vor să se angajeze la noi. Cine depăşeşte normele va fi respins ca inapt de serviciu.

Îi oferi un foc.

Ea trase adînc din țigară.

— Vă rog scurtați formalitățile. Fiecare minut în plus aici este pentru mine un chin !

Brewer o privi surprins.

— Cum de vă veni această idee năstruşnică, Miss van Dooren, că am avea de gînd să punem capăt ospitalității noastre ?

Ea se schimbă la față. Din vocea ei dispăru orice siguranță.

— Vreți poate să spuneți că am să...

— Nu văd nici un motiv, Miss Belinda, pentru care m-aş lipsi de compania dvs. În situația de fapt existentă

nu s-a schimbat nimic. În orice caz, dacă veți fi deferită Procuraturii de Stat în calitate de făptașă, co-făptașă, complice sau martoră — asta nu depinde de mine.

El urmări efectul spuselor sale și adăugă după o scurtă pauză :

— Dar s-ar putea să existe unele posibilități de a vă scuti de inconvenientele unui spațiu locativ restrîns și unui regim alimentar nesatisfăcător. Aș putea să vă propun...

Belinda părea să-și fi recăpătat siguranța.

— Bănuiesc că generozitatea dvs. nu este nicidecum spontană. Știți foarte bine că nu este decît o chestiune de ore, și va trebui să mă lăsați să plec, cu mii de scuze. Și acum căutați, desigur, să mai obțineți ce se poate și totodată să-mi redați buna dispoziție, pentru ca să nu...

Brewer o întrerupse, de data aceasta cu toată seriozitatea.

— Cred că vă legănați în iluzii deșarte. Nu aveți nici cea mai mică șansă de a fi pusă în libertate. Fără îndoială că prietenii dvs., din momentul în care o să afle de dispariția dvs., vor pune în mișcare toate pîrghiile pentru ca să vă dea de urmă și să vă vină în ajutor. Dar sîntem înarmați împotriva unor asemenea posibilități. Dat fiind că o să fiți căutată, bineînțeles, mai întîi la noi, o să vă eliberez de sub custodia noastră respectînd dispozițiile legale — dar la capătul coridorului o să vă arestez prin băieții Brigăzii Antidrog, ca martoră oculară. Iar după alte douăzeci și patru de ore o să dispăreți din nou, pentru că o să fiți predată unui alt serviciu, care și-a manifestat interesul față de dvs. Fiți sigură că prietenii dvs. vor avea nevoie nu de ore, ci de zile întregi pînă să descopere unde anume vă aflați în stare de arest. Legea, Miss Belinda, îi apără pe toți cetățenii — chiar și pe cei care nu o merită. Dar avem și posibilitatea să abuzăm de legi în mod legal, cum s-ar spune, și în orice caz, o facem numai spre binele concetățenilor noștri pașnici.

Ea strivi mucul de țigară cu pantoful. De ambele părți ale gurii apărură două cute pronunțate.

— O să regretați amarnic, d-le inspector, că m-ați ales tocmai pe mine ca victimă.

Își aprinse o altă țigară. Degetele îi tremurau, în ciuda eforturilor ei de a se stăpîni.

— Dacă nu mă înșel, vorbeați adineauri de o propunere.

Pentru Brewer era un prim indiciu că rezistența ei începea să cedeze. Belinda voia să-și recapete libertatea cît mai repede cu putință. Dar în cazul ei mobilul nu era doar o dorință firească de libertate. Trebuiau să mai existe și alte motive importante și cît se poate de presante.

El începu, pe un ton profesoral :

— Am vorbit cu procuratura, care ar fi dispusă să renunțe la menținerea stării de arest dacă o să vă luați obligația să nu părăsiți raza orașului New York și să dați oricînd curs imediat unei eventuale convocări la poliție.

Ea înghiți momeala cu entuziasm :

— Bineînțeles că sînt cu totul de acord. N-am nimic de ascuns. Bănuielile dvs. sînt neîntemeiate din toate punctele de vedere.

E surprinzător, își zise Brewer, cît de prompt acceptă oamenii pînă și lucrurile cele mai improbabile, atunci cînd corespund dorințelor lor. Se vede treaba că Belinda uitase cu totul de ceea ce i s-a pus pe seamă la primul interogatoriu. Perspectiva de a-și recăpăta libertatea acționa asupra ei ca un narcotic. Perspectiva de a scăpa de poliție în termenul cel mai scurt o făcea în mod vizibil docilă. Brewer o examina cu atenție.

— Nu mă îndoiesc, Miss Belinda, că o să vă luați acest angajament și în scris, în procesul verbal. Mai e ceva. Procuratura dorește să ia o măsură de prevedere, pentru ca să se pună întrucîtva la adăpost împotriva unor eventuale reproșuri ulterioare că ar fi manifestat prea multă indulgență față de dvs.

Destinderea de pe fața Belindei făcu din nou loc încordării și fricii.

— Doar m-am angajat să mă pun oricînd la dispoziția dvs. Ce mai vreți de la mine ? Nu știu nimic în legătură cu toată povestea asta. Eu...

Belinda îl privi șovăitoare.

Vocea lui era sfătoasă, prietenoasă.

— Desigur că ați auzit de testul cu detectorul. E ceva cu totul inofensiv.

Evită să menționeze aparatul sub denumirea lui completă.

— Mai ales în cazul dvs., Miss Belinda, e o simplă formalitate. Doar susţineţi categoric că nu aveţi nimic de-a face cu cazul Tony Valdiva. Aşa că un asemenea test — omise de data aceasta şi cuvîntul „detector" — nu poate să vă deranjeze cu nimic. În afară de asta, adăugă el cu un zîmbet vag, garantez că nu doare. Bineînţeles că rămîne cu totul la latitudinea dvs. să acceptaţi propunerea noastră, sau nu. Imediat după ce se constată rezultatul negativ o să puteţi pleca acasă.

Ea ezită.

— Nu ştiu ce mai vreţi cu acest test. Am auzit cîte ceva despre experienţele astea...

Brewer continuă monoton, mecanic.

— Sentimentele, stările afective ale omului, cînd apar pe neaşteptate şi apoi slăbesc în intensitate, provoacă fluctuaţii în tensiunea arterială, bătăile inimii şi umiditatea pielii. Aparatul de testare înregistrează tocmai aceste fluctuaţii. Nouă ne serveşte pentru elucidarea unor inadvertenţe. Nu forţăm pe nimeni să se supună acestui test care de altfel poate demonstra în numai cîteva minute netemeinicia unor acuzaţii sau suspiciuni, ceea ce nu e decît în avantajul celui vizat.

Brewer nu menţionă bineînţeles nimic despre eventualele rezultate pozitive, care pot avea urmări mult mai puţin plăcute pentru persoana testată. O privi pe Belinda în ochi.

— Desigur, ştim că persoanele cu o voinţă puternică îşi pot controla senzaţiile şi reacţiile, aşa că intr-o anumită măsură sînt mai tari decît detectorul, care nu înregistrează decît ceea ce îi trădează omul. Şi împotriva acestei slăbiciuni a aparatului nu există leac. Dacă o persoană deosebit de energică şi inteligentă reuşeşte să ne inducă în eroare, atunci n-avem încotro şi trebuie să considerăm chiar şi un fals rezultat negativ drept dovadă a nevinovăţiei.

Inspectorul îşi debită improvizaţia cu convingerea celui care crede în ceea ce spune, deşi nimic nu corespundea realităţii. Fluctuaţiile tensiunii arteriale, circulaţiei sîngelui şi ale secreţiei sudorifice provocate de stările emotive pe epiderma palmelor nu sînt supuse voinţei persoanei testate. Oameni încercaţi, iniţiaţi în tehnica şi tactica în-

trebărilor şi în folosirea factorului surpriză prin mijloace optice, pot într-adevăr determina rezultate ce induc în eroare, impunîndu-şi prin încordarea conştientă a muşchilor o respiraţie mai lentă sau mai intensă, mai adîncă sau mai superficială, şi transmiţînd astfel instrumentelor impulsuri false. Dar toate acestea presupun o extremă stăpînire de sine şi un antrenament temeinic, ceea ce se întîlneşte foarte rar. În afară de aceasta, un expert cu experienţă în materie de teste poate deosebi imediat reacţiile spontane de cele simulate. Belinda van Dooren nu avea însă nici o şansă de a induce în eroare detectorul. Inspectorul ştia acest lucru, dar nu şi interlocutoarea sa.

Ea stătu cîtva timp pe gînduri.

— Sînt convinsă că o să fiu...

Îşi privi ceasul de la mînă.

— De fapt, eram convinsă că...

Se întrerupse din nou şi, după o clipă de gîndire, continuă :

— Dacă prin testul ăsta pot să-mi scurtez şederea aici, sînt de acord. Dar să-mi explicaţi mai exact cum se petrec lucrurile.

Se vede treaba că Belinda trăsese chiulul la şcoala „sindicatului“ de la lecţia cu detectorul de minciuni.

Inspectorul şef se ridică.

— O să luaţi loc într-un fotoliu foarte comfortabil. Un domn amabil o să vă aplice cîteva plăcuţe de contact conectate prin nişte sîrmuliţe frumuşele îmbrăcate în mătase, cu aparatul care de afară seamănă cu un radioreceptor. Nici o durere, nimic neplăcut. Asta-i tot. Apoi o să răspundeţi pur şi simplu la cîteva întrebări. Desigur, adăugă el cu un zîmbet, în conformitate cu adevărul. Totul, Miss Belinda, e ca la un joc de-a ghicitul.

Aruncă o privire lui Gatsky, care, cu un gest de curtoazie deschise uşa.

Belinda van Dooren strivi ţigara în scrumieră, suflă fumul tras în adîncul pieptului şi se ridică.

— Mă supun testului numai pentru ca să pot cît mai curînd privi clădirea asta blestemată de afară. Dar pentru abuzul dvs. faţă de o femeie fără apărare, o să plătiţi scump.

Incadrată de cei doi polițiști, ieși pe coridor.

Încăperea în care au intrat se afla în semiobscuritatea amurgului.

Vacek îi întîmpină ca un șef de protocol dintr-un hotel, salută pe Belinda cu cordialitate și o conduse la un fotoliu capitonat. Îi invită pe inspector și pe detectiv să ia loc alături de detector și înmînă clientei sale o coală de hirtie.

— Am să vă rog, doamnă, să semnați această declarație. O simplă formalitate. E o declarație cum că n-aveți nimic de-a face cu toată această afacere Valdiva...

Îi întinse o carte pentru ca să o pună sub hîrtie, și un pix.

Ea parcurse doar primele rînduri, după cum prevăzuse Brewer, apoi semnă.

Vacek contrasemnă declarația la stînga Belindei, în calitate de martor, apoi puse hîrtia într-un sertar.

Se așeză la aparat în așa fel încît să poată urmări cadranele acestuia fără a o pierde din ochi pe Belinda.

— Doamnă, vă recomand să vă relaxați cît mai mult. Nu aveți nici un motiv de neliniște. Nu se întîmplă nimic misterios. Eu nu sînt scamator și fiți sigură că din cutia asta de mahon nu țîșnește nici un porumbel.

Vorbea prietenos, firesc, inspirînd încredere, ca un bun medic care dă o consultație la domiciliu. Manipulă firele fără zgomot, discret, aplică aproape pe neobservate plăcuțele de contact, îi așeză Belindei manșeta aparatului de măsurat tensiunea și pneumograful.

— Și cît timp trebuie să stau așa ? întrebă ea indispusă.

— Vreo zece minute, doamnă. Și acum, vă rog din nou, destindere totală.

Vacek urmărea trei indicatoare, care înregistrau pe benzi de hîrtie ce se derulau încet, primul oscilațiile tensiunii arteriale, al doilea rezistența electrică a epidermei, și al treilea modificările respirației.

— Fumați mult, doamnă ?

Ea răspunse cu o voce vădit precipitată :

— Treizeci, patruzeci pe zi, uneori mai mult.

— Cam mult, chiar și pentru un bărbat. Spuneți-mi, unde v-ați născut, la New York ?

Vocea ei deveni mai echilibrată :

— Nu. La Pittsburgh.
— Aveţi fraţi, surori ?
— Am avut un frate, dar a murit încă de mic, preciză ca pe un ton mecanic.
— Cunoaşteţi Detroit-ul ?
Cele trei indicatoare ale aparatului începură să oscileze cu putere, în ciuda răspunsului indiferent care urmă :
— Am fost acolo, mai de mult.
Glasul putea să înşele, dar devierile acului înregistrator, asemănătoare celor ale unui seismograf, trădau emoţia pe care i-o provocase numele Detroit-ului. Brewer cunoştea motivul. În acel oraş ea fusese deferită justiţiei. Detectorul de minciuni dădea informaţii asupra celor ce se petreceau în mintea interlocutoarei.
— Aveţi permis de conducere ?
— Da.
— De cînd locuiţi în East 72 Madison ?
— M-am mutat acolo în septembrie, dacă nu mă înşel.
— Ce maşină aveţi — un Cadillac ?
Brusc, cele trei peniţe deviară cu mult de la linia normală pe care o descriseseră la celelalte răspunsuri. Vocea Belindei era forţat naturală.
— Nu-mi dă mîna la aşa ceva. Mă mulţumesc şi eu cu un Studebaker mai vechi.
Lungind vorba pentru a simula indiferenţa, ea adăugă pe un ton ironic :
— Dacă auziţi vreodată de o ocazie excepţională, vă rog să-mi scrieţi.
— Cu plăcere, răspunse Vacek zîmbind. Se mai ivesc din cînd în cînd asemenea ocazii.
Aruncă pe furiş o privire lui Brewer, îi făcu semn cu ochiul pentru a-i atrage atenţia asupra devierilor înregistrate. Apoi întrebă pe un ton blajin :
— La ce etaj se află locuinţa dvs ?
Vocea ei îşi recăpătă imediat ritmul normal :
— La etajul 14.
— Aveţi o femeie cu ziua care vă ajută, sau vă pune administraţia imobilului la dispoziţie o cameristă cu plată ?
— Aşa cum aţi spus la urmă.
— Ocupaţi o locuinţă mobilată ?

— Da. Dar am completat interiorul cu cîteva piese pe care le-am cumpărat.

— Vă gătiți singură mîncarea, din cînd în cînd ?

— Dar bineînțeles !

— Tîrguiți de preferință la magazinele de specialitate, sau la magazinele universale ?

— Depinde despre ce e vorba. Pentru garderoba mea nu m-aș duce niciodată la un magazin universal.

— L-ați recunoscut pe ucigașul lui Valdiva ?

Belinda van Dooren ridică brusc capul, pînă atunci plecat cu nonșalanță într-o parte. Tendoanele gîtului i se încordară, vinele i se umflară zvîcnind puternic. Respirația i se opri. Trecură secunde în șir, înregistrate pe banda ce se derula încet sub forma unor oscilații trepidante. În cele din urmă veni răspunsul :

— Nu.

Era concentrată în acest cuvînt hotărîrea ei disperată de a se disculpa.

Nici nu-și dădu seama cît de absurd fusese răspunsul dat, cît de vizibil contrazicea tocmai ceea ce voia să susțină. În acest eșec al rațiunii față de instinct se află de multe ori una din cele mai bune șanse de succes ale detectorului de minciuni.

Acele aparatului mai pendulară o bună bucată de vreme de la o extremă la alta.

Dar Belinda van Dooren nu vedea nimic.

— Ascensorul din blocul dvs. este deservit de un boy, sau funcționează automat ? întrebă Vacek mai departe, pe același ton blajin.

Ea închise ochii pentru cîteva clipe :

— Două. Sînt două ascensoare...

— Pentru țigări folosiți bricheta, sau chibriturile ?

Respirația i se echilibră, privi înaintea ei :

— Și una, și alta.

— Operația de la gîtul dvs. a durat mult ?

— N-am simțit nimic.

Răspunsurile ei erau destul de confuze. Gîndurile îi erau în altă parte. Și nici nu bănuia că simplul cuvînt „nu" la întrebarea dacă l-a putut recunoaște pe ucigașul lui Valdiva echivala cu o recunoaștere a prezenței sale la locul crimei. Oricine în locul ei, dacă într-adevăr nu a

fost de față, ar fi replicat desigur : Odată ce n-am fost acolo, bineînțeles că nu-l puteam recunoaște pe ucigaș.

— O ultimă întrebare, Miss Belinda. Purtați ochelari ?

— Nu, răspunse ea oarecum surprinsă. Dar cum de v-a venit o idee ca asta ?

Vacek nu-i răspunse. Trecu în fața ei.

— Numai cîteva minute și am terminat cu testul. Aș dori de altfel să vă fac un compliment. V-ați comportat excelent. Subiecți mai buni decît dvs., intr-adevăr nici nu-mi puteam dori.

Aduse o măsuță, apoi o mapă voluminoasă din material plastic și îi explică operațiunea următoare.

— Avem aici o colecție de fotografii. Fiecare reprezintă o figură mai mult sau mai puțin expresivă. Tot ce aveți de făcut este să aruncați o privire pe fiecare poză și să-mi spuneți doar dacă persoana respectivă vă este cunoscută sau nu. Cum ajungem la ultima fotografie, am terminat și această a doua și ultimă parte a testului nostru. Vedeți, prin urmare, că nu vă supunem nicidecum unei experiențe dificile. Pot să incep ? adăugă el privind-o pe furiș.

După ce se codi cîteva clipe, ea dădu din cap fără să scoată nici un cuvînt.

Vacek scoase din mapă primul carton și-l așeză pe masă în fața Belindei. Pe carton era lipită poza unui domn mai in vîrstă, foarte prezentabil, în jur de cincizeci de ani.

— Relaxați-vă, vă rog — și priviți fotografia. Îl cunoașteți ?

— Nu l-am văzut niciodată, răspunse ea spontan.

Urmă portretul unui jucător de base-ball.

— Nu.

Apoi portretul președintelui Kennedy.

Ea dădu din umeri.

— Ceva mai bun nu vă trece prin minte ?

Vacek zîmbi.

— Nu le-am pus într-o ordine anumită. E un grup de fotografii pe care un fotoreporter le-a lăsat odată aici.

Acele lăsau pe banda de hîrtie urmele unor oscilații uniforme.

Urmă fotografia a cincea, apoi a șasea, a șaptea, a opta, a noua, a zecea — numai fețe comune, bărbați, femei, un copil. „Nu"-ul deveni stereotip, plictisit, indiferent.

Vacek însoțea fiecare fotografie de cîte o scurtă observație, cu o voce blajină, amintind pe aceea a unui învățător, dar în fond menită să deruteze.

Fotografia a optsprezecea... a douăzeci și una, de fiecare dată comentariul respectiv, din nou tăcere, fotografiile se perindau în fața Belindei și se îngrămădeau alături de ea.

Pulsul, tensiunea arterială și umiditatea palmelor erau cu totul normale, iar penițele detectorului de minciuni oscilau uniform, monoton.

Fotografia a douăzeci și patra, a douăzeci și cincea, a douăzeci și șasea și, deodată, Harry Pistolarul o privea direct în față.

Era o fotografie foarte precisă, se putea deosebi fiecare por, privirea oarecum încruntată și totodată evazivă și rătăcită, gura marcată de buze strînse, bărbia dură.

Exteriorul ei nu trădă aproape nici o schimbare. Fără îndoială că se aștepta la o surpriză sau alta. Își stăpîni vocea.

— Nu cunosc...

Dar acele detectorului înregistrară cele ce se petreceau în forul ei interior. Ele deviară de ambele părți cu cea mai mare violență.

Karel Vacek îi arătă apoi Belindei o poză cu totul neutră, portretul unei sportive.

Ea tăcu, în locul unui răspuns negativ se limită să dea din cap.

Urmară alte trei fotografii.

Vacek dorea să pună capăt operațiunii. Știa ce o să urmeze.

Testul cu detectorul de minciuni se soldase cu un rezultat ce pleda categoric împotriva Belindei van Dooren. Convinsă că după test va fi liberă, ea va afla în curînd că avea să ia calea nu spre ieșirea din Centre Street 240, ci înapoi spre celulă.

Vacek dorea să fie scutit de această scenă. În timp ce desprindea plăcuțele de contact de pe brațele 'Belindei, aruncă cu coada ochiului o privire inspectorului.

— D-le inspector, incep imediat descifrarea înregistrărilor, o să dureze totuşi cîtva timp. Aşa că ar fi mai bine să mă lăsaţi singur, să-mi văd de treabă. Cum sînt gata viu la dvs. Cu expertiza şi fotocopiile înregistrărilor.

Brewer reacţionă cu o mişcare abia perceptibilă a buzelor, totuşi Vacek îi putu desluşi cuvintele nerostite. Nu erau deloc măgulitoare. Cu glas tare, inspectorul se declară de acord.

— Noi ne ducem cu Miss van Dooren la mine în birou...

Ea îl întrerupse furioasă :

— Cum adică, nu cumva aveţi de gînd să mă ţineţi mai departe aici ? Mi-aţi promis că imediat după terminarea testului pot să plec acasă !...

Brewer o întrerupse la rîndul său, nu ostil, dar foarte ferm.

— Cu condiţia, Miss van Dooren, ca testul cu detectorul de minciuni să se soldeze cu un rezultat negativ. Ori asta urmează să confirme sau să infirme expertul nostru.

Ea îl apucă de reverele hainei.

— Crezi poate că ai reuşit să mă înfunzi ? Troglodit nenorocit ce eşti ! Să mă înfunzi ? ! Singur ai recunoscut că detectorul ăsta dă cu oiştea în gard atunci cînd e vorba de oameni cu voinţă — şi, adăugă ea repede, conştiinţa curată. Fii pe pace, cunoşteam din capul locului toate secretele acestei cutii magice. Nu, cu mine nu-ţi merge ! Sau mă laşi să plec imediat, sau...

— Sau ! repetă Brewer şi o împinse uşurel spre uşă. Poate că ai exagerat în timpul testului, Miss van Dooren. Prea mult bine poate să strice şi el. Cînd ţi s-a arătat procesul verbal, ai negat că l-ai cunoaşte pe Tony. Fie. Deocamdată nu pot să-ţi dovedesc încă contrariul. Vezi d-ta, la interogatoriu recunoscuseşi că aţi fost prieteni...

Înainte de a termina vorba, ea îl întrerupse ţipînd :

— Îmi răstălmăceşti cuvintele într-un mod ordinar ! N-am recunoscut nimic, nimic, absolut nimic ! Dar unde e, să văd şi eu, unde e procesul ăla verbal în care am declarat aşa ceva ? Unde e ? Crezi poate că judecătorii or să ia în seamă palavrele unui troglodit ca d-ta ? N-am recunoscut nimic, absolut nimic ! Probabil că am confundat

numele de care mi-ai pomenit. Dacă am să te găsesc vreodată la tejgheaua vreunei prăvălioare, o să te pun să mă servești și n-am să-ți cumpăr nimic ! Belinda se uită din nou la ceas.

Brewer o conduse de-a lungul coridorului, urmat de Gatsky.

Deschise cu un gest mecanic ușa biroului său. Ciudat, se gîndea el. De ce s-o fi uitînd mereu Belinda la ceas ?

Pînă să se așeze și să aprindă lumina, ea se și instalase comod în fotoliu întinzîndu-și picioarele.

— Probabil că ortacul d-tale, expertul, va născoci acum probe de acuzare împotriva mea. N-a vrut să descifreze în prezența mea banda cu înregistrările detectorului, e prea laș pentru așa ceva. Căci n-ar fi fost deloc pe placul d-tale. Dar și așa n-o să faci nimic, cu bîlciul ăsta cu tot !

— Asta rămîne de văzut !

Începuse să-și piardă răbdarea. Voi să mai adauge ceva, dar observă pe biroul său o notă cu cîteva cuvinte în roșu. Citi : „Aștept în sala de lucru. Sarg".

— Cumva ordinul de eliberare ? întrebă Belinda ironică. Mult n-o să mai dureze, în orice caz.

El se ridică, întorcîndu-se spre Gatsky.

— Vezi, te rog, să nu facă duduia vreo prostie pe aici. Nici telefon, nici mai știu eu ce figură. Mă-ntorc imediat.

Lungi pasul pînă în încăperea de alături.

Îi găsi acolo pe Sarg, Sloan și Lowett, într-o discuție aprinsă.

— Tocmai ne-am întors și noi, îi spuse Sloan. Ne-a spus Sarg de nota pe care v-a lăsat-o, așa că v-am așteptat cu toții.

— Ce-ați găsit în locuința lui Bonetti ? întrebă inspectorul, așezîndu-se pe marginea mesei.

— Mormane de gunoaie, d-le inspector, începu Sarg. Cum nu mai găsești decît poate prin vreo fundătură din Harlem, sau pe la vagabonzii din Battery *. Toxicomanii ăștia își pierd orice simț al echilibrului și al igienei. Totul era claie peste grămadă, rufe murdare și lături, pantofi, articole de toaletă...

* Cartier rău famat al New-Yorkului.

— Nici un indiciu care să ne intereseze ?

— Nimic, d-le inspector, absolut nimic. Nici o scrisoare, nici o notă, nici măcar un calendar. Cartea de telefon nu se deschide la anumite pagini, am încercat-o — nimic. Nici un fel de însemnări despre convorbiri interurbane. Administratorul clădirii pare să fie obişnuit cu chiriaşi de soiul ăsta. La toate întrebările, a dat din umeri. Bonetti nu prea era punctual cu plata chiriei, dar cînd era somat tot scotea banii. Ca vizitatori, numai bărbaţi tineri şi adolescenţi, adăugă Sarg semnificativ. E dezgustător, într-adevăr ; totuşi, oameni de teapa asta se feresc cel puţin de orice acte de violenţă, afară poate de cazul cînd vreun client jecmănit recurge la ameninţări.

— Cum e cu vecinii ? insistă Brewer.

— Oameni tăcuţi — puţinii pe care i-am găsit acasă. Şcoala orientală, d-le inspector : n-ai văzut nimic, n-ai auzit nimic, nu vorbeşti nimic. Numai o bufetieră care locuieşte peste drum a fost ceva mai vorbăreaţă, deşi mare lucru nu ne-a spus. Bonetti ducea o viaţă fără nici un rost, cînd era acasă vegeta, uneori nu se arăta cu zilele. Cînd rămînea în pană de „marfă" urmau scene sinistre. Uneori i se găseau prin buzunare teancuri de dolari, alteori se împrumuta pentru un sandviş.

Brewer ridică din umeri, parcă pentru a se feri de apropierea unui asemenea depravat — fie el ajuns de mult pe masa de marmură a doctorului Kennedy.

— Prin urmare, la capitolul Bonetti trebuie să punem punct. Cel puţin cît timp putem să mergem pe alte urme. Numai că, dacă nu facem nici un progres, va trebui să scormonim printre lepădăturile din preajma lui Bonetti. Poate că unul sau altul din tinereii ăştia o să ne ofere un indiciu. Totuşi, aş prefera să ne apropiem de ţel pe căi mai puţin ocolite.

Îşi plimbă privirile de la Sloan la Lowett.

— Cum stăm cu Harry ?

Lowett relată fără pic de entuziasm :

— Am bătut, într-adevăr, la uşa nimerită. Sloan urma să-i explice chiriaşului lui Harald Myers — alt pseudonim al lui Harry, l-am semnalat serviciului nostru de identificare — voia să-i explice, spuneam, avantajele unui nou storcător de fructe, dar ne-a deschis meşterul unei echipe

de deparazitare: în locuinţă se făcea curăţenie, deoarece Harry se mutase imediat după prînz şi apartamentul era pregătit pentru a putea fi vizitat, începînd de mîine, de cei interesaţi.

Brewer se plimba în sus şi in jos.

— Harry s-a mutat deci la prînz? Asta nu-i o coincidenţă. Înseamnă că a mirosit ceva. Numai că nu înţeleg care-i legătura cu noul lui pseudonim. Harry îşi înregistrase doar schimbarea de domiciliu sub numele adevărat — cel puţin unul din cele adevărate, deci unul pe care îl cunoaştem. Atunci ce-i cu Harald Myers?

— Ideea nu-i rea deloc, d-le inspector! interveni Sloan. S-a înregistrat cu numele adevărat, dar pentru vecini era Myers, Harald Myers. Aşa că pentru nepoftiţii prea curioşi nu exista nici un Harry Jonathan Mulberry, ci doar Harald Myers. Nu-i rău!

— Altceva?

Inspectorul nu părea să fie într-o dispoziţie grozavă pentru şuete.

— Despre Myers nu am putut afla mare lucru, d-le inspector, raportă Lowett în continuare. Pleca şi venea la ore cu totul neregulate, mai intîi conducea un Dodge Sedan model 58, iar de vreo două săptămîni a fost văzut la volanul unui Chevrolet Impala. Celor care îl întrebau le spunea că a cîştigat la cursele de ogari, în plus că e o maşină de ocazie, renovată.

— Ce localuri frecventa? Vecinii? Magazine? — Brewer devenea nerăbdător.

— Harry, zis Harald, vorbea numai despre evenimentele zilei, ar fi sprijinit Partidul Democrat, răspunse Sloan. Asta-i, cel puţin, ce am putut să deduc din răspunsurile pe care le-am obţinut. Mult n-am putut scoate la iuţeală de la oamenii ăia. Poate că le era teamă că dacă ciripesc prea mult îi paşte vreo primejdie. Am aflat întîmplător de la vînzătorul de la farmacie că Harry se ducea uneori să ia masa la „Granados". M-am dus la restaurant, 125 MacDougal, dar personalul de acolo nu ştia decît de mîncărurile preferate ale lui Harry. Italienii, spaniolii, latinii în general sînt vorbăreţi, cînd au chef. Harry lua cu predilecţie Canelonis, de cele mai multe ori cîte două porţii. Asta-i tot ce am putut să aflu la restaurant.

— Eu am dat de o tînără în portalul casei, începu Lowett. S-a arătat deodată nespus de grăbită, şi cum asta-mi dă totdeauna de bănuit, am luat-o puţin la bani mărunţi. Era Doris, o veche cunoştinţă de-a noastră. Dacă vă amintiţi, d-le inspector, am ridicat-o de la „Taverne Basque", atunci cînd Piotto s-a ales cu cinci gloanţe în abdomen. Drăguţă fată — cînd e trează. Am intrat în vorbă, dar ea se grăbea, de teamă probabil că pe ea o căutam. Şueta mergea bine, la un moment dat am pomenit de Harry Myers, ea m-a privit printre gene. Am invitat-o la un păhărel, nu ştia nimic precis, dar auzise de Harry. După al patrulea Bourbon, Doris mi-a spus că Harry e cointeresat într-o bombă din Pearl Street, pe undeva intre Whitehall şi Broad. De afară arată ca o crîşmă soioasă, dar se pare că are vad bun. Iniţiaţii ştiu de o anexă dosnică unde pot să obţină şi altele în afară de alcool. Acolo, zicea Doris, poate să fie găsit Harry foarte des. Bomba se numeşte „Singapore-Club".

Brewer îl întrerupse.

— Dacă se ocupă şi de marijuana sau altele aflăm noi de la Hamlin. Mai vorbim după ce termin cu Belinda. Aşteptaţi-mă aici.

— Poate că între timp ne repezim pînă la bufet ? făcu Lowett.

— Ideea nu-i rea deloc, căci după toate aparenţele are să ne apuce noaptea, consimţi Brewer şi trînti uşa în urma sa.

Ajuns in micul său birou, îl găsi pe Gatsky, rezemat de perete, fumînd un trabuc puturos şi plimbîndu-l printre dinţi, şi pe Belinda, fumînd şi ea şi lansînd nori de fum spre tavan. O atmosferă ca într-o sală de aşteptare neaerisită.

Inspectorul şef deschise ambele ferestre, îşi umplu plămînii cu aerul de seară şi se aşeză la biroul său.

— O ultimă şansă, Miss van Dooren. O mărturisire de bună voie...

— Dacă pînă în aprilie la anu' nu primeşti nici un răspuns, ai să poţi să deduci că e vorba de un refuz, cu mulţumiri ! replică ea cu aerul unui om şmecher, se uită la ceas şi adăugă :

— Mai curînd decît bănuiești...

Nu termină vorba și ușa dinspre coridor fu deschisă cu violență și trîntită de perete.

În prag își făcu apariția un individ de statură mijlocie, bine făcut, pe care lumina obscură a lămpii de pe birou îl lumina doar parțial.

Brewer îl recunoscu pe Sam Greenberg și rămase cu privirile ațintite asupra lui, parcă fără să-și creadă ochilor. Cum a fost cu putință... ?

Gatsky se apropie de el.

— Cînd intri într-un birou să bați la ușă, altminteri îți arăt eu cum se face, să mă ții minte !

Noul venit trecu pe lîngă detectiv, își puse cu un gest patern mîna unsuroasă și păroasă pe brațul Belindei, apoi se întoarse spre inspector.

— Cheamă-ți la ordine gorila, dacă vrei să nu regreți ! Dacă voi încălcați legea, care garantează oricărui cetățean cinstit libertatea, apoi, drace, nici prin gînd nu-mi trece să mă mai conformez și etichetei voastre.

Schimbîndu-și tonul instantaneu, ca un actor rutinat, se adresă apoi compătimitor Belindei van Dooren.

— Calvarul d-tale a luat sfîrșit, draga mea. Iată !

Flutură cu mîndrie o foaie de hîrtie, ca pe un drapel.

— Mandat de eliberare pentru Belinda van Dooren ! Asta-i răspunsul pe care-l dă Sam Greenberg oricărui polițist grandoman ! Și urmează acțiunea de daune-interese !

Întinse hîrtia pînă în fața ochilor lui Brewer.

— Odată cu asta Miss van Dooren este liberă. Să terminăm cu abuzul de putere ! Cer imediata punere in libertate !

Gatsky clocotea de minie și aruncă șefului său o privire imploratoare.

— Îmi dați voie să-l conduc pe acest chițibușar pînă la scară, să-l..., și începu să-și suflece mînecile cămășii.

Inspectorul șef citise între timp mandatul. Actul era în perfectă ordine. Ce nu i se părea a fi în ordine erau acele prevederi ale codului penal care permit ca pînă și un individ suspectat de delicte grave să-și poată redobîndi libertatea, fie și pentru scurt timp, dacă un avocat uns cu toate alifiile reușește să bată la ușa nimerită, cu o cerere

bine ticluită de punere in libertate. Dar acestea erau reflecţii cu totul inutile. Pînă una-alta, trebuia s-o pună pe Belinda van Dooren în libertate, căci procurorul respectiv preciza în mandatul său că „din partea Procuratorii nu există nici o acuzaţie întemeiată, care să justifice punerea sub arest preventiv de către organele poliţiei, astfel încît această măsură are un caracter ilegal".

Brewer era convins că va reuşi să adune probe suficiente pentru a oferi totuşi procuraturii motive temeinice pentru punerea Belindei sub stare de arest. Dar pînă atunci ea putea şterge urme, putea influenţa martorii... Il obseda întrebarea cum de a putut afla Greenberg de arestarea Belindei.

Avocatul deveni vehement.

— Ei, bine ? Răbdarea mea, au mai constatat-o şi alţii, este foarte limitată. Aştept bonul de ieşire. Pot s-o iau pe Miss Belinda van Dooren şi fără fiţuica asta, dar prefer să-ţi semnezi singur falimentul...

— D-ta ştii că maxilarele artificiale provoacă dificultăţi de masticaţie ? — şi Brewer se ridică încet de pe scaunul său.

— D-le inspector. lăsaţi-mă pe mine..., se rugă Gatsky.

Brewer îl respinse.

— Sint gata oricînd să trimit pacienţi clinicii de ortopedie, dar n-aş vrea să am de expediat marfă la morgă...

Il dădu la o parte pe Gatsky, închise uşa cu o lovitură de picior şi il înghesui pe Sam Greenberg într-un colţ.

— Cit de mare ţi-e asigurarea contra accidentelor, slugă la borfaşi ce-mi eşti ? Îmi iubesc meseria, dar sînt gata să renunţ la ea, numai să-ţi transform mutra asta în carne tocată !

Avocatul se eliberă din miinile lui Brewer.

— Dacă foloseşti violenţa faţă de mine, ai să te pomeneşti pe stradă ! Colegiul avocaţilor — magistraţii — partidul — presa...

— Gangsterii, Greenberg, nu uita de gangsteri. Dar n-are să treacă mult şi o să vă mîncăm fripţi pe toţi, toată adunătura, cu tine cu tot !

Se întoarse brusc şi se aşeză la biroul său.

— Era să-mi murdăresc mîinile cu o otreapă ca tine.

Începu să scrie.

Greenberg își șterse sudoarea rece de pe frunte. O bătu pe umeri pe Belinda, care ședea înlemnită pe scaunul ei. O privi compătimitor, vocea îi deveni mieroasă.

— Am fost anunțat abia la două și jumătate, eram la tribunal, a mai trecut o oră pînă am întocmit formele, pe urmă a trebuit să găsesc un judecător imparțial — alergături încolo și încoace — declarația pentru eventuala cauțiune...

Apoi schimbă tonul.

— Vreau să sper că nu ai motive să te plîngi de tratamentul de aici. Ai să-mi relatezi totul, exact. Bineînțeles că o să-i tragem la răspundere pe toți cei vinovați de cele întîmplate. E clar. În cazul că au recurs și la alte măsuri ilegale împotriva d-tale...

Drept răspuns, Belinda se răsti la Brewer.

— Te-am avertizat ! Sam Greenberg are să te învețe minte ce înseamnă să obligi pe un om nevinovat să se supună probei cu detectorul de minciuni. Sau, poate, crezi că nu știam despre ce e vorba ? adăugă ea, privindu-l sfidător.

Avocatul se ridică, înălțîndu-se pe cît îi permitea corpolența. O întrebă cu o voce care trăda sumbre îndoieli :

— Cum ai spus, draga mea, te-au silit, într-adevăr, să te supui unui test cu detectorul de minciuni ?

— Exact ! Mi s-a promis imediata eliberare, dacă voi fi gata să...

— Nemaipomenit ! exclamă Greenberg, începînd să gîfîie. Voi cere sancționarea ! Drepturile d-tale constituționale au fost încălcate în mod grosolan ! Dar asta nu va rămîne nepedepsit !

Își aprinse o țigară groasă de foi.

Inspectorul șef împături foaia de hîrtie. Cuprindea dispoziția de a se elibera un bon de ieșire pentru Belinda van Dooren. Jos de tot adăugase pentru Sloan și Lowett ordinul să-i pîndească cu cea mai mare prudență pe Belinda și pe avocatul ei la ieșirea din clădire și să nu-i slăbească o clipă din ochi. În cazul că se vor despărți, urmărirea trebuia să se limiteze la Belinda. Să raporteze prin radio orice amănunt suspect.

Brewer întinse hîrtia lui Gatsky.

— Aştepţi, te rog, să facă jos bonul şi mi-l aduci înapoi. Înregistrează jos şi dispoziţia mea.

Gatsky îi aruncă o căutătură şefului său, căci nu prea înţelegea ultimele lui cuvinte, dar cum întîlni privirea acestuia se lămuri.

— Am înţeles, zise el, şi plecă.

— Îţi atrag atenţia, începu Greenberg pe tonul său agresiv, voit jignitor, că dacă ai să recurgi la mai ştiu eu ce manevre ca să...

Uşa dinspre coridor se deschise.

Intră Karel Vacek. Mormăi cîteva cuvinte de scuză şi fără să-i acorde vreo atenţie lui Greenberg, depuse materialele sale pe birou, în faţa lui Brewer.

— Fotocopia înregistrărilor de pe bandă, prelucrarea lor, şi declaraţia persoanei testate...

— Mulţumesc, Karel ! Au venit la ţanc ! Mai vorbim.

— Şi noi ! îl apostrofă avocatul. Pentru complicitate la un act ilegal !

Karel îl privi dispreţuitor.

— Ce ţipi în halul ăsta, d-le ? Eşti fudul de-o ureche ? Am în laboratorul meu un audiometru. Poate vii într-o zi să te examinez ?

Înainte ca Greenberg să-i poată răspunde, Karel Vacek închise încet uşa după el.

Sam Greenberg se aplecă peste birou spre inspector.

— Din partea unui poliţist de rînd nu mă miră că nu cunoaşte legea. Şi chiar dacă are unele cunoştinţe, le foloseşte pentru abuzuri. Dar ca un inspector-şef al poliţiei newyorkeze să meargă atît de departe încît — şi aici glasul avocatului se transformă în ţipete — să impună unui cetăţean cinstit, unui contribuabil din banii căruia mănîncă, un test cu detectorul de minciuni, să-l înjosească...

Mîna lui Brewer se repezi pe neaşteptate şi ţigara avocatului îi zbură din gură.

— Destul ! Mai întîi, ia citeşte aici !

Brewer se ridică şi-i puse sub nas declaraţia semnată de Belinda van Dooren şi autentificată de Karel Vacek, iar cînd avocatul se dădu instinctiv înapoi, o citi cu glas tare, după care adăugă răspicat :

— Este, prin urmare, vorba de un test la care o persoană suspectă s-a supus de bună voie, fără nici un fel de făgăduieli și fără nici un fel de amenințări. Iar...

Greenberg își șterse sudoarea de pe frunte.

— Fițuica asta poți s-o arunci la lada de gunoi, n-are nici o valoare în fața instanțelor judecătorești, n-are putere probatorie !

— Uiți că există hotărîri ale organelor supreme conform cărora se poate admite, cel puțin pentru indicii suplimentare, testul cu detectorul de minciuni atunci cînd o persoană i se supune de bună voie ? Sigur că un prăpădit de polițist newyorkez nu e versat în de-ale dreptului de înaltă clasă — în schimb cunoaște bine chichițele unui avocățel de gangsteri.

Greenberg vru să deschidă gura, dar Brewer îl opri cu un gest amenințător.

— Dar ce e mai important, subiectul în testul ăsta nu e o oarecare hoață de buzunare, ci martora oculară a unei crime !

Avocatul izbucni intr-un rîs forțat.

— Dragul meu Brewer, ar trebui să te produci pur și simplu într-un circ, un număr ca al d-tale ar merita și acompaniament de fanfară.

Inspectorul își privi unghiile cu atenție.

— Poate. În schimb, cînd o începe să zbîrniie curentul electric în camera din Sing-Sing cu pereții în ulei verde, fanfara deținuților n-are să cînte un marș.

Greenberg mîngîie mîinile Belindei.

— Lasă-l să vorbească. Principalul este să declari testul pur și simplu nul și neavenit, deoarece l-ai acceptat numai cedînd insistențelor și promisiunilor false. Te aflai într-o stare de totală epuizare fizică și ai suferit un șoc nervos.

O întrebă, chipurile, în treacăt :

— Ți s-au pus întrebări ? Sau au...

O încurajă cu privirea, dar în această privire un bun observator putea deosebi altceva. Poate — teamă.

Ea răspunse cu glas pripit :

— Omulețul acela, care a adus adineauri hîrtiile, a căutat să mă-ncolțească în fel și chip. Cu întrebări, mai

întîi fără nici un rost, apoi foarte precise, cu capcane. Cu fotografii, figuri oarecare, apoi deodată Harry...

Se opri, era vizibil că numele îi scăpase fără să vrea — își pierdu siguranța, căută să se corecteze.

— Toți vorbeau de-a valma, dar la una din poze a fost pronunțat numele ăsta, am auzit limpede...

— Ce ? o întrerupse Greenberg furios, zgîlțîind-o. Toată gingășia îi dispăru într-o clipă, iar în locul solicitudinii i se putea citi pe față furia. Asta ce mai e ? Cine e Harry ? Dar cum îți veni...

— Inspectorul, detectivul ăla gras și domnul cu aparatul vorbeau de-a valma — voiau să mă încurce cu orice preț — îți spun toate astea, pentru că mai tîrziu o să caute să-mi pună ștreangul de gît !

Brewer se lăsă comod pe speteaza scaunului.

— Dar nu trebuie să te temi de ștreang, Miss van Dooren. La New York nu se folosește ștreangul, ci frigarea !

Intră Gatsky, care întinse lui Brewer un formular.

— Totul e în perfectă ordine, d-le inspector ! îi spuse el, pe un ton care pentru Brewer era edificator.

Greenberg stătea cu ochii ațintiți asupra clientei sale.

— Sper că...

— Parcă erai tare grăbit, Sam, nu ? îl întrerupse Brewer ironic. Ce te-o fi tulburat într-atîta, încît ai uitat să-ți mai iei bonul de ieșire ? Te-a scos poate din sărite un nume atît de frumos ca Harry ? Mă întreb, Sam, cine o mai fi și ăsta ? Există o droaie de Harry.

Avocatul se întoarse spre inspector cu o privire plină de ură și-i smulse hîrtia din mînă.

— Calci pe o gheață foarte subțire...

Se întrerupse, o apucă pe Belinda de subțiori și o ridică de pe scaun.

— Hai să mergem, draga mea.

Încercarea de a arbora un ton disprețuitor eșuă lamentabil. Apăsă pe clanța ușii, pe care o deschise cu piciorul. Din prag se întoarse din nou spre Brewer :

— Ai să-ți blestemi ziua în care ți-a venit ideea să...

— Afară ! și Gatsky o ridică pe Belinda van Dooren ca pe un pachețel, o repezi spre Sam Greenberg care se

clătină cu ea în braţe, şi trînti uşa după ei. Aruncă o privire vinovată spre şeful său.

— Mi-am pierdut răbdarea, se justifică el, şi se lăsă oftînd pe un scaun.

— Ei, lasă, te înţeleg, Gatsky. Acum să sperăm că Sloan şi Lowett n-o să-i piardă din ochi. Greenberg era cam fiert, poate n-o să fie aşa de vigilent ca să observe că sînt urmăriţi. Ce dumnezeu o fi avînd de gînd acum, zău că nu ştiu. În orice caz, numai în pielea Belindei n-aş vrea să fiu. Oficial este avocatul ei, totuşi singura lui sarcină e să apere interesele sindicatului. Şi cum Belindei i-a scăpat numele lui Harry, Greenberg miroase acum primejdia care-i ameninţă — sau cel puţin poate să-i ameninţe — pe patronii săi. Aştia nu l-au lichidat pe Valdiva numai din cauza afacerilor lui pe cont propriu ; el ştia anumite lucruri, aşa că reprezenta o primejdie potenţială, pe care numai moartea lui o putea înlătura. Acum, Belinda van Dooren este cea care ştie multe — prea multe, şi care s-a trădat la testul cu detectorul de minciuni. Vreau să sper că Sloan şi Lowett n-au să piardă fata din ochi.

Brewer se ridică.

— Hai cu mine, la Flanagan. Zicea Hamlin că ia cina acolo. Nu mi-or fi plăcînd mie chestiunile profesionale ca garnitură la friptură, dar n-avem timp de pierdut.

— Şi eu, cu cele cîteva tartine n-am rezolvat nimic, replică Gatsky, ridicîndu-se la rîndul său.

— Un singur lucru — vreau să văd dacă mai este aici fata care s-a dus cu Belinda s-o înregistreze.

Brewer îşi opri privirea asupra detectivului.

— Undeva, s-a făcut o greşeală. Vreau să sper că nu una voită. Sam Greenberg putea să obţină informaţia despre arestarea Belindei pe multe căi ocolite. Prin portarul blocului ei, de exemplu, sau vreun observator întîmplător care era pe acolo cînd a fost ridicată. Dar dacă a dat de urma ei aici, în biroul ăsta, înseamnă că ceva a transpirat de aici, din clădirea asta !

Ceru legătura cu şeful secţiei arestări şi, ţinînd receptorul între umăr şi ureche, se interesă de agenta care i-o adusese pe Belinda van Dooren. După cîteva clipe puse receptorul la loc.

— Fata se întoarce într-o oră. După cină o chemăm, să ne spună amănunțit cum s-au petrecut lucrurile.

Așeză toate hîrtiile într-un sertar al biroului și întoarse cheia cu grijă de două ori.

Urmat de Gatsky, străbătu coridorul pînă la ascensor.

LA FLANAGAN

La Flanagan, la o masă într-un colț ședeau Mark Hamlin, Roy Bryan și Elvis Mallory. Cînd văzu perechea atit de nepotrivită făcîndu-și apariția în local, șeful Brigăzii Antidrog le făcu semn, le oferi scaunele libere și mută puțin din loc masa pentru ca Gatsky să se poată strecura pînă la scaunul său.

— Te sunasem acum un minut, David, ca să te întreb ce noutăți mai ai.

— O droaie, Mark.

Brewer îl informă despre rezultatul testului cu detectorul, neașteptata apariție a lui Greenberg, rezultatul negativ in urmărirea lui Harry Pistolarul.

— Întrebarea care se pune acum, Mark, este dacă putem face lumină în afacerea „Singapore-Club".

Hamlin fluieră printre dinți.

— Mi-e cunoscut numele. În orice caz e de dată mai recentă. Inițial se numea „Macao-Bar". După ce a fost închis sub denumirea asta localul s-a transformat în „Hongkong-Bar", iar după ce a fost din nou închis, a apărut firma de astăzi. I-am și făcut două vizite amicale pînă acum.

Sosi chelnerul și noii veniți dădură comenzile.

— Să fie oare Harry cointeresat în afacerea asta, sau poate nu-i decît un client ocazional, ce zici ? și Brewer își adînci privirile în halba de bere Plsen.

— Dificultatea la „Singapore-Club" constă în topografia lui specială. Încăperile din față nu sînt tocmai îmbietoare, dar n-ai de ce să te legi, oamenii își văd de negustorie. Se servesc băuturi alcoolice, încolo nimic interzis. Dar în spatele localului, o scăriță în spirală urcă la etajul

întîi. Acolo se află camere folosite în alte scopuri. Şi tot acolo se găseşte marfă pe gustul toxicomanilor.

— Mark dragă, voi ştiţi de treaba asta şi nu faceţi nimic ?

Şeful Brigăzii Antidrog dădu din cap şi-şi bău paharul de Chianti.

— Răspunsul nu e simplu. Întreprinderile de soiul ăsta nu sînt conduse de copii. Sînt oameni de meserie şi încă foarte versaţi. Sindicatul lor nu promovează în asemenea posturi decît oameni încercaţi, de încredere. În al doilea rînd, încăperile de acolo sînt prevăzute cu un sistem de securitate, cu instalaţii electrice de alarmă, care funcţionează perfect. În al treilea rînd, există mai multe ieşiri. În al patrulea rînd, casa din Pearl Street se învecinează cu alte două clădiri, în care se poate ajunge din pivniţă, de la parter şi de la etajul întîi. Ştii bine, David, la o adică nu-i suficient să prezinţi aspecte suspecte. Procuratura cere dovezi, probe precise, incontestabile, pentru că nu vrea să se expună riscului de a se compromite printr-o eventuală infirmare a acuzaţiilor pe care le formulează.

Brewer, care mesteca de zor, făcu o pauză.

— Şi — ?

— Cum adică — şi — ? îl întrebă Hamlin la rîndul său.

— Adică, Mark, d-ta poţi să vii de hac pînă şi trucurilor celor mai rafinate — dacă vrei. Dar, uite, eu am impresia că mai există şi alte mobiluri, în afară de ce mi-ai spus pînă acum.

Hamlin se sprijini cu braţele pe masă, pentru a se apropia puţin de Brewer.

— Fie. Ai cîştigat. Într-adevăr, nu e vorba numai de dificultăţi de ordin tehnic. Ele pot fi depăşite. Cu condiţia, însă, ca rezultatele scontate să justifice o miză mare. Uneori nu o justifică. Şi atît timp cît lucrurile rămîn, ca să zicem aşa, într-un cadru restrîns, ne servim de aceste taverne aflate sub controlul nostru în scopul unor eventuale capturi serioase. Unei capturi cum ar fi — adăugă el zîmbind — Harry Pistolarul. Vezi d-ta, de n-ar fi aceste vizuini, ştiute de noi, mulţi plasatori, intermediari şi consumatori pur şi simplu n-ar putea fi descoperiţi. Dar aşa, putem intra în acţiune, atunci cînd rentează.

— În cazul Tony Valdiva nu e vorba doar de o crimă ci de şansa de a ajunge odată, în sfîrşit, la adevăraţii patroni ai ucigaşilor cu plată...

— Tocmai de asta mă îndoiesc, din păcate, îl întrerupse Hamlin. Ca şi noi, voi n-o să prindeţi în undiţă decît peştişori şi n-o să doborîţi decît iepuraşi — pînă la rechini şi tigri nu ajungeţi. Ăştia rămîn în jungla lor de nepătruns.

— Dar — Brewer împinse farfurioara de desert la o parte — dacă unuia din peştişorii ăştia sortiţi pieirii îi garantăm viaţa, poate că ajungem la ţintă ! Eu cred că pe Harry Pistolarul putem să-l punem în faţa dovezii unei crime premeditate. Asta ar însemna pentru el — incontestabil şi inevitabil — scaunul electric. Dar, dacă apare ca martor principal al acuzării ar putea să scape cu închisoarea. N-o să merite oare pentru el viaţa preţul unei indiscreţii de un fel sau altul ? Şi apoi, mai este Belinda van Dooren. Şi ea ştie multe. Şi pe ea o putem ajuta — dacă vorbeşte.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că oamenii ăştia sau tac, sau sînt reduşi la tăcere. Dacă există într-adevăr o posibilitate, oricît de infimă, ca Harry şi Belinda să ciripească ceva, ne putem lua adio de la amîndoi.

Hamlin sorbi din cafeaua filtru.

— Belinda e urmărită îndeaproape — şi păzită — de Sloan şi Lowett. Cu o asemenea escortă nu cred că i se poate întîmpla ceva, oricît de ameninţătoare i s-ar părea lui Greenberg situaţia.

— Au s-o expedieze într-o lungă călătorie — asta în cazul cel mai fericit ! Cu un paşaport fals, în Europa, în America de Sud, pînă are să crească iarba peste toate. Poate şi pe mormîntul lui Harry.

— Trebuie să ajung la el, Mark. Şi numai d-ta cunoşti regulile jocului la „Singapore Club". Aş putea pune băieţii să stea la pîndă în jurul localului...

Dădu resemnat din umeri.

— Dar n-ar avea nici un rost. Nu ne mai rămîne decît o razie.

Îşi plimbă privirile întrebătoare de la Hamlin la Ryan şi Mallory, care urmăreau tăcuţi convorbirea.

— Chiar dacă nu punem mîna pe Harry la „Singapore Club", tot ai putea să foloseşti acolo mijloace suficiente

de constrîngere, ca să obținem vreun indiciu util pentru noi.

— Dacă intervenim nu ne putem opri la jumătatea drumului. Asta ar însemna, adăugă Hamlin, să renunțăm la cîțiva oameni cheie și să pierdem surse prețioase de informație.

Hamlin își călcă pe inimă.

— Totuși — miza e destul de mare pentru ca să aruncăm zarurile. În orice caz, dacă îți închipui că ai să pleci pur și simplu cu asasinul d-tale acasă — dacă punem mîna pe el —, te înșeli. Noi vrem partea ce ni se cuvine, David, întreaga parte ce ni se cuvine — nu de dragul publicității îmi repugnă la fel ca și d-tale — dar partea noastră din marea lovitură pe care urmează să le-o dăm adevăraților șefi ai sindicatului traficanților de stupefiante. Terenul d-tale este crima — al nostru heroina.

— E clar, Mark, perfect clar, îl liniști Brewer și trase aerul adînc în piept. Și acum chestiunea numărul doi. E o chestiune de ore, nu de zile. Prin urmare — cînd ?

Hamlin se gîndi cîteva clipe.

— În seara asta, David. Să spunem, preciză el uitîndu-se la ceas, la zece și jumătate.

— Știam că voi organizați totdeauna razii de felul ăsta tîrziu după miezul nopții. Spre ziuă, cînd sînt adunați mai toți mușteriii.

— Greșești. Experiența arată că pe la miezul nopții activitatea scade mult. Iar unul ca Harry Pistolarul abia nu întîrzie mult prin taverne, căci cu fiecare oră sporesc și primejdiile care-l pîndesc. Crește riscul să fie surprins de vreo acțiune a poliției. Tipii de categorie grea din lumea asta duc viața cea mai cumpătată. Numai diletanților le place viața de noapte.

— Dar nu aveți nevoie de pregătiri, de timp, pentru o acțiune de mai mare amploare, ca asta ? întrebă Brewer.

— Ne întîlnim la zece, în curtea a doua, David, fu răspunsul lui Hamlin, care făcu semn chelnerului, plăti, apoi se adresă lui Bryan și Mallory :

— Măsurile obișnuite. Să mergem.

Îi salută cu o privire grăitoare pe Brewer și Gastky, și părăsi restaurantul cu cei doi detectivi ai săi.

Brewer şi Gatsky îşi achitară la rîndul lor nota de plată şi plecară în grabă spre sediu.

Pe inspectorul şef îl aşteptau primele informaţii transmise de Lowett şi Sloan. Citi rapoartele lor, înregistrate de teleimprimator.

Află astfel că din Centre Street Greenberg plecase cu Belinda van Dooren, la volanul unui Chrysler Imperial, direct spre Lafayette E 4, unde are un birou la etajul 7. Ţinînd fata strîns de braţ, a condus-o prin holul clădirii pînă la ascensor. Sloan constată că după ce s-a oprit la etajul 7, ascensorul a coborît gol la parter.

Sloan rămase în vestibulul de la intrare, iar Lowett se postă pe stradă, peste drum de clădire.

După circa douăzeci de minute, în dreptul unui bloc învecinat s-a oprit un taxi, din care au coborît doi bărbaţi. Au venit pe jos în strada Lafayette, aproape în fugă şi au dispărut în clădire. Înainte ca Lowett să fi putut distinge numărul taxiului, acesta virase după colţ. Desigur că cei doi necunoscuţi plătiseră şoferul în prealabil. Sloan a notat că ei s-au oprit tot la etajul 7.

La 9,15 a reapărut în holul clădirii Greenberg, ţinînd-o pe Belinda de braţ. Cei doi necunoscuţi nu s-au mai ivit. Pentru a nu întrerupe urmărirea perechii, Sloan şi Lowett s-au înţeles să-i neglijeze pe cei doi necunoscuţi şi să-l urmărească pe Greenberg. Acesta s-a urcat împreună cu Belinda în Chryslerul său şi a străbătut mai multe străzi, în mod vădit fără nici un ţel. După numeroase ocoluri, menite desigur să-l scape de eventuali urmăritori, a oprit în sfîrşit în 6 East 23, unde a intrat cu însoţitoarea sa în restaurantul „Mary Elisabeth". Acolo i-a primit chelnerul şef, se vede că erau aşteptaţi, şi i-a condus la o nişă retrasă.

Cei doi au luat masa. În timp ce Lowett transmitea raportul, Sloan a rămas la postul său de observaţie.

Brewer băgă raportul în buzunar şi trimise după agentă. Pe Gatsky îl puse să se instaleze de partea cealaltă a biroului şi să citească un ziar, astfel încît să o poată observa fără a atrage atenţia.

Îi telefonă lui Sarg în camera de lucru, pentru a-l informa despre razia hotărîtă şi despre locul şi ora întîlnirii cu cei de la Brigada Antidrog.

După o scurtă bătaie la uşă, intră agenta.

— M-aţi chemat în legătură cu persoana cu care m-aţi trimis la înregistrare ?

Tonul ei, voit indiferent, nu reuşi să disimuleze o anume stare de nelinişte, de defensivă.

— Ia loc. Miss..., şi Brewer o privi întrebător.

— Donovan, d-le inspector şef, răspunse ea mai degajată. June Donovan. Vechimea nouă ani. Trei evidenţieri.

— Foarte bine, Miss Donovan. Îmi pare rău că vom discuta poate lucruri neplăcute.

Îi oferi o ţigară, pe care ea o refuză politicos.

— Este vorba de o chestiune destul de serioasă. Mie nu-mi este încă limpede. Dar poate că o să-mi dai o mînă de ajutor. La prima mea întrebare răspunsul e simplu, aşa cred cel puţin. Dar să ştii că orice amănunt poate avea importanţă, chiar şi lucruri aparent secundare.

Ea dădu semne de nelinişte.

— Nu ştiu ce anume vreţi să spuneţi, d-le inspector şef.

— Ei bine, caută te rog să-ţi aminteşti exact de fiecare amănunt, din momentul în care ai luat-o aici în primire pe Miss van Dooren, pînă în clipa în care ai sosit cu ea jos la înregistrare.

O privi atent.

— De aici te-ai dus cu ea direct la biroul de înregistrare ?

— Da — am dus-o jos, răspunse ea puţin evaziv.

— Ţi-a spus ceva ? Te-a întrebat ceva ?

— Nu.

— I-ai vorbit ? A răspuns ceva ?

— Nu.

După o scurtă pauză, în care se auzi foşnetul ziarului pe care îl răsfoia Gatsky, ea adăugă :

— Dacă mă gîndesc mai bine..., şi se întrerupse.

— Ce anume, dacă te gîndeşti mai bine, Miss Donovan ? Aţi vorbit totuşi ceva ?

La tăcerea ei, Brewer insistă, fără a fi neprietenos :

— Poate că Miss van Dooren voia să dea un telefon ?

— Nu, categoric nu, asta n-aş fi admis niciodată. Nu, un telefon — exclus ! Dar...

Îşi trecu degetul peste fruntea puţin transpirată.

— Dar? o încurajă Brewer. Poate că van Dooren a dat de o cunoştinţă, cu care a schimbat cîteva cuvinte — aparent inofensive, care nu spun nimic?

Agenta oftă adînc.

— D-le inspector şef, n-are nici un rost să m-ascund după deget. Dacă am comis o greşeală, am să suport consecinţele — toate consecinţele. Cînd Miss van Dooren îmi ceru voie să se ducă pînă la toaletă, nu m-am gîndit că ar putea să se descotorosească de eventuale materiale importante compromiţătoare. Aveam impresia că nu se simte bine. Era lividă la faţă. I-am luat poşeta şi am lăsat-o să se ducă. Dat fiind că nu exista decît o singură uşă pe care se putea intra şi ieşi, o evadare era cu totul exclusă. Ne aflam la etajul 7. În plus, toate ferestrele sînt prevăzute cu gratii.

Brewer se plimbă în sus şi în jos, apoi se opri în faţa ei.

— Toaleta doar e folosită şi de cetăţeni care se află în trecere pe aici, de oameni convocaţi de noi, sau care au o treabă sau alta pe aici. Prin urmare, Miss van Dooren a avut posibilitatea să vorbească cu persoane care au putut apoi să părăsească nestînjenite clădirea.

În privirea lui se putea citi consternarea. Adăugă, vizibil indispus:

— Miss Donovan, nu ştiu dacă acest caz poate să rămînă între noi. Asta va depinde de viitoarea evoluţie a lucrurilor. Fapt este că Miss van Dooren a convins pe cineva, promiţînd probabil o sumă frumuşică de bani, să ia contact cu Sam Greenberg, avocatul ei, şi a reuşit astfel să-i trimită vorbă să obţină pentru ea o eliberare pe cauţiune. Numai aşa se explică venirea lui Sam Greenberg tam-nisam în biroul meu, cu actul judecătoresc in mînă — pentru ca să plece apoi frumos cu fata de braţ.

June Donovan se ridică.

— D-le inspector şef, o să prezint o declaraţie în scris, pentru măsurile disciplinare cuvenite.

Reacţia ei era lipsită de orice accent demagogic, vorbi deschis ca despre ceva care pur şi simplu nu poate fi tăinuit.

— Aşteaptă! replică Brewer, de data aceasta brutal.

Nu voia să arate cît de mult îi impunea atitudinea ei și cît de rău i-ar fi părut să se ajungă la discutarea incidentului in mod oficial.

— Nu te grăbi, Miss Donovan. N-am stabilit încă nimic. Pornim de la o ipoteză. Rămîne de văzut dacă se va confirma sau nu. Este numai o chestiune de ore, poate de o zi, pînă ce Miss van Dooren va deveni oaspetele nostru pentru un timp îndelungat. O să vedem atunci care e situația. Dar — nu ți-o spun ca un reproș, nu sînt superiorul d-tale direct — trebuie să fii mai prudentă. La o vechime de nouă ani...

— Nu înveți niciodată destul, răspunse ea cu buzele strînse. Îmi permiteți să plec ?

— Desigur. Și — nu te pripi.

De pe pragul ușii, înainte de a o închide. mai spuse, simplu :

— Vă mulțumesc.

Gatsky lăsă ziarul.

— Minunată fată. Să sperăm că va fi scutită de...

— Să mergem ! i-o tăie Brewer, uitîndu-se pe ceas.

După o clipă de ezitare se duse la dulap. îl descuie, scoase tocul de pistol și și-l petrecu pe după umăr. Arma de serviciu atîrna greu sub haina sa.

O purta rar.

În ziua aceea socotea că-i va fi necesară.

În curtea a doua, Sarg se plimba în sus și in jos. Veni în întîmpinarea lui Brewer.

— Bryan a și fost aici. Lucrurile s-au pus în mișcare. Se pare c-o să fie o nuntă — pe cinste ! N-or mai lipsi decît miresele...

SINGAPORE-CLUB

Mașinile brigăzii Antidrog și ale Comisiei poliției judiciare blocară, printr-o manevră de încercuire perfect coordonată, toate căile de acces spre clădirea în care se găsea deocheatul local cu firma luminoasă „Singapore-Club".

Poliţiştii se răspîndiră şi barară cele două străzi laterale legate de clădire prin coridoare ascunse.

Întocmai ca la o vînătoare nemiloasă, terenul se îngusta tot mai mult.

Toate ceasurile fuseseră controlate şi potrivite.

La cîteva secunde înainte de 10,30 dintr-o poartă întunecoasă ieşeau doi bărbaţi de culoare ducînd între ei o femeie tot de culoare, care nu contenea cu ţipetele. Cu instinctul animalelor hăituite se opriră, rămînind nemişcaţi. Simţeau primejdie. Femeia scoase un strigăt scurt şi arătă spre siluetele poliţiştilor. Încercă să-i împingă în bezna gangului de intrare pe cei doi însoţitori, de care se apărase cu îndîrjire cu cîteva clipe mai înainte. Cînd era vorba de poliţie, dispăreau orice conflicte. Dar rezistenţa celor trei cedă repede, şi fără zarvă. Agenţii Brigăzii Antidrog închiseră într-o dubă primele victime ale operaţiunii.

Cînd secundarul ceasului lui Brewer se apropie de minutul 30, toţi intrară în acţiune ca la comandă.

Hamlin împreună cu Bryan şi Mallory, trecînd prin gangul de legătură din corpul din spate al clădirii, pătrunseră în încăperile de la etajul I.

La rîndul său, Brewer împreună cu Gatsky şi Sloan, urmaţi de doi agenţi din avangarda lui Hamlin, se năpustiră în bar.

— Poliţia ! Nu mişcă nimeni ! Toată lumea pe loc ! La cea mai mică rezistenţă, tragem ! Actele !

Experţii lui Hamlin îi împinseră pe cei cîţiva consumatori de pe scaunele de la bar în colţul opus şi începură imediat să controleze actele.

Din coridor, care ducea la un fel de bucătărie, sosi Bryan.

— D-le inspector, vă aşteaptă sus. Veniţi, dar fiţi prudent. Altminteri, se pare că treaba merge bine. Blocada funcţionează perfect. Nimeni n-a reuşit să fugă.

O luă înainte şi-l conduse pe Brewer, însoţit de cei doi detectivi, la un gang secret în care intrară printr-o uşă camuflată de o oglindă mare de perete. În fundul gangului, o scară de fier foarte îngustă în spirală, iar la capătul ei de sus o deschizătură în zid dînd într-un dulap, iar din dulap în sală.

În prim plan sclipea parchetul de dans.

Nișele de ambele părți ale sălii erau apărate de priviri curioase, prin draperii. În lumina roșie, semiobscură, scînteiau instrumentele de suflat ale orchestrei de jazz, care zăceau părăsite pe un mic podium.

Era un vacarm de nedescris, dominat de țipete și înjurături. Bărbați și femei roiau prin toată sala. Printre oamenii de culoare, cîțiva vizitatori albi. Mai multe femei decît bărbați.

Pe neașteptate, se stinse lumina.

Hamlin tocmai dădu cu ochii de Brewer și veni la el.

— Figura asta am prevăzut-o, se intimplă mai totdeauna în cazuri de-astea. Scurt circuit, chipurile. Dar am cu mine doi electricieni. Lanternele mai rău ne încurcă.

În toiul agitației, orchestra începu să cînte un Blues asurzitor. Muzicanții se adunaseră pe podium, ca prin minune.

Se dezlănțui un haos infernal.

Deodată se reaprinse lumina roșie, oarbă.

Agenții smulseră de pe lămpi abajururile din mătase purpurie, închise în partea de jos. După întunericul dinainte și semiobscuritatea roșiatică, sala fu inundată de o lumină orbitoare.

Un mulatru uriaș se apropie de Hamlin :

— Este contra înțelegerii !

— Și crima este contra înțelegerii, îi răspunse sec șeful Brigăzii Antidrog.

— Cu crima n-am nici o legătură, șefule ! Jur ! Și dacă unul din clienții mei...

Se întrerupse, ca să adauge, mai potolit :

— Pe clienții obișnuiți îi cunosc. Pe toți, șefule — garantez pentru ei ! Doar cine știe ce venetic — s-au mai găsit ucigași și pe la „Waldorf Astoria", slavă domnului...

— Nu cunosc nici un caz, i-o tăie Hamlin.

— Zău ? Nici unul ? De fapt, sigur, aveți dreptate. De acolo n-a fost luat pe sus nimeni, dar...

— O'Neil, așteaptă te rog în biroul d-tale, vorbim pe urmă de toate. Acum trebuie să-ți scotocesc localul.

— Și autorizația mea ? întrebă mulatrul. Avea o privire tristă, cum numai animalul mut o poate arunca omului.

Ce se petrecea totuşi în mintea lui O'Neil? Avea în faţa lui pe dublul şi eternul duşman. Pe de o parte — poliţistul. Pe de alta — albul. Primul îl urmărea. Al doilea îl dispreţuia. Pentru amîndoi era un paria. De ce trebuia să sufere din cauza culorii pielei? Era oare mama lui vinovată de culoarea asta? Tatăl lui? Strămoşii lui? Cine este vinovatul la capătul acestui lanţ — lanţ care, astăzi încă, înseamnă o cătuşă? Cine i-a zămislit pe oamenii de culoare? Dumnezeu? Atunci, de ce nu ocroteşte el toate creaturile sale?

Dar pînă să-şi depene firul acestor gînduri, care îl mai frămîntaseră de mii de ori pînă atunci, O'Neil se pomeni şezind în chiţimia pe care Hamlin, dintr-o generozitate exagerată, o denumise birou, cu picioarele întinse, cu miinile prelungi, vînoase, odihnind pe masă.

Stătea neputincios în faţa soartei. Auzea de departe larma monotonă, ţipete, tropote, scaune şi mese răsturnate, apoi o detunătură. Sări în sus, dar se lăsă din nou în scaun. Urechea lui fină îi spunea fără greş că nu fusese o armă de foc, ci explozia unui bec foarte puternic. Cu şiguranţă unul din cele de plafon, în altă parte nu erau becuri de astea. Probabil că l-a spart careva azvîrlind cu vreo scrumieră.

Brewer şi Hamlin improvizară cu băieţii lor un „banc de probă". Între timp, agenţii Comisiei Judiciare şi ai Brigăzii Antidrog îi adunaseră pe vizitatorii clubului din toate colţurile, nişele şi ascunzătorile.

Recolta depăşea toate aşteptările şi temerile. Un huligan imberb, într-un acces de furie sub efectul „reefer"-ului, se repezi spre masa de bucătărie la care se aşezaseră detectivii. Urlă din răsputeri, pînă ce braţe puternice îl scoaseră afară. O femeie mai în vîrstă scîncea, faţa îi era cenuşie, ca şi părul de pe tîmple. Un tînăr de vreo treizeci de ani, metis, bine îmbrăcat, îngina în neştire. Cucoane din aşa zisa bună societate se comportau mai rău decît cocotele de culoare, care acceptau totul ca ceva inevitabil în viaţa lor de toate zilele, în meseria lor, în existenţa lor ratată.

Alţi indivizi fură scoşi la iveală din garderobă, de sub mese, de după draperii.

Necunoscuţi, ca şi unii cărora poliţiştii li se adresau ca unor vechi clienţi, se învîrteau de colo-colo

— Deschideți ferestrele, dar păziți-le, ordonă Hamlin.
Aerul devenise insuportabil. Resturi de băutură, sudoare, parfumuri pătrunzătoare, nori groși de fum de țigară — și duhoarea marijuanei.
Brewer, Gatsky și Sloan îi supuseră pe indivizii aduși de Hamlin și agenții săi unor interogatorii scurte, dar energice. Fiecare era interogat separat, astfel încît persoana care urma la rînd să nu fie avizată asupra întrebărilor.
Și, mai la fiecare, răspunsurile se încheiau cu numele: Harry. După o pauză urma : Tony Valdiva.
Nu numai răspunsurile ca atare contau pentru polițiști, ci și reacția fiecăruia.
La 11,30 se încheie pentru Brewer faza hotărîtoare a operațiunii. Cei care nu dăduseră răspunsuri satisfăcătoare fură urcați în dube, urmînd ca la inspectorat și la serviciul de identificare să fie cercetați pînă la măduva oaselor. Era o operațiune secundară, avînd alte scopuri decît cercetările în cazul lui Tony Valdiva, Harry și al oamenilor din umbră.
Hamlin se apropie de Brewer.
— Și acum, să-l luăm în primire pe O'Neil. Cred că de data asta o să fie ca un mielușel, știe el bine că n-am prins în plasă numai peștișori.
În timp ce traversau sala, arătă spre cîteva persoane care se plimbau de colo-colo fără nici un rost.
— Cei mai mulți sînt clienți cinstiți, ca să zic așa, care nu știu nimic și nici nu vor să știe de treburile care se învîrtesc aici. Își satisfac aici plăceri care pe un om normal l-ar dezgusta. Firește, gusturile diferă. Găsești aici toxicomani, invertiți, bărbați și femei cărora pur și simplu un partener de altă culoare le procură senzații noi. Toxicomania intervine de cele mai multe ori mai tîrziu, ca începe cu țigara de marijuana, continuă cu siringa și ajunge la praful alb.
Se opri.
— Cu Harry și Valdiva n-am făcut nimic. S-ar putea ca numele lor să nu le spună într-adevăr nimic celor interogați pînă acum. N-au avut niei o reacție care să trădeze cît de cît ceva. Bineînțeles că nu putem să tragem nici o

concluzie definitivă înainte de un interogatoriu cum scrie la carte, dincolo, la noi. Ai avut d-ta, poate, mai mult noroc ?

Brewer dădu din cap.

— Fie că sînt cu toții niște mincinoși patenți, niște actori excelenți — și știu din experiență că asta-i exclus — fie că nici unul nu știe nimic despre Valdiva și Harry.

Se duseră la O'Neil.

— Nu vreau să ne întindem la vorbă, începu Hamlin, și sper că nici d-ta nu vrei. Ai de ales între o discuție scurtă și interogatorii fără de sfîrșit.

— Ce doriți să știți ? întrebă mulatrul aproape cu indiferență. Clientela mi-ați gonit-o iar, cine știe pentru cît timp. Pînă o să mi-o refac o să treacă mult. Cine mai vine la un local pe care o armată de polițiști îl întoarce pe dos ? Și nici nu știu măcar ce s-a întîmplat...

— Colegul meu are să-ți pună niște întrebări, O'Neil, îl întrerupse Hamlin. De acum încolo, totul depinde de d-ta.

Brewer se rezemă de o etajeră plină de sticle.

— Pe Tony Valdiva, îl știi ?

Mulatrul strîmbă din gură. Se suci și se răsuci pe scaun, ca și cum s-ar feri de un pericol.

— O vreme trecea pe aici, din cînd în cînd.

Se îndreptă brusc în scaun.

— Dacă vă-nchipuiți că știu ceva în legătură cu moartea lui, vă înșelați. Acum cîteva săptămîni Tony a încercat...

Șovăi o clipă, apoi se potrivi mai bine în scaun, mutîndu-și privirile de la Brewer la Hamlin.

— Ei bine, să vă spun. Tony și așa nu mai e, nu i se mai poate întîmpla nimic. Voia să-mi ofere „marfă", dar nu prin sindicat : sub preț. Da' mai întîi de toate, eu nu mă bag în chestii d-astea, asta-i treaba „ambulanților", ei țin legătura cu clienții, eu nu mă bag — plus că în situația mea nici nu mă gîndesc să mă pun în calea sindicatului. Tony era mai slab — a simțit-o alaltăieri pe pielea lui — o învățătură scump plătită. Eu unul l-am refuzat. A plecat înjurînd și amenințînd. A fost ultima oară că l-am auzit glasul.

Brewer se aplecă asupra lui O'Neil, își apropie capul de fața lui.

— Și lui Harry de ce i-ai povestit toate astea ?

Mulatrul se dădu înapoi, își pierdu echilibrul, căzu de pe marginea scaunului, se ridică greoi, își scutură praful de pe haine.

— Harry... ? !

Era o intrebare și în același timp o exclamație.

— Nu căuta să cîștigi timp, O'Neil.

Mark Hamlin îl forță să se așeze pe scaun.

— Ai înțeles foarte bine întrebarea. Hai, dă-i drumul, și să te aibă dumnezeu în pază dacă ne vii cu o minciună!

— Harry, repetă O'Neil, legănîndu-și corpul masiv, Harry trecuse pe aici doar ca să mă prevină. Știa că Valdiva mai oferise și pe la alți clienți...

— Cu alte cuvinte, erai și d-ta un client !

Hamlin îl apucă pe O'Neil de umeri.

— Asta-i destul ca să-ți anulăm autorizația și să-ți închidem dugheana pentru mult și bine.

O'Neil atinse mîinile lui Hamlin, parcă pentru a-l îmbuna.

— Nu pentru mine venise Harry. Trebuia să trimit vorbă mai departe, fără să afle nimeni.

— Bine..., și Hamlin îi dădu drumul. Preferi, deci, să discutăm altfel. De acord. Ți-am oferit o ultimă șansă.

Brewer îl bătu discret pe umăr pe colegul său și îl fixă cu privirea pe O'Neil.

— Cînd a fost Harry ultima oară la d-ta ?

Omul părea că își forțează memoria. Căuta din nou să cîștige timp.

— Zi odată ! Sau preferi, poate, să fii arestat sub acuzația de complicitate la crimă ? Nouă ne-ar conveni. Cred că știi care-i pedeapsa, chiar pentru o simplă tăinuire.

Hamlin îl trase pe mulatru de revere, pînă ce capul acestuia aproape că dispăru sub haină.

— Săptămîna trecută a fost pe aici. Marți, cred... îngăimă el printre buzele groase.

— Cu cît e, de fapt, cointeresat Harry în clubul d-tale ? insistă Brewer.

— Cu cît... ?

— Întrebarea am pus-o eu, şi n-am chef să aştept pînă ce-ţi ticluieşti un răspuns. Zi !

— E o înţelegere, între noi doi : el mă apără de tipii care vor să-mi pună beţe în roate, în schimb are de la mine 15% din cîştig.

— Spuneai că a fost aici marţea trecută ? îl întrebă Brewer pe un ton sec.

— Marţi — da — marţi trebuie să fi fost.

— Poate, miercuri ?

— Miercuri, se auzi ca un ecou.

Hamlin repezi mulatrului o lovitură scurtă şi grea. Capul lui O'Neil se izbi de calendarul de perete din spatele său, care amortiză puţin şocul.

Brewer îl întrebă calm, apropiindu-se de el :

— Miercuri ? Sau joi ? Sau poate a fost şi alaltăieri pe aici ? Ca să-şi asigure un alibi ?

— Nu ştiu nimic, gemu O'Neil.

Intră Gatsky.

— D-le inspector, afară totu-i rezolvat.

Brewer îi răspunse, fără să se întoarcă :

— Ai venit tocmai la timp. Amicul nostru are o criză de amnezie. Ia încearcă d-ta, poate ai un leac.

Detectivul se uită la inspector, apoi la Hamlin.

— Într-adevăr, regretabil. Trebuie să-i dăm o mînă de ajutor...

Înainte ca O'Neil să se dumirească, pumnul lui Gatsky îl lovi în faţă.

O dîră de sînge se scurgea din ambele nări peste buza pleznită a mulatrului, pînă la gură.

O'Neil îşi şterse faţa cu mîneca.

Brewer reluă neînduplecat :

— Voia să-şi aranjeze un alibi ?

Mulatrul respiră cu greutate.

— Da, dar..., înghiţi în sec şi scuipă într-un colţ.

— Dar... ? îl încolţi Brewer.

— Nu era luni..., începu O'Neil cu vocea sugrumată, dar se întrerupse din nou şi-şi trecu limba peste buza rănită din care se prelingea sîngele.

— Atunci, cînd ? întrebă Brewer neclintit.

Gatsky îşi umflă pieptul.

— Nu ! strigă O'Neil.

— Cînd a fost ? repetă Brewer.
O'Neil se prăbuşi în scaun, gemu şi îşi ascunse faţa însîngerată în palme.
Gatsky luă de pe raft o sticlă de coniac, căută cu privirile în jur, nu zări nicăieri un tirbuşon, lovi gîtul sticlei de marginea mesei făcîndu-l ţăndări, umplu cu grijă un pahar prăfuit şi-i turnă mulatrului alcoolul, peste buza rănită, printre dinţii încleştaţi de durere.
— D-nul inspector şef a întrebat : cînd ?
O'Neil tuşi, gîfîi, se şterse peste gură.
— Azi a fost... Pe la nouă — doar cîteva minute — eu nu voiam să ştiu de nimic — a luat toţi banii pe care i-a găsit în casă — a înjurat — a ameninţat — apoi a dispărut.
— Azi — seara ? se răsti Brewer.
Intră Sarg, în pas alergător.
— D-le inspector — o radiocomunicare — Lowett... Se opri, pus în gardă de privirea lui Brewer. Acesta îl trase pînă în colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Sarg, Hamlin şi Gatsky îl urmară.
O'Neil îşi tampona faţa desfigurată.
— Ce s-a intîmplat ? întrebă Brewer. Vezi să nu te audă.
— O radiocomunicare. Se îngroaşă gluma. Lowett şi Sloan au urmărit-o pe Belinda cînd s-a întors acasă şi s-au postat pe coridor lîngă apartamentul ei. Pe neaşteptate, din locuinţa Belindei a ieşit Harry. A tras imediat. Lowett a fost grav rănit. Sloan a tras la rîndul lui în Harry şi l-a curăţat. O ambulanţă l-a transportat pe Lowett la spitalul Lenox Hill. Belinda a fost găsită sugrumată în apartamentul ei. D-rul Kennedy, echipa de constatare şi furgoneta laboratorului sînt pe drum.
Brewer se uită la Hamlin.
— Te las aici. Mulţumesc pentru concursul dat. Pune-l te rog pe O'Neil la loc sigur, nici o comunicaţie cu lumea din afară, perfect izolat. Poate să fie pentru noi un martor important cu care să lămurim lucrurile. Dacă nu chiar coacuzat. Triază d-ta restul oamenilor. Uite cum o crimă a dus la o a doua. Criminalul a fost executat. Dar oamenii din umbră care îi conduceau paşii continuă să se plimbe în voie.

Strînse mîna lui Hamlin.

— Încă o dată — mulțumiri. O să te țiu la curent.

Urmat de Gatsky și Sarg, traversă holul și coborî scările cîte două trepte.

Smuci ușa mașinii :

— Dă-i drumul ! East 72 — Madison — pune sirenele — farul !

Gatsky și Sarg nu apucară bine să se înghesuie lîngă șofer, că motorul se și ambală și smulse din loc mașina care, derapînd cu roțile din spate, porni în toată viteza. Din difuzor se auzea o voce monotonă raportînd minut de minut de la locul noii crime.

ÎMPUȘCĂTURI ÎN NOAPTE

În dreptul blocului de apartamente 72 Madison, de-a lungul trotuarului, erau înșirate mașinile serviciului de constatare, ale laboratorului și morgii. Polițiștii în uniformă formau un cordon pentru a-i ține la distanță pe trecătorii care, în ciuda orei tîrzii, se strîngeau tot mai mulți.

La coborîrea din mașină, Brewer și cei doi detectivi fură asaltați de reporteri.

— Cine-i gangsterul împușcat ?

— Belinda van Dooren n-a fost un timp prietena lui Pietro Nardi ?

— Ce legătură are crima de aici cu Tony Valdiva ?

Întrebările curgeau una după alta răsunînd în acel miez de noapte răcoros și parfumat de adierile dinspre Central Park. Brewer le respinse cu palmele ridicate și își făcu drum împingîndu-i brutal pe reporteri în stînga și în dreapta.

— Se pare că știți mai mult decît mine. Mai așteptați. Și mai lăsați-vă de baliverne, că se lasă cu procese neplăcute.

În hol zăceau geamantanele goale ale laboranților. Lîngă perete, o mulțime de stative de proiectoare. Trei oameni de la morgă ședeau impasibili pe brancarda pliantă.

— Etajul 14, spuse sergentul postat la uşa ascensorului. Liftul e comutat la autoservire — boy-ul e interogat sus.

Din lift, Brewer şi cei doi detectivi ajunseră într-un vestibul, ca un fel de firidă, cu două mese şi fotolii, servind drept sală de aşteptare pentru vizitatori. La stînga şi la dreapta pornea cîte un coridor, cu intrările la apartamente. Din loc în loc, oameni alarmaţi priveau prin crăpătura uşii.

Collins şi Potter lucrau la cele două mese, examinau materialele aduse de agenţi. Cînd îl văzură pe Brewer, veniră în întîmpinarea sa.

— Totul e clar ca lumina zilei, îi spuse Collins, şeful laboratorului. O trufanda pentru procuror.

Potter dădu din cap aprobator.

— Tot ce ne-am putea dori în materie de probe. In plus — o sentinţă executată, fără proces.

Pretutindeni mişunau agenţi. Din apartamentul Belindei se auzeau voci. La cîţiva paşi în faţa uşii, acoperită de un cearceaf, o formă omenească, cu faţa în jos într-o baltă de sînge închegat.

Brewer ocoli cadavrul, privi prin vestibulul de la intrare şi-l văzu pe Dr. Kennedy şi Sloan stînd lingă fereastra din fundul camerei. Se întoarse spre Gatsky şi Sarg.

— După cît se vede, colegii noştri au rezolvat tot ce era de rezolvat. Cu toate astea, adăugă el privind în jur, cred că n-ar strica să stăm de vorbă şi cu locatarii de pe aici. Situaţia pare să fie clară. Avem aici nu numai victima, ci şi pe autorul crimei. Dar crima asta nu e lămurită decît din punct de vedere juridic formal. Adevăraţii autori se află în umbră. Poate că în cazul de faţă s-au expus prea mult...

Sarg şi Gatsky dispărură în coridor.

— Cam tîrziu, îl întîmpină dr. Kennedy. Aţi sosit după căderea cortinei.

— O s-o ridicăm din nou. Poate aplaudă publicul, replică Brewer, trecînd între medic şi Sloan. Cum e cu Lewett ?

— Atins în abdomen. Are să aibă mult de tras, dar doctorii de la Lenox Hill sînt optimişti. O să scape, numai

să nu se ivească complicații, îl informă Sloan cu vocea sugrumată.

— L-ai văzut înainte să-l ia ? îl întrebă Brewer pe medicul legist.

— Nu. Sloan a chemat în primul rînd ambulanța de urgență și bine a făcut. După paisprezece minute a și fost ridicat și transportat la Lenox Hill. După părerea mea, salvarea lui a fost că s-a putut trece atît de repede la o intervenție chirurgicală. Cînd e vorba de abdomen, timpul e mai totdeauna factorul hotăritor. Am vorbit cu colegii care l-au operat și i-au extras glontele. Concluziile sînt pozitive.

— Cum s-au petrecut de fapt lucrurile ? întrebă Brewer, întinzînd lui Kennedy și lui Sloan pachețelul său mototolit și aprinzîndu-și la rîndul său o țigară. Cum de a apucat un singur borfaș să tragă în doi polițiști cu experiență ?

Sloan se rezemă de bordura ferestrei.

— Noi am așteptat în față la restaurantul Mary Elisabeth, pînă au ieșit Greenberg și Belinda. Avocatul a dus-o cu mașina, tot pe drumuri ocolite, pînă aici în fața hotelului. După ce Belinda a coborît, avocatul a mai stat de vorbă cu ea un timp, apoi a așteptat ca ea să traverseze holul și să intre în ascensor, și imediat după aceea a plecat și el în toată viteza și a dispărut după primul colț. Ne-am gîndit amîndoi ce să facem. Știam de la Sarg că între garaj și hol există o legătură directă, printr-un gang. Ni s-a părut mai prudent ca Lowett să pătrundă în clădire pe calea asta ocolită, fiindcă prin intrarea principală ne vedea boy-ul de la lift și putea să semnaleze prezența noastră. Și asta trebuia să evităm cu orice preț. Așa că Lowett a pornit-o spre garaj. Eu am rămas la intrarea principală și am așteptat, ca Lowett să-mi deschidă pe dinăuntru.

— Dar portar nu există acolo ? întrebă Brewer surprins.

— Ba da, dar numai pînă la 12 noaptea, după aceea nu mai rămîne pînă dimineața decît boy-ul, pentru centrala telefonică și lift.

— Bun. Mai departe.

— Prin geamurile de la intrare l-am văzut după un timp pe Lowett cum vine din fundul holului, se apropie de

boy şi-l ia de la telefon. Imediat după aceea mi-a deschis şi mie în faţă. L-am luat la întrebări pe băiat, dar părea într-adevăr că nu ştie mare lucru. Plauzibil, deoarece abia se angajase de trei săptămîni. Ne-a spus că Belinda van Dooren fusese bolnavă în urmă cu cîtva timp şi că a fost vizitată de cîteva ori de un medic. Primise de asemenea de cîteva ori vizita unui domn mai tînăr. Deşi semnalmentele pe care ni le-a putut da erau destul de vagi, fără îndoială că era Tony Valdiva. Altfel, la toate celelalte întrebări a dat răspunsuri nesemnificative. L-am întrebat dacă la întoarcerea ei la hotel Belinda nu-i ceruse imediat o legătură telefonică. A negat. De cînd îşi luase în primire schimbul de noapte nu avusese loc nici o convorbire telefonică de la aparatul din camera ei. Am tras concluzia că ea sau nu voia să informeze pe nimeni de prezenţa lui Greenberg, sau nu avea nici o grabă. Lowett şi-a notat numele şi adresa liftierului. S-a dus apoi la garaj, ca să stea de vorbă cu paznicul de noapte. Eu l-am mai descusut pe liftier, dar în afară de amănuntul că Belinda fusese întotdeauna foarte darnică cu personalul hotelului, n-am mai putut scoate nimic de la el. Puţin mai tîrziu s-a întors şi Lowett. Belinda avea un Studebaker, dar de cîteva săptămîni nu-l mai folosea de loc, deoarece din anumite motive medicul îi recomandase să nu se mai aşeze la volan. Paznicul nu a putut, sau n-a vrut să-i dea alte informaţii. Lowett şi-a notat toate datele personale şi a cerut şi numele şi adresele celorlalţi doi paznici ai garajului, care lucrau în schimburi.

— Nu a intrat între timp nimeni în clădire ? insistă Brewer.

— Nu a intrat şi nu a ieşit nimeni. În orice caz, nu prin hol. Dar la fiecare etaj există două apartamente mai mari care dau la stradă şi bucătăriile lor au acces direct la liftul de serviciu, care coboară pînă la garaj. Teoretic ar fi fost deci posibil ca în timp ce noi stăteam de vorbă în hol, cineva să fi intrat sau să fi ieşit din clădire. Dar de la apartamentul Belindei nu se poate ajunge la liftul de serviciu.

— Mai departe.

— Din motive de precauţie, am scos din tabloul centralei telefonice borna de legătură cu telefonul Belindei,

pentru ca boy-ul să nu comunice eventual cu ea. Apoi am urcat amîndoi la etajul 14, am sondat terenul și am ascultat la ușa Belindei. Se auzea foarte tare muzică, la radio, sau televizor, sau poate era un patefon. Tocmai ne gîndeam care din noi să rămînă acolo ca celălalt să se ducă să se odihnească puțin și, mă pregăteam să plec, urmînd să-l schimb pe Lowett dimineața, cînd muzica din apartamentul Belindei se opri. Nu știu ce ne-a făcut atunci să fim mai atenți, tăcerea care se lăsase pe neașteptate, sau poate un anumit instinct, în orice caz, amîndoi am simțit în clipa aceea o anumită mișcare aproape de ușă. Am presupus că Belinda intenționa să iasă. Ne-am retras în firida aceea de pe coridor, ați observat-o, probabil.

Care arată ca o săliță de așteptare ?

— Da. Vreo 5x5 metri. Eu m-am înghemuit în spatele canapelei, Lowett s-a lipit de perete pe după o ieșitură a zidului. O bună bucată de timp nu s-a mai auzit nici o mișcare. Mă gîndeam că, poate, Belinda trecuse doar dintr-o încăpere în alta, sau umblase la garderob. Eu priveam pe furiș de după canapea. Probabil că și Lowett se gîndea la fel ca mine, căci a ieșit din ascunzătoare și a făcut cîțivà pași înainte. În clipa aceea am auzit amîndoi închizîndu-se broasca unei uși, dar foarte încet, mai încet decît ar fi făcut-o un locatar, chiar dacă ținea seama de cra tîrzie. Apoi am auzit cum se apropiau pe coridor pași grei. Nu putea fi Belinda. Ne-am înțeles dintr-o mișcare a capului. Față de alt locatar doar n-aveam de ce să ne ascundem. Lowett a mai făcut cîțiva pași pînă la coloana ce desparte firida de coridor. Eu l-am urmat. In clipa aceea, Lowett era cit pe-aci să se ciocnească de individul care se îndrepta spre lift. Ce a urmat s-a petrecut în cîteva secunde. Omul făcu o săritură înapoi și și-a repezit mîna în buzunar. În aceeași clipă își smulse pistolul și Lowett. O detunătură și Lowett s-a prăbușit. Necunoscutul nici n-apucase să mă vadă. Cred că am reacționat cu totul mecanic. Nu-l vedeam decît pe bietul Lowett zăcînd în nemișcare. Am tras, dar aș fi preferat să-i sucesc beregata.

— Te înțeleg, Sloan, te înțeleg. Oricare dintre noi ar fi simțit la fel, și Brewer îl strînse ușor de braț.

Sloan își aprinse o țigară.

— Pe coridor se deschiseră ușile. Un domn mai în vîrstă veni în fugă. M-am aplecat asupra lui Lowett. Respira. Se zvîrcolea de dureri, din fericire, căci atît timp cît durerea pune corpul în mișcare mai există viață. Cu celălalt nu trebuia să-mi mai bat capul. Calibrul 45 de șase ori curăța pe oricine. Am îndepărtat mulțimea care se adunase acolo, agitată, speriată, și l-am rugat pe domnul mai în virstă, care părea mai calm, să telefoneze imediat după o ambulanță și la sediul nostru — comisia judiciară.

Sloan își șterse fruntea brobonită de sudoare.

— Apoi l-au ridicat pe Lowett, au venit și băieții noștri, și am putut să constat că mortul din fața noastră este Harry Pistolarul.

Brewer se întoarse spre dr. Kennedy.

— Ai examinat cadavrul ?

— A fost destul de simplu, David. Sloan a tras repetat de sus în jos, sau de jos în sus, în orice caz o lovitură precisă în frunte, apoi două în piept, două în abdomen și una sub centură. Patru din răni, adică fiecare în parte, erau absolut mortale.

— Și Belinda van Dooren ?

Brewer își mută privirea de la dr. Kennedy la Sloan.

— O s-o vedeți și dvs., d-le inspector, răspunse Sloan. În orice caz, nu-i un tablou frumos.

— Degetele lasă urme inestetice, observa laconic medicul legist. Fața îi este desfigurată de pe urma leucoplastului pe care i l-a lipit de-a latul și de-a curmezișul și i l-a smuls ulterior cu brutalitate. Apoi, degetele cu vîrfurile pîrjolite — oribil ! Fără îndoială că Harry Pistolarul voia să-i mai smulgă ceva înainte ca s-o lichideze. Se vede treaba că ea n-a vorbit, și atunci i-a băgat un căluș în gură, i-a lipit gura cu leucoplast și i-a presat vîrfurile degetelor pe plita încinsă din chicinetă. Cînd în sfîrșit s-a hotărît să vorbească, i-a smuls benzile de pe față — și după ce a aflat ce-l interesa, a sugrumat-o. Alte amănunte am să-ți pot da după autopsie, dar precis că i-a rupt vertebra cervicală.

— Eram convins, doctore, că prin Sloan și Lowett Belinda are să fie în siguranță, scrîșni Brewer. Că o amenința o primejdie, era clar. Dar cum era să bănuiesc că

ucigaşul se va afla în apartament înaintea ei ? O consideram la adăpost de orice atac. Dacă Greenberg ar fi dus-o în orice alt loc, cît de cît suspect, Sloan şi Lowett ar fi acţionat. Dar vezi că a procedat cu totul altfel. Avocatul a condus-o frumuşel acasă. Ea a intrat în apartamentul ei. Sloan şi Lowett au auzit apoi muzică, deci totul părea în perfectă regulă.

Lovi cu pumnul în bordura ferestrei.

— Totdeauna mai ai ceva de învăţat ! Te faci tot mai deştept, dar niciodată destul de deştept. Şi ştiu de pe acum că n-o să reuşim să-l aducem pe Greenberg în faţa judecătorilor. Peste tot o să ne lovim de o tăcere mormîntală. Şi pot să jur că el e cel care i-a informat pe şefii bandei de greşelile Belindei la testul cu detectorul de minciuni. Ceea ce a însemnat condamnarea ei la moarte. Dar la ce foloseşte jurămîntul meu, fără dovezi ? Să admitem chiar că Greenberg ar recunoaşte că i-a pus la curent, şi tot nu avem nici o bază pentru punerea lui sub acuzaţie.

Strivi cu piciorul mucul de ţigară.

— Să mergem deci în dormitor.

— Oamenii de la morgă pot să-l ridice pe mort ?

— Dr. Kennedy, Potter şi Collins nu mai au nevoie de el. Aşteptăm doar avizul dvs.

— Să mă uit mai întîi îndeaproape la acest Harry. Mă interesează, în special...

Se întrerupse.

— Buzunarele i le-aţi scotocit ?

— A fost aspirat praful, raportă Sloan, au fost luate amprentele, mulajul pantofilor, fotografia danturii — cele obişnuite. Restul urmează la morgă.

— Restul vreau să-l rezolv aici ! Fiecare minut contează. Dar mai întîi, Belinda.

Îl urmă pe dr. Kennedy, care arăta spre uşa dormitorului şi o luă înainte.

Dormitorul nu era prea spaţios, totuşi confortabil datorită mobilei funcţionale. Studioul ocupa aproape o treime din cameră. Alăturat se găseau şifoniere îngropate în perete, o toaletă rabatabilă, o măsuţă pliantă ca un mic birou şi două taburete capitonate.

În fund, o ușă mascată de tapet dădea în camera de baie îmbrăcată în mozaic vernil.

Pe studio zăcea Belinda van Dooren, cu picioarele atîrnînd peste marginea somierei și cu corpul întors într-o parte, într-o poziție nefirească.

— Este poziția în care am găsit-o, preciză Sloan. Totul e înregistrat pe stereofotografii color. Băieții de la laborator au fixat poziția. Dr. Kennedy a examinat moarta, care după aceea a fost repusă exact în poziția inițială.

Medicul legist se aplecă asupra corpului neînsuflețit și întoarse puțin capul moartei într-o parte.

— Poți să vezi la fața asta, David, așa lividă cum e, ce s-a petrecut cu ea. La gît, urmele învinețite ale sugrumării. Cicatricea operației s-a rupt, de unde și rămășițele de sînge închegat. Dar ia uită-te la mîini !

Îi arătă degetele cu vîrfurile arse.

— Peste multe lucruri abjecte am dat în meseria mea, dar ce-am văzut aici depășește orice.

Brewer se întoarse spre Sloan.

— Ați scotocit peste tot ?

— Cred că Potter și Collins au lucrat foarte serios. Dar de găsit n-au găsit nimic.

— Ceea ce e prea puțin în cazul de față. Cheamă-i pe Sarg și pe Gatsky, dacă sînt liberi, sau măcar pe unul din ei. Vreau să mai căutăm puțin. Și trimite-i, te rog, și pe Collins și Potter.

Sloan dădu din cap și plecă.

— Te gîndești la ceva anume ? îl întrebă dr. Kennedy.

— Răspunsul ni-l dă moarta de aici, replică inspectorul. A fost ucisă pentru că știa ceva. Individul a căutat să-i stoarcă acel ceva pe calea torturii. Întrebarea care se pune este dacă a reușit. Și... dacă a vorbit sub presiunea durerilor insuportabile, i-a spus ceva autentic ? Un adevăr, sau o minciună, în speranța c-o să-și salveze viața? Sau era poate vorba de ceva material, de o dovadă zdrobitoare împotriva potentaților sindicatului, de indicii palpabile pe care Harry avea misiunea să i le smulgă cu orice preț ? Căci, dacă era vorba numai de faptul că și-a dat în petic în fața detectorului de minciuni, reacția gangsterilor ar fi fost mai puțin riscantă și flagrantă. Un pașaport fals, o călătorie în străinătate, pe termen nede-

finit — pe de-o parte banii, pe de alta dorinţa de a rămîne în viaţă — sînt în asemenea cazuri mijloace suficiente pentru a determina un martor indezirabil să se supună cu sfinţenie. În definitiv, chiar şi pentru sindicat, asasinatul nu este decît un mijloc extrem de apărare. E vorba aici, indiscutabil, de teamă. Pe criminali nu-i sperie atît cuvintele, cît probele materiale. Un martor al acuzării poate suferi un accident fatal, pînă şi cu o oră înainte de proces. Dar atunci cînd procuratura ajunge în posesia unor dovezi, unor probe materiale, atunci situaţia devine primejdioasă. Sînt convins că ucigaşul Belindei voia să obţină de la ea ceva material, un obiect compromiţător pentru şefii sindicatului. A obţinut oare ceea ce căuta ? În caz afirmativ, trebuie să se afle asupra lui. Dacă nu găsim nimic în buzunarele lui, atunci trebuie să se afle tot aici, în apartamentul Belindei, conchise Brewer, cu un gest larg al braţelor.

— Raţionamentul d-tale e just, David, remarcă dr. Kennedy gînditor, dar, mai logică ar fi, de fapt, ipoteza că dacă Belinda era în posesia unei arme atît de preţioase ca o probă materială împotriva căpeteniilor sindicatului, o punea în siguranţă într-un seif şi nu ar fi păstrat-o aici, la ea.

— După logica noastră, aşa ar fi, doctore, dar femeile de tipul Belindei vor să aibă obiectul preţios oricînd la îndemînă.

Brewer se plimbă încet de-a lungul peretelui, deschise şifonierele. Intrară Collins şi Potter, urmaţi de Gatsky, Sarg şi Sloan.

Şeful laboratorului arătă spre moartă.

— În ceea ce ne priveşte, am înregistrat tot ce e în legătură cu ea.

— Şi în ce mă priveşte, completă Potter, am adunat toate elementele. N-ar fi rău de loc, d-le inspector, dacă fiecare crimă ar oferi un material atît de edificator pentru noi toţi. Nici un semn de întrebare, totul e clar şi lămurit.

— Ceva nou ? întrebă Brewer, întorcîndu-se spre Gatsky şi Sarg.

— Locatara de la apartamentul 19, prima uşă la dreapta pe coridorul de la etajul 1, întorcîndu-se la hotel acum vreo oră şi jumătate, a întîlnit în hol un bărbat care, după cum îl descrie, trebuie să fi fost Harry. I l-am

arătat și crede că el era. De altfel nu s-a uitat decît o clipă, ceea ce e ușor de înțeles.

— Atunci, trebuie să-l fi văzut și liftierul, observă Brewer, dînd nemulțumit din cap. De ce nu s-a lămurit treaba asta la interogarea lui ?

— Ne-am gîndit la asta, d-le inspector, interveni Sloan, și s-a lămurit. Băiatul a condus-o pînă la etajul 18 pe o doamnă suferindă, care avea nevoie de sprijin. Harry a intrat probabil în hol tocmai în intervalul acela. Locatara de la Nr. 19 l-a văzut traversînd holul și deschizînd ușa dinspre coridorul care duce la garaj. Nu i s-a părut nimic neobișnuit, dat fiind că mulți locatari trec pe acolo ca să-și ia mașina. Liftierului i-am dat drumul și l-am convocat pentru mîine la sediu, ca să-i trecem depoziția în procesul verbal.

Inspectorul făcu dintr-o dată stînga-mprejur.

— Vreau să întorc pe dos toate buzunarele criminalului. Dacă nu găsesc nimic la el, demontez tot apartamentul pînă la ultima bucățică !

Traversă încăperea cu pași mari.

Agenții laboratorului și colegii lor de la serviciul de constatare își strîngeau ustensilele, pregătindu-se de plecare.

Brewer rămase un timp cu privirile ațintite asupra cadavrului de pe coridor. Fața și îmbrăcămintea îi erau presărate cu pete lucioase ruginii, pe alocuri roșietice, gelatinoase. Gaura din mijlocul frunții, cît o monedă de un cent, sugera parcă un portret suprarealist.

— Puteți să-l dezbrăcați liniștit, îi spuse Collins. Am eu grijă să-l pun la loc în aceeași poziție. Ceea ce ar fi, de altfel, inutil, căci urmează să fie ridicat după ce vă dați avizul.

— De acord, răspunse Brewer și se uită în jur.

Cei trei detectivi ridicară mortul. Viu cîntărea vreo 100 de kilograme, dar acum, ca masă inertă, parcă atîrna mai greu.

Gatsky îl ținu, iar Sloan și Sarg îl dezbrăcară și duseră îmbrăcămintea în apartamentul Belindei.

Gatsky dădu drumul cadavrului.

Capul mortului se izbi surd de pardoseală și se întoarse într-o parte.

•

Brewer întinse haina şi pantalonii pe o masă.

Collins, Potter, dr. Kennedy şi detectivii făcură cerc în jurul său.

— Ţine tava asta, spuse inspectorul lui Sloan. Şi Sarg să scrie inventarul.

Începu cu buzunarul exterior din dreapta, însoţindu-şi constatările cu un fel de monolog.

— O pungă de tutun de pipă — o deschise şi o mirosi —, Virginia, extrafin, de import. Cunoscător în materie. Aici e pipa, Dunhill de Luxe, o furcă de curăţit pipa.

Scoase din buzunarul celălalt o tabacheră gravată din piele.

— Ţigări — destul de rar — provizie dublă — şi pipă şi ţigări...

Buzunarul interior de la piept cuprindea un portofel din piele de şarpe cu pori deşi şi garnituri aurite, purtînd iniţiala „H". Înăuntru un permis de conducere pe numele „Jonathan Mills" şi un carnet de membru al „Avalon Club"-ului pe numele H. W. Mulberry". Sub fotografia roasă a unei femei indecent îmbrăcată se găsea, împăturită în cinci, o hîrtie de 1 000 dolari.

— O rezervă, remarcă Brewer. Legată însă de riscuri. Schimbarea ei în valori mai mici poate atrage după sine întrebări incomode la ghişeul de schimb. Dar la nevoie, o fi avut Harry şi alte posibilităţi de schimb.

Mai scoase la iveală o batistă de mătase cu o monogramă brodată „HM". În portmoneu se găseau monezi, un breloc cu trei chei şi o cheie izolată. Brewer le examină atent.

— Yalle. Astea două sînt ale maşinii. Şi cheia asta stingheră...

Ocoli masa se duse la uşa de intrare a apartamentului şi introduse cheia în broască.

— Mi-am închipuit eu — e nouă — aproape nouă — luceşte — nu prezintă rosături — deci confecţionată recent.

Depuse cheia pe tavă.

— Iată cum se explică pătrunderea lui Harry în apartament. Se pune întrebarea de unde a avut modelul pentru acest duplicat. Un secret ca şi altele, de altfel, care o să intre în groapă împreună cu el.

Sarg notă pe o listă toate obiectele, cu numerele curente respective.

— David, dacă nu mai ai nevoie de mine aş vrea să plec. Ştiu că poliţiştii n-au nevoie nici de somn şi nici de mîncare, dar medicii legişti nu vor să renunţe nici la una, nici la cealaltă. Trimite, te rog, cadavrele la morgă. Din partea mea, pot fi ridicate. Doar vrei să ai dis-de-dimineaţă rezultatul autopsiei.

Dr. Kennedy îi salută pe cei prezenţi şi dispăru fără să mai aştepte un răspuns.

Brewer scotoci buzunar după buzunar. În pantaloni dădu peste bancnote prinse într-o agrafă. De cinci, zece şi cincizeci de dolari. Un briceag cum au de obicei turiştii, cîteva lame metalice, tirbuşoane, deschizătoare de conserve, şurubelniţe, pile. O cutiuţă din piele conţinînd trei zaruri cu simboluri de pocher. Într-o copertă de celofan, două lozuri ale loteriei hipice englezeşti, interzisă în SUA. În buzunarul de la spate, un briceag-cuţit cu resort, într-o husă.

Brewer examină mînerul, apăsă pe butonul de siguranţă şi cercetă lama declanşată.

— Curată, lună. Ba chiar, prea curată. Numai de curiozitate, — întinse cuţitul lui Collins — să se caute orice urme posibile. N-o să-l facă pe Harry mai mort decît e, dar rezultatul ar putea fi interesant pentru dosar.

— Se vede treaba că Harry n-a găsit nimic concret, remarcă Sloan, balansînd tava cu obiectele adunate şi aşezînd-o pe bordura ferestrei. Afară doar dacă n-a ascuns ceva sub cămaşă.

— Asta nu, îl contrazise Potter. Cînd a fost fotografiat şi i s-au luat amprentele l-am examinat atent, noi căutăm totdeauna semne distinctive pe corp. Între cămaşă şi piele nu se afla nimic.

— Atunci să începem cu dormitorul. Şi să nu ne scape nici un firicel de aţă, hotărî Brewer.

Sarg puse hîrtia cu inventarul pe tavă, alături de obiectele găsite asupra lui Harry.

— Dacă mă ajută Gatsky, îl îmbrăcăm. E timpul să-şi mute domiciliul la morgă. Brancardierii s-au plictisit de atîta aşteptare. Şi odată cu Harry pot s-o ridice şi pe victima lui.

Brewer intră în dormitor.

— Să trecem mai întîi în camera de baie.

Dădu instrucţiuni lui Sloan, Collins şi Potter, care ţineau să participe la percheziţie. După cîteva minute sosiră şi Gatsky şi Sarg. Harry Pistolarul se afla deja pe brancardă.

— Să începem noi cu dormitorul ? întrebă Gatsky şi, la răspunsul afirmativ al inspectorului, trecură în încăperea alăturată.

Percheziţia se desfăşură cu o minuţiozitate mult mai mare decît în alte împrejurări similare. De data aceasta nu se punea chestiunea găsirii unor urme — ele fuseseră deja depistate şi înregistrate — ci a unui anumit obiect, pur şi simplu ceva anume — ceva de care nimeni nu ştia nimic. Era cert că Harry Pistolarul trebuie să fi avut o misiune specială. Misiunea de a o forţa pe Belinda să vorbească, deci să dezvăluie un secret — un secret atît de preţios pentru oamenii din spatele ucigaşului încît nu s-au dat înapoi de la o crimă — sau să predea un anumit obiect care justifica în ochii lor riscurile unei crime.

Oamenii de la morgă, în ciudatele lor halate albe, intrară aproape neobservaţi, depuseră brancarda lîngă studio, o aşezară pe Belinda pe ea, o acoperiră cu o pînză albă şi plecară.

— Dar dacă Harry a aflat tot ce-l interesa ? îşi dădu cu părerea Collins. După ce i-a înfrînt rezistenţa torturînd-o, i-a scos benzile de leucoplast şi căluşul, a obţinut de la ea ce voia — apoi a sugrumat-o... Nu cumva căutăm ceva care nici nu există, d-le inspector ? adăugă el gînditor.

Brewer dădu din cap, respingînd ideea.

— Desigur, s-ar putea să mă înşel, dar am senzaţia că ceea ce căuta Harry trebuie să fi fost ceva concret, un obiect anumit. Mai mult, aşa ar fi şi logic. Ştim de la liftier că de la telefonul Belindei nu s-a cerut centralei nici o legătură, nici înainte de întoarcerea ei la hotel, nici după. Harry n-ar fi riscat nimic dacă telefona, căci firul îl obţinea prin apăsarea unui buton şi telefonistul putea auzi doar un clinchet, nu şi vocea. Legătura prin centrala hotelului se cuplează automat. Convorbirile nu pot fi urmărite. Dar Harry nu a cerut nici o legătură cu oraşul.

Putem noi oare presupune că, în cazul cînd și-ar fi îndeplinit misiunea nu s-ar fi grăbit să-și anunțe patronii ? Este exclus, după părerea mea. Numai un eșec poate explica lipsa oricărei convorbiri. Pentru a raporta un eșec avea timp mai tîrziu. Dacă admitem că această deducție e corectă, atunci Harry căuta ceva anumit, și dacă acest ceva nu l-am găsit asupra lui, înseamnă că trebuie să se mai găsească în apartamentul ăsta.

— Și de ce n-ar fi transmis Belinda acel ceva mai departe ? Că nu a rezistat torturii o dovedesc benzile de leucoplast date jos de pe gură. Era, prin urmare, gata să vorbească. Și...

— ...și spera că-l va putea convinge pe Harry că nu avea nimic compromițător pentru patronii sindicatului, îl întrerupse Brewer. Și atunci Harry și-a pierdut cumpătul. E de mirare ? Nicidecum ! Nu mai avea destulă stăpînire de sine, ca să reia tortura. Trebuia să pună punct. Și a pus ! Înainte ca Belinda să-și dea seama că rezistența ei o s-o coste viața.

— Bine, dar atunci ar fi cotrobăit peste tot, îl contrazise Collins.

— Așa ar fi logic, replică Brewer, dar după isprava sa, Harry voia pur și simplu s-o ia la sănătoasa. Putem accepta ideea că nu mai putea să suporte situația. Avea nevoie de puțin aer. O destindere oarecare — și ucigașii cei mai bestiali redevin oameni într-un moment de spaimă. Probabil că a fost cuprins de un fel de claustrofobie. De panică. Simțea nevoia să se calmeze. Ce îl împiedica să se întoarcă mai tîrziu în apartament ? Cheia o avea. Mai tîrziu — cu mintea limpede — putea să scotocească peste tot.

Sloan intră din camera alăturată. Nu-și ascundea starea de agitație.

— D-le inspector ! Cred că am găsit ascunzătoarea !

Toți dădură buzna după el.

Gatsky se afla în fața unui taburet oval, la stînga ferestrei. Avea în mînă un vas de gătit din aramă, din cele care se foloseau pe vremuri la prepararea peștelui. Era transformat în vas de flori. Detectivul scosese micile plante ornamentale, punîndu-le pe jos.

— Vreau numai să desprind suportul de sticlă care colectează apa din ghiveci. Deşi fundul lui e opac din cauza murdăriei, cred că se vede totuşi ceva între el şi fundul vasului metalic cositorit...

Întoarse pe toate părţile vasul de forma unei căzi de baie, ciocăni în receptaculul interior de sticlă, forţă marginile lui. Privirile celorlalţi îi urmăreau fiecare mişcare.

— Încearcă cu un briceag, sugeră Collins şi băgă mîna în buzunar.

În clipa aceea vasul de sticlă se desprinse şi căzu, prefăcîndu-se zgomotos în cioburi.

Gatsky cercetă fundul vasului metalic. Cu o expresie de satisfacţie, întinse inspectorului un etui din piele, subţire, plat, de culoare verzuie.

— Tocmai voiam să mă las păgubaş, cînd am observat că ghiveciul stătea puţin strîmb. Totdeauna pun mîna pe un tablou care atîrnă strîmb, nu pot să sufăr liniile asimetrice. Am vrut, deci, să îndrept ghiveciul, strîmb cum stătea mă deranja. Şi atunci am constatat că vasul de sticlă nu avea o poziţie stabilă pe fundul metalic, cum îl atingeam se clătina într-o parte sau alta, chiar dacă aproape imperceptibil. Era ceva care îi împiedica stabilitatea. Am scos florile. Şi — iată, arătă el spre descoperirea sa.

Brewer se aşeză, puse cu grijă etuiul pe masă şi îl contemplă îndelung.

— Îmi evocă o tragere de loterie televizată. Ce urmează să se tragă în faţa telespectatorilor — lozul principal, sau un bilet în alb ? Ia să vedem.

Desfăcu închizătoarea etuiului, care avea două compartimente. Ambele cuprindeau cîteva hîrtii scrise.

Scoase hîrtiile una cîte una.

Primele patru erau umplute cu însemnări, cu un scris de mînă mărunt şi stîngaci. Alte două erau bătute la maşina de scris.

Brewer citi cu atenţie rînd cu rînd.

— Cîştigător, sau necîştigător ? întrebă Potter curios.

— Se pare că-i un loz cîştigător. Dacă e chiar lozul principal, asta nu ştiu. Să vedem...

Puse în ordine cele şase coli de hîrtie.

— Aici sînt paisprezece nume, care mie unul nu-mi spun nimic, dar poate lui Hamlin. În dreptul fiecărui nume sînt trecute gramaje și sume de bani, nu poate fi vorba decît de heroină sau alt drog. Este deci clar, avem de-a face aici cu 14 plasatori, fiecare cu cifrele vînzărilor sau cumpărărilor. Sau poate că sînt mari cumpărători ? Aici, alte note scrise de mînă. La inițialele „PN“ avem două numere de telefon, probabil secrete, ale lui Pietro Nardi. Doar o presupunere în stadiul actual, dar grăitoare. Apoi iar sume de bani, alte inițiale — iată, „T.V.“ — fără îndoială Tony Valdiva — sume considerabile — cantități — poate heroina sustrasă sindicatului — și, iată, aici...

Arătă un bilețel cu un scris cu totul diferit.

— „Luni seara la 10,30, citi Brewer, la Allan Houston, bordura trotuarului, conform înțelegerii“.

— O instrucțiune pentru Belinda — dar cine o fi scris-o ? Cine a dat ordinul, iată o întrebare ; și cine poate fi autorul acestor rînduri, iată o altă întrebare.

— De ce nu i-o fi predat Belinda etuiul călăului ei ? se întrebă Sarg.

— Am mai vorbit despre asta !, i-o tăie inspectorul.

Inspectorul căută în compartimentul din stînga și scoase o coală de hîrtie pentru corespondență par-avion, împăturită în patru.

— Ea spera că are să scape cu jurăminte, probabil că toată viața ei era atît de plină de minciuni, încît își căuta în ele ultimul refugiu. Încolo, nu mai avem aici decît enigme. Poate că a simțit că odată ajunse în mîinile lui Harry, toate fițuicile astea ar fi însemnat condamnarea ei la moarte — poate că nu voia să se despartă de aceste dovezi compromițătoare pentru patronii ei, deoarece ele reprezentau cea mai puternică — și unica ei armă.

— Dar, d-le inspector, îl contrazise Collins, în ce privește lichidarea lui Tony Valdiva ea se afla, în definitiv, în aceeași barcă cu Harry.

— Și asta i-a fost fatal, replică Brewer, căci Harry spera că va putea sări nestingherit din barcă, ca să înoate pînă la mal. Nu e numai posibil, dar chiar probabil că a executat-o pe Belinda și pentru propria lui securitate.

O făcea în orice caz, fie că primea de la ea materialul în chestiune, sau nu.

Citi atent scrisoarea. Apoi sări în picioare.

— Iată lozul principal !

Toţi se apropiară.

— Adică ? Ce aţi găsit ? insistă Potter.

Inspectorul le citi :

„Darling Linda, totul e in regulă, sper că şi la tine o să meargă treaba bine, dar eu m-am răzgîndit. Cu ce ne iese din afacerea asta, luăm totul de la început, eu am şi pregătit terenul aici. Pap a sosit ieri din Salonic, trebuie să-l iau. M-au trecut toate sudorile. Necesarul meu e acoperit. Ambasadorul soseşte mîine. Plecăm cu avionul mîine, joi. Eu am fost împotrivă, dar superstiţiile nu contează. mi-a spus N. la telefon. Să nu mă aştepţi la aeroport, că o să avem necazuri. Nu putem să dispărem amîndoi decît dacă nu sîntem văzuţi prea mult împreună. Tot ce am încasat de data asta am şi depus aici. Cred că Parisul e un loc sigur. Cu toată dragostea, darling. Boy al tău."

— De unde e ? întrebă Sarg.

— De la Paris, datată sîmbătă, 1 mai.

Inspectorul îşi privi ceasul.

— Aş vrea să vorbesc imediat cu Hamlin.

Făcu semn lui Sloan.

— Cheamă, te rog, Brigada Antidrog.

— „Boy" a scris scrisoarea cu două zile înainte de lichidarea lui Tony Valdiva, stabili Sarg. Şi se pare că acest „Boy" bănuia că Belinda are de rezolvat o chestiune importantă. Se pune, deci, întrebarea : cine este „Boy", care a trimis scrisoarea asta par-avion ?

— Nu, sublinie Brewer, în momentul de faţă principalul semn de întrebare este „ambasadorul". Ar putea fi o poreclă, dar eu unul cred că e vorba de un ambasador sadea. De unul din acei diplomaţi care se află în slujba sindicatului şi care trec „marfa" fraudulos peste graniţe, în valiza lor scutită de orice control. „Boy" şi ambasadorul — veritabil sau nu — pleacă joi dimineaţa de la Paris, deci trebuie să aterizeze aici la New York seara. Nu cred ca identificarea acestor călători iluştri să ridice dificultăţi de neînvins.

Sloan se întoarse de la telefon.

— După ce a terminat razia de la „Singapore Club", Hamlin a plecat acasă. Cei ridicaţi se află în detenţie celulară. În serviciu de noapte a rămas numai detectivul Bancroft. Spune că mîine...

— ...azi, corectă Gatsky. Ia uită-te la ceas.

— Bine, azi. Întregul aparat se va pune în mişcare încă de la ora opt. Dar în caz de urgenţă, Bancroft îl poate găsi imediat pe Hamlin la el acasă.

Brewer îşi aprinse o ţigară.

— Acum să mergem să luăm cîte un crenvurşt fierbinte cu o bere. Şi să mai punem capul pe pernă cîteva ore. După aceea, continuăm distracţia. Ai tot ce trebuie pentru sigilarea locuinţei, Potter ?

— Totul e pregătit.

— Bun. Ne mai oprim la Selig, apoi la culcare.

Apartamentul se goli. Se adunară cu toţii în grupuri mici în săliţa de aşteptare de pe coridor. Potter puse sigiliul. Sosi liftul.

În faţa blocului aşteptau reporterii.

Brewer îi chemă în hol.

— Ei bine, să vă potolim setea de noutăţi. Deşi prea multe nu am să vă spun. Cînd doi din agenţii noştri au vrut s-o ia pe Belinda van Dooren din locuinţa ei de la etajul 14 pentru a o aduce la sediu...

— Dar n-a obţinut Sam Greenberg eliberarea ei pe cauţiune ? Aveaţi totuşi de gînd să violaţi legea arestînd-o?

Brewer răspunse sec, fără a se lăsa provocat de tonul agresiv al reporterului şi fără a-l întreba de unde şi-a procurat informaţiile.

— Cauţiunea o punea pe Miss van Dooren la adăpost de o arestare prin organele poliţiei, dar nu şi de o nouă anchetare de către organele noastre — fără arestare. Noi putem convoca sau prezenta martori, intră în competenţele noastre. Dar — vreţi ştiri sau consultaţii juridice ?

— Al cui e cadavrul care a fost transportat ? Ce-i cu moartea Belindei van Dooren ? Asta ne interesează, strigă un reporter scund care îşi croi drum pînă la inspector. Avem nevoie de titluri !

— Bine, o să le aveţi. Aşa dar, cei doi agenţi ai noştri au surprins pe coridorul de la etajul 14 un individ în clipa în care părăsea apartamentul Belindei van Dooren. Necunoscutul a scos imediat revolverul şi a tras în detectivul Lowett, doborîndu-l. Detectivul Sloan a tras la rîndul său. Necunoscutul a căzut, lovit mortal. Lowett e grav rănit, însă viaţa nu-i este în pericol.

— Cine este criminalul ? insistară reporterii.

— Nu l-am putut identifica încă. De treaba asta se ocupă acum organele de identificare. Cînd se va stabili identitatea lui, biroul nostru de presă va da publicităţii un comunicat. Tot ce se ştie pînă acum cu certitudine este că Miss van Dooren a fost ucisă de acest necunoscut.

— Cum ?

— Sugrumată.

— Care-i mobilul : jaful ?

Brewer îşi croi drum printre ziarişti spre ieşire.

— Nu lipseşte nimic. N-am găsit dulapuri deschise, nici dezordine, nici cel mai mic indiciu de spargere sau furt. Criminalul avea o cheie a uşii de la intrare. După cît se pare, e vorba de o crimă pasională — un conflict între un bărbat şi o femeie — soldat cu o crimă — din motive pe care încă nu le cunoaştem. În orice caz, modul în care a ucis-o pledează pentru această variantă. Bărbatul a strangulat femeia. Şi acum, încheie Brewer dind din umeri, lăsaţi-ne, în sfîrşit, să plecăm. Ne e foame. Sîntem obosiţi. Stăm pe picioare de douăzeci de ore. Şi azi o să mai avem de lucru — cel puţin ca să mai procurăm material pentru cititorii dumneavoastră. Dar trebuie să aveţi puţină răbdare.

Făcu stînga-mprejur, traversă trotuarul, înainte ca reporterii să-l mai poată reţine, şi trînti în grabă portiera maşinii în urma sa. Cele trei automobile ale poliţiei porniră imediat. Fără farul rotativ. Fără sirene. Opriră discret la snack-barul „Sol Selig“, deschis zi şi noapte.

Trecură grăbiţi în revistă bufetele nesfîrşite, pe care erau etalate tot felul de „specialităţi“, prevăzute cu preţurile respective pentru a înlesni clientului o alegere rapidă. Afumături, castraveţi muraţi, salate care mai de care mai neobişnuite, rulade enorme cu brînză, grămezi

de piepţi şi ficaţi de gîscă, varză acră, cîrnaţi de toate dimensiunile posibile, ţipari înotînd în grăsime. Un sortiment incomensurabil învăluit în arome nedefinite, fripturi, rotiserie şi din nou arome, de grăsime, de ceapă, de usturoi.

În fundul localului se afla sala de mese, pentru clienţii nocturni înfometaţi şi însetaţi.

Gatsky şi Sloan alăturară cîteva din mesele înguste înşirate de-a lungul pereţilor.

După ce gulaşul aburind fu servit şi paharele se umplură cu bere spumoasă, Brewer începu să împartă instrucţiuni precise pentru dimineaţa ce urma. Fiecare îşi primi porţia sa de sarcini bine cîntărite.

— Cred, încheie inspectorul şef, că ne putem întîlni pe la ora 11 ca să analizăm situaţia. Înainte de asta voi stabili cu Hamlin cum ne împărţim atribuţiile.

Cînd părăsiră localul, fiecare ştia ce avea de făcut. Volumul operaţiunilor era considerabil.

ÎNAINTE DE ULTIMUL ACT

La ora opt şi jumătate Brewer îl vizită pe Hamlin în biroul Brigăzii Antidrog.

Luni seara, Tony Valdiva a fost împuşcat la volanul Cadillac-ului său. Marţi în zorii zilei, aparatul poliţienesc s-a pus în mişcare. Miercuri, Harry Pistolarul a pecetluit buzele Belindei van Dooren, iar ale sale au încremenit pentru totdeauna după focurile trase de Sloan. Iar acum, după de trei ori douăzeci şi patru de ore, se pregătea ultimul act.

Hamlin şi Brewer făcură un schimb de informaţii.

— Cel mai bun lucru e să mergem la şeful poliţiei judiciare, fu de părere Hamlin, după o convorbire îndelungată. Să hotărască el. Complicaţia asta cu ambasadorul nu-mi place deloc. El o să ştie cît de departe putem să mergem.

Kinsay îi primi imediat.

— Am citit primele ediţii. Dacă Harry Pistolarul a ucis fata din motive personale, toată afacerea apare într-o lumină cu totul diferită, nu ?

Brewer îl puse pe şeful său suprem la curent cu evoluţia cazului şi cu informaţia deliberat falsă strecurată reporterilor.

— Am ajuns acum la punctul în care, după toate probabilităţile, putem să dăm o lovitură grea sindicatului. Cu condiţia ca şefii bandei să se simtă în siguranţă. La cea mai mică bănuială că am fi depistat adevăratele mobiluri ale crimei, ei l-ar aviza imediat pe presupusul „ambasador" şi pe însoţitorul său care-şi zice „Boy". În care caz, chiar şi o acţiune a poliţiei pariziene ar fi tardivă. Dar dacă o să putem confisca în mod adecvat marfa pe care o aduce „ambasadorul"...

— Cum adică „adecvat", d-le inspector ?

— Punctul de plecare este investigarea crimei. Ucigaşii lui Valdiva şi ai Belindei s-au sustras urmăririlor. Dreptul penal n-are ce să facă cu morţii. Dar au rămas oamenii din umbră, gangsterii care i-au tocmit pe ucigaşi. Ceea ce ştim sau bănuim noi, n-are valoare în faţa justiţiei. Lipsesc dovezile. De aceea canalizez eu urmăririle în direcţia contrabandei cu droguri. În această cale ocolită văd singura şi ultima şansă de a găsi indicii compromiţătoare pentru unul din şefii sindicatului — indicii despre cel care a hotărît lichidarea lui Valdiva şi a Belindei. De aceea nu trebuie pripite lucrurile. Nu e indicat în nici un caz să-i arestăm pe „ambasador" şi pe însoţitorul lui la vama aeroportului. Un transport atît de valoros cum este, fără îndoială, cel de care ne ocupăm, nu e niciodată destinat micului intermediar. Atunci cînd sindicatul aruncă în joc o miză atît de mare, preţioasa şi periculoasa „marfă" e preluată de un om de vîrf.

— În privinţa asta nu există divergenţe, interveni Hamlin. „Ambasadorul" va preda „marfa" într-un loc autorizat, ca să zic aşa. Presupun că însoţitorul său are nu atît rolul de înger păzitor cît de supraveghetor. Diplomaţii care se pretează la asemenea treburi nu se prea bucură de încredere.

— Aş vrea să-i urmăresc pe cei doi pînă la destinaţie, continuă Brewer, pentru ca să-i surprind acolo nu numai

pe figuranţi, ci şi pe actorii principali. Asta o să dea sindicatului o lovitură grea în punctul său vulnerabil şi, printre dărîmături, s-ar putea ivi indiciile care să ne pună pe urmele personajelor principale, ale celor care i-au angajat pe Harry Pistolarul şi pe „ambasador".

Hamlin îşi aţinti privirea spre şeful poliţiei judiciare.

— Problema principală pentru mine este dacă ne daţi mînă liberă, lumina verde, ca să zic aşa, ca să acţionăm împotriva „ambasadorului" — dacă este într-adevăr vorba de un ambasador.

Kinsay pufăi din pipă.

— În ce priveşte acţiunile noastre, factorul hotărîtor în cazul ăsta e statutul ambasadorului. Pornesc, deci, de la ideea că avem în realitate de-a face cu un ambasador. Dacă acest diplomat este acreditat pe lîngă Departamentul de Stat din Washington, se bucură de toate drepturile de exteritorialitate. Şi atunci, e tabu pentru noi. Ca şi valizele sale. Dacă această variantă este exactă, vom fi nevoiţi să privim neputincioşi cum trec prin vamă. Totuşi, situaţia s-ar schimba din clipa în care şi-ar preda valiza unei alte persoane — bineînţeles, nu unui hamal sau şofer —, dar, să zicem, în locuinţa unei terţe persoane, care nu beneficiază de imunitatea diplomatică.

— Dar cum stau lucrurile, întrebă Brewer, dacă ambasadorul se opreşte cu valiza la un hotel ca să viziteze acolo un locatar ? Fireşte, asta nu schimbă cu nimic statutul său personal de exteritorialitate, dar cum rămîne cu valiza ?

— Dacă o deschidem, d-le inspector, zîmbi Kinsay, şi găsim în ea heroină sau un alt stupefiant, toate celelalte considerente nu mai au decît o importanţă pur teoretică. Dar dacă valiza nu conţine altceva decît acte diplomatice sau lenjerie, consecinţele pot fi foarte neplăcute. Proteste guvernamentale, tărăboi în presă şi interpelări în Congres. Cu cît e mai mică ţara pe care o reprezintă ambasadorul, cu atît e mai mare importanţa pe care şi-o dă. Cred, totuşi, că ar trebui să privim toată chestiunea prin altă prismă. Mi se pare cu totul improbabil ca ambasadorul de care vorbim să fie şeful unei misiuni acreditate la Washington. Probabil că excelenţa sa reprezintă guvernul ţării sale într-un stat european. În acest caz, însă, el nu se bucură

de nici un fel de drepturi diplomatice în afara frontierelor țării in care a fost acreditat. Firește, un diplomat trebuie tratat cu respectul cuvenit. Dar această politețe este o chestiune de bune maniere, nu-i nicidecum legată de prerogative care decurg din imunitatea diplomatică. Dacă domnul ambasador nu este acreditat pe lîngă Departamentul de Stat din Washington, poate fi supus controlului, ca orice turist sau om de afaceri. Prima chestiune este, deci, de a se stabili precis cine este și ce este.

— Dar dacă face parte din corpul diplomatic al ONU? Diplomații acreditați la Organizația Națiunilor Unite...

— ...beneficiază de toate prerogativele care revin celor acreditați la Washington, îl întrerupse Kinsay. Prin urmare trebuie să cunoaștem statutul acestui ambasador care s-a pus în solda sindicatului. Ceea ce putem să aflăm din pașaportul său diplomatic. În cazul în care este acreditat la Washington sau la ONU, sîntem legați de mîini și de picioare. Cel mult, am putea să atragem atenția organelor americane competente. Dar dacă este, să zicem, ambasadorul Honduras-ului la Luxemburg, atunci trebuie să se supună oricărui control al bagajelor, ba chiar și unei percheziții corporale.

— Fără să mai întrebăm Washingtonul ?

— Inutil. Avem directive scrise. Dacă ambasadorul dvs. este, ca să spunem așa, de clasa întîi, mai luați legătura cu mine și vom vedea ce se poate face. Dacă intră în categoria cealaltă, aveți mînă liberă.

Convorbirea se încheiase.

Brewer și Hamlin se aflau pe coridor.

— Vino la noi, îi propuse Brewer. Sper că au sosit primele rezultate ale cercetărilor.

— De acord, David. Cum îi merge lui Lowett ? se interesă el, intrînd în lift.

— Cum era și de așteptat. Înainte de a veni la birou am trecut pe la el pentru cîteva clipe. Medicii spun că o să dureze mult pînă o să-și poată relua activitatea.

Brewer privi în gol.

— Dacă viața noastră nu atîrnă chiar de un fir de păr, putem spune că atîrnă destul de des de un capăt de sfoară. Dacă glontele pătrundea numai cu 5 milimetri

mai la stînga. Lowett era acum în cosciug, cu pancreasul sfîrtecat.

Pe biroul lui Brewer aştepta raportul despre informaţiile cerute societăţilor de transporturi aeriene transatlantice.

De la INTERPOL fuseseră primite listele pasagerilor înregistraţi la Paris pentru zborurile spre New York. Printre ei se aflau patru ambasadori, ale căror nume erau însemnate cu roşu.

Sloan intră din camera alăturată.

— S-a lămurit problema cu ambasadorii.

Se aplecă deasupra listei şi compară numele lor cu datele de pe o bandă de teleimprimator.

— Aici e reprezentantul Pakistanului la ONU — aici ambasadorul Turciei la Washington — aici reprezentantul Norvegiei la ONU — iar aici îl avem pe Artamiro Terrano, ambasadorul unei minuscule republici din America Centrală reprezentînd ţara sa pe lîngă guvernul din Haga — şi, iată aici, călătoria sa a fost înregistrată la Paris împreună cu cea a unui anume Glenn Boysen. Avionul aterizează pe aeroportul Newark, seara la ora şapte şi zece.

— Boysen ! exclamă Hamlin. Îl cunoaştem bine. La percheziţia corporală a lui O'Neil am găsit şi adresa lui.

— Şi dacă lăsăm deoparte „sen", iată că rămîne Boy, cel care a expediat din Paris scrisoarea către Belinda, prin poşta aeriană, observă Brewer.

Sarg intră din coridor.

— Cercetările din dimineaţa asta nu sînt prea îmbucurătoare. Tot ce priveşte sindicatul se află în spatele unor uşi ferecate, d-le inspector. Totuşi, am aflat cîte ceva. Fisuri se găsesc oricînd şi oriunde. Mai dai de un nemulţumit care-şi varsă năduful — prudent dar pe şleau, fără a bănui că stă de vorbă cu un poliţist. Deci, mai întîi cele două numere de telefon din dreptul iniţialelor „PN" de pe notiţele Belindei. Este vorba de două personaje care, la primă vedere, nu par să fie deloc suspecte. Unul e ceasornicarul Rubens Blyk, celălalt anticarul Emilio Gennari. La o privire mai atentă, însă, adresele lor dau de gîndit. Amîndoi îşi desfăşoară activitatea într-o clădire lîngă hotelul St. Lucia unde, într-un corp supraetajat,

Pietro Nardi ocupă cel mai elegant apartament. Şi, cu un transistor de emisie-recepţie, oricît de mic, se pot transmite lui Nardi anumite informaţii pe care Blyk sau Gennari le primesc telefonic. Pe aceeaşi cale, Nardi poate transmite dispoziţii prin Blyk sau Gennari la orice adresă, aşa încît chiar şi interceptarea telefonului lui Nardi ar fi inutilă.

— Nardi are o gardă personală formată din doi foşti boxeri de profesie, adăugă Hamlin, şi cel puţin unul din ei îl păzeşte permanent. În situaţii speciale fac de gardă amîndoi. Unul în faţa şi celălalt în spatele uşii de la intrarea apartamentului lui Nardi, care se deschide din interior numai la o anumită bătaie a celui de afară. În treacăt fie zis — noi cunoaştem acest semnal.

Sarg îşi continuă raportul.

— Încă de alaltăieri, Pietro Nardi a rezervat la recepţia hotelului două apartamente pentru astă seară. Unul, de lux, se află în acelaşi corp supraetajat şi la acelaşi etaj cu cel al lui Nardi. Al doilea, de fapt doar o cameră cu baie, se află în corpul principal al hotelului. Apartamentul este pentru un anume — Sarg îşi consultă notele — Artamiro Terrano, iar camera pentru Glenn Boysen. Şi pentru astă seară la ora 8,30, Nardi a comandat o cină cu trei tacîmuri. Masa va fi servită, ca de obicei, într-un salon separat.

Brewer îşi aprinse o ţigară.

— Nardi, ambasadorul, Boysen, recapitulă el, suflînd fumul spre tavan. Acum trebuie rezolvate două chestiuni. Cum îi urmărim pe cei doi pasageri de la aeroportul Newark pînă la hotelul St. Lucia, şi cum putem preîntîmpina eventuala dispariţie a valizei cu heroină a ambasadorului, fie pe drum, fie la hotel.

— Oamenii mei nu trebuie să se arate, preciză Hamlin. E prea mare riscul ca vreunul din bandă să-i recunoască. Noi sîntem duşmanul Nr. 1 al sindicatului, şi cum zilele bărbilor false sau ale altor trucuri puerile au trecut de mult, trebuie să rămînem în umbră.

— Toate-s bune, numai că n-aş vrea să renunţ la d-ta şi la oamenii d-tale. În definitiv, stupefiantele sînt sectorul vostru. Eu propun să te plasezi cît mai aproape posi-

bil de baza lor de operaţiuni, gata să intri în acţiune la momentul oportun. O să găsim noi o încăpere potrivită pe acolo.

Brewer se ridică şi începu să se plimbe in sus şi în jos, cîntărind lucrurile.

— O să fac puţină instrucţie cu directorul hotelului. N-o să fie prea încîntat, dar din două rele o să-l prefere pe cel mai mic. Sau este de acord să colaboreze cu noi, în care caz o să-l asigur că toată operaţiunea se va desfăşura cît mai discret, cu perdea, sau mă refuză, şi atunci hotelul său o să fie ameninţat de primejdia unui scandal public, care-i poate fi fatal. Experienţa îmi spune că orice hotelier detestă tapajul. Am vaga impresie că în seara asta el va repartiza doi chelneri de curînd angajaţi să servească cina în apartamentul lui Nardi. Cred, adăugă el zîmbind, că Sloan şi Sarg o să se adapteze repede la munca de chelner.

— D-le inspector, am auzit odată că un chelner are voie să mănînce toate resturile de icre negre rămase în blocul de gheaţă.

— Aşa e, Sloan, confirmă inspectorul. Dar numai cu condiţia ca să se servească şi icre negre, ca să rămînă ceva din ele şi cu aceste resturi să nu-şi facă o tartină chelnerul şef.

— Cum rămîne cu urmărirea de la aeroport pînă la hotel ? interveni Hamlin.

— Gatsky poate să ia foarte bine chipul unui şofer de taxi. El urmăreşte maşina cu Terrano şi Boysen, de la aeroportul Newark pînă la hotel. În fundul taxiului poate foarte bine să stea camuflat Bryan sau Mallory, pentru ca să nu scape atenţiei eventuale figuri cunoscute care s-ar ivi pe parcurs.

— De acord, consimţi Hamlin. Aş mai propune să aduci o a doua maşină, ca măsură de prevedere. Pentru orice eventualitate, ca de exemplu, o tentativă de fugă.

— Pot să împrumut doi detectivi de la Furturi, stabili Brewer şi îşi făcu o notiţă. Şi, ca să rămînă neobservaţi, vor folosi şi ei un taxi. Chiar dacă Boysen devine bănuitor şi vigilent, e greu de crezut că în traficul intens de

pe șoseaua de la aeroport spre centru o să-i atragă atenția niște taxiuri.

Mallory interveni cu o scurtă informație :

— Cred că am descifrat prescurtarea „Pap". Trebuie să fie vorba de un grec Papadukupolos, al cărui prenume probabil este Analkidas. Mare traficant de droguri orientale, mai ales din Orientul Mijlociu. În ultimul timp și-a extins afacerile și în Italia, unde ar fi intrat în combinație cu o fabrică clandestină de cocaină. Dar nu face parte din grupul nostru de călători, cel puțin nu figurează pe lista pasagerilor avionului. Am cerut informații INTERPOL-ului.

Hamlin îi mulțumi.

— Fii gata pentru seara asta, Elvis. Vom avea un mic bal. Amănuntele, după prînz.

Șeful Brigăzii Antidrog se ridică.

— David, eu mai am de rezolvat o mulțime de cazuri curente. Or fi interesante problemele astea suplimentare ale inspectoratului „P" al Comisiei Judiciare, nu zic, dar mai sînt și altele. Ne găsești oricînd dincolo, în biroul meu. Și spre seară îți stau cu totul la dispoziție. Informează-mă cît mai repede și pe mine despre noile dispoziții.

Plecă împreună cu Mallory.

— Eu mă duc la hotelul St. Lucia. S-ar putea să întîrzii mult acolo. D-ta, Sarg, nu-i pierde din ochi pe proaspeții noștri amici Rubens Blyk și Emilio Gennari — dacă nu e legat de riscuri.

Brewer se ridică.

— Sloan, păstrează legătura cu INTERPOL și cu liniile aeriene. Vreau să știu cum e cu decolarea lui Terrano și Boysen. Cere informații despre bagajele celor doi. Între timp am să cer doi băieți de la Furturi.

Inspectorul se îndreptă spre garderobă.

— Ne întîlnim aici la ora 17. Îmi comunicați știrile mai importante. Avem destul timp pentru un prînz copios. Că o să fie la fel și cu masa de seară, tare mă îndoiesc.

Gatsky îl introduse pe Roy Bryan.

— Din cei paisprezece de pe biletul Belindei, raportă acesta, nouă sînt înregistrați la noi, parte ca toxicomani, parte ca mici plasatori. Doi sînt suspectați de a fi preluat

„marfă“ de la importatori din San Francisco. Dar dovezi suficiente n-avem. Sam Greenberg obţinuse eliberarea lor. Din cei ridicaţi la razie a trebuit să dăm drumul la doi, nefiind suspecţi. Alţi trei continuă să fie anchetaţi. Dar nu prea sînt vorbăreţi.

— Şi Q' Neil ? întrebă Brewer.

— S-a prezentat un avocat şi a oferit o cauţiune de 10 000 dolari. Presupun că o să obţină o hotărîre judecătorească de eliberare. Vă rog să-mi spuneţi ce mai am de făcut, d-le inspector.

— Am stabilit cu Hamlin să-l însoţeşti seara pe Gatsky într-un taxi pe care o să-l conducă el, de la aeroportul Newark pînă la hotelul St. Lucia. O să-ţi dau toate amănuntele imediat după prînz. Anunţă-l pe Mallory să fie şi el gata la cinci şi jumătate, şi informează-l pe şeful d-tale.

Gatsky îl privi surprins pe Brewer.

— Ce taxi, d-le inspector ?

— Nu cunosc pe nimeni altul aici care să poată face mai bine pe şoferul de taxi ca d-ta şi să poată interveni la nevoie mai convingător ca d-ta, îl lămuri Brewer. Ai grijă de un taxi, te rog. Centrala îşi asumă întreaga răspundere. Şi cheltuielile.

— Să-mi iau în primire imediat noua mea meserie, d-le inspector ? întrebă Gatsky, punînd mîna pe clanţa uşii. Un şofer de taxi cîştigă de altfel foarte bine.

Gatsky închise uşa în urma sa, înainte ca şeful său să-i poată da un răspuns.

Roy Bryan îl urmă.

După plecarea celor doi, inspectorul şef începu să se „costumeze“. Nu era vorba de mascarda la care se dedau detectivii în unele romane poliţiste, ci de o schimbare a aspectului exterior general prin mijloacele cele mai simple. Ea oferă şanse mult mai multe de a-i induce în eroare chiar şi pe observatorii atenţi, deoarece transformă tipul fiziologic. Pînă şi o întîlnire fugitivă cu cel care pîndeşte apropierea unui poliţist poate trece neobservată, dacă aspectul general al acestuia diferă fundamental de imaginea cu care se identifică în mod obişnuit.

Brewer îşi puse o vestă de ultima modă, care îi împrumută imediat un alt aspect. Cravata obişnuită o înlocui

cu un papion. O pereche de ochelari ale căror rame groase de baga acopereau sprincenele într-atît încît forma acestora nu mai putea fi recunoscută, dădea feței o expresie cu totul diferită. Își puse gambeta și mănușile Pekari, mai luă o umbrelă bine strînsă, cu mîner de fildeș — și se examină în oglinda din interiorul garderobei. Îl privea în față un englez prudent, un gentleman bănuitor care pune la îndoială pînă și albastrul cerului într-o zi însorită de primăvară.

Era satisfăcut. Acum mai trebuia să-și schimbe și mersul. Toți cei de meseria lui, de altfel, cunoșteau riscul de a fi identificați după mersul lor, dar puțini țineau seama de acest risc. Cea mai bună deghizare, un exterior oricît de schimbat, un aspect general pe deplin modificat nu pot să împiedice recunoașterea, atît timp cît mersul nu este la rîndul său modificat cu desăvîrșire. O persoană cu aspectul general schimbat poate scăpa atenției unui observator — dar va fi recunoscută după mers sau după anumite mișcări.

Încă în drum spre lift, Brewer își luă cu totul o altă alură. Era convins că va putea fi cu greu recunoscut de eventualii spioni din preajma lui Nardi. Nu avusese dealtfel de-a face cu lumea asta, dar voia să evite orice risc. Deși îl deranja foarte mult, fotografia sa apăruse prin ziare de nenumărate ori. Un observator din holul hotelului St. Lucia putea deveni bănuitor la cel mai mic indiciu suspect. Se cerea, deci, prudență. Cineva care este luat drept englez încă de la o poștă, nu pricinuiește nici o asociație de idei cu poliția newyorkeză.

Brewer opri mașina de serviciu, de pe care fuseseră înlăturate orice însemne ale poliției, la o mică distanță de hotelul St. Lucia. Ochiul său rămase insensibil la îmbietoarea ambianță verde pe care o oferea din depărtare Central Park. Pentru el nu reprezenta o bucățică de natură salvată din oceanul de ziduri al New York-ului, ci o grijă în plus, căci repetatele acte de violență comise în acest refugiu, la adăpostul întunericului și singurătății nocturne, erau cel mai greu de elucidat.

Intră în holul hotelului de lux, se duse la recepție și întrebă într-o engleză din care evita cu grijă orice accent american, de directorul hotelului. Dorea, explică el, să

discute în legătură cu o şedere mai îndelungată. Menţionă în treacăt Organizaţia Naţiunilor Unite.

După cîteva minute fu condus la o uşă cu geam mat pe care se putea citi, în litere în relief aurite :

JAMES HARALD HENDRICSEN
Director General

Fu întîmpinat, cu un zîmbet de amabilitate, de un domn foarte îngrijit, de vreo cincizeci de ani.

— Luaţi loc, domnul... ?

— Brewer. David Brewer.

— Încîntat, d-le Brewer. După cîte am înţeles lucraţi la ONU şi ne-aţi ales pe noi pentru un sejur permanent. Nu puteaţi face o alegere mai bună. Daţi-mi voie să vă felicit. Aţi procedat cum nu se putea mai bine.

Hendricsen îl copleşi cu un asemenea torent nesfîrşit de aprecieri, încît inspectorul nici nu îndrăznea să-l întrerupă. La prima mică pauză, se aplecă puţin peste biroul ministerial al directorului general.

— Trebuie să vă decepţionez. Nu vin de la Organizaţia Naţiunilor Unite, ci de la Comandamentul Poliţiei. Sînt inspectorul David Brewer, şeful comisiei judiciare „P", Center Street.

Vorbi mai repede decît Hendricsen, pentru a preîntîmpina orice întrerupere. Ţinu să spună tot ce era necesar pentru a-şi asigura o întrevedere calmă. Nu omise cuvintele „comisie judiciară" căci aveau totdeauna efect.

Directorul general se schimbă la faţă şi rămase cu privirile aţintite asupra inspectorului. Din zîmbetele lui de bun venit nu mai rămase nici cea mai mică urmă.

— Sînteţi inspector al comisiei judiciare ? Dar ce, pentru Dumnezeu... îngăimă el, clătinînd din cap stupefiat, dar pregătit pentru vestea cea mai proastă.

Brewer îl lămuri, pe scurt. Se limită la strictul necesar pentru a-l pune în temă, după care adăugă :

— Noi dorim să ţinem seama de interesele dvs. Departe de noi gîndul de a ştirbi cîtuşi de puţin renumele internaţional al firmei dvs. Pot să vă asigur. Dar cu condiţia să colaboraţi cu noi.

— Şi în ce constă această colaborare ? întrebă Hendricsen pe un ton mai degrabă agresiv decît conciliant.

— Prin urmare, în hotelul dvs. locuieşte un anumit Pietro Nardi. Desigur, un client bine văzut. Fără îndoială, de altfel, că plăteşte cel mai ridicat tarif, pentru cel mai luxos apartament din hotelul St. Lucia. Faptul că legăturile sale şi profesia sa — dacă pot numi astfel crimele fără urme pe care le comite — sînt mai puţin respectabile, nu vă deranjează. Principalul e ca cecurile să fie onorate. De altfel, el îşi achită probabil notele în numerar, ceea ce nu prea e uzual, dar gangsterii preferă bancnotele anonime oricărui cec. Şi...

— Nu ne interesează viaţa particulară a oaspeţilor noştri, interveni directorul general. Nu avem nici o competenţă legală, nici personalul necesar pentru aşa ceva.

— Just, foarte just, remarcă Brewer cu o ironie nedisimulată. E o vorbă veche, d-le Hendricsen : banul n-are miros — pentru cel care ia. Numai că în cazul lui Nardi e vorba de droguri şi de crimă. E bănuit cel puţin de instigare la crimă. Mai precis, două crime. Şi înainte de a-mi spune ceva, d-le Hendricsen — vocea lui Brewer căpătă accente destul de puţin prietenoase — ţin să-ţi atrag atenţia că dacă ai să-i faci lui Pietro Nardi chiar şi cea mai vagă aluzie la ceea ce afli de la mine, ajungi la procuratură, acuzat de complicitate. Sper că şi d-ta personal preferi hotelul St. Lucia unui domiciliu la Sing Sing. Să fim bine înţeleşi, d-le Hendricsen, dacă deschizi gura pe undeva ajungi direct în închisoare, cum te văd şi cum mă vezi.

Siguranţa de sine a directorului dispăru ca prin farmec.

— D-le inspector, vă rog să mă credeţi că voi fi totdeauna de partea justiţiei. Eu...

— Să lăsăm jurămintele şi să trecem la fapte, i-o tăie Brewer. Şi nu uita că nu e în joc numai reputaţia d-tale, ci şi a hotelului St. Lucia.

Hendricsen îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Dar ce trebuie să fac ? Spuneţi-mi ce vreţi de la mine. Sînt un hotelier, nu un poliţist.

— Trebuie să-i supraveghem pe Pietro Nardi şi pe vizitatorii săi care sosesc în seara asta de la Paris. Dat

fiind că are două gărzi personale, din care una e postată în fața ușii de la intrarea apartamentului și cealaltă în interior, putem să realizăm acest lucru numai dacă doi din detectivii noștri au să le servească cina, în chip de chelneri, Sarcina d-tale, sau preocuparea d-tale, cum vrei s-o iei, este să găsești modalitatea de a-i băga în circuit pe acești doi chelneri fără a trezi suspiciunile personalului de aici. Băieții mei sînt polițiști, nu chelneri, tot așa cum d-ta ești hotelier și nu detectiv, dar la nevoie fiecare se mai descurcă și în meseria celuilalt. Băieții mei nu sînt ași în servitul mesei, fără îndoială, asta-i treaba personalului d-tale instruit, dar ca ajutoare o să facă ei față. Prima mea întrebare este, deci : pot să mă bizui că în chestiunea asta lucrurile o să meargă ca pe roate, fără nici un fel de complicații ?

Hendricsen oftă. Își aprinse o țigară groasă de foi și, dîndu-și seama de impolitețea sa, se grăbi să împingă spre Brewer caseta de argint bogat lucrată, fără să observe că inspectorul îl refuzase mulțumind cu un gest scurt, și-și scosese propriul pachet de țigări.

În cele din urmă, hotelierul deschise gura.

— N-are să fie ușor, d-le inspector. Noi nu avem, bineînțeles, decît salariați organizați în sindicat.

— Nici o grijă, d-le Hendricsen, îl întrerupse Brewer. Cei doi detectivi se vor prezenta cu legitimațiile de membri ai sindicatului dumneavoastră.

— Așa ? se minună directorul. Se pare că ați luat, într-adevăr, toate măsurile de prevedere.

Se lăsă, gînditor, pe speteaza scaunului.

— Dacă băieții dvs. au legitimații profesionale, restul se poate aranja. Mai e ceva ? întrebă el șovăitor.

— Da, dar nu mare lucru. Avem nevoie de o cameră în care să poată sta alți cîțiva agenți. Ajunge și o cămăruță, sau chiar o debara, dacă încap în ea. Condiția principală este ca oamenii noștri să se instaleze în imediata apropiere a apartamentului lui Nardi.

Hendricsen scoase o mapă, alese cîteva planuri de construcție și le cercetă.

— Am pe coridor o mică garsonieră liberă, aproape vizavi de intrarea apartamentului lui Nardi. Nu e folosită niciodată. Nardi plătește suprapreț pentru încăperile pe

care le închiriază, cu condiția să nu aibă vecini nici alături, nici peste drum de apartamentul său. Această garsonieră o închiriem numai în cazuri de forță majoră, pentru a caza peste noapte clienții vechi, atunci cînd nu le putem oferi imediat ceva mai potrivit. Dacă oamenii dvs. se mulțumesc cu atît...

— S-a făcut, d-le Hendricsen. E în ordine. Dar intrarea la garsoniera asta poate fi observată de la ușa de intrare a lui Nardi ? Cu alte cuvinte, intră în cîmpul vizual al celui care stă de gardă în fața ușii lui ?

Hendricsen arătă cu creionul pe plan.

— Nu, d-le inspector. Ușa garsonierei se află pe un coridor secundar, care pornește pieziș din dreptul intrării principale a apartamentului lui Nardi. Asta înseamnă vreo șase sau șapte metri, dar o cotitură a coridorului întrerupe cîmpul vizual.

— Bun. Și acum un avertisment foarte important.

Brewer aruncă o privire severă interlocutorului său.

— Nici un cuvînt ! Nimănui ! Nici cea mai mică aluzie ! Nu poți să știi niciodată cu cine stai de vorbă. Nardi și cei din clica lui plătesc sume frumușele pentru orice informație importantă. Cea mai mică greșeală, d-le Hendricsen, și... cred că am fost destul de lămurit în ce privește consecințele.

Brewer se ridică.

— Aveți cuvîntul meu de onoare, d-le inspector, îl asigură hotelierul. Dar contez pe promisiunea dvs. că o să evitați orice scandal !

— Îți promit că vom proceda discret, în măsura în care desfășurarea lucrurilor o va permite. Avem destulă experiență pentru ca să putem face față și situațiilor celor mai delicate. Încă ceva. De la etajul lui Nardi mai coboară și alt lift în afară de cel de persoane ? Un lift de serviciu ? Sau de bagaje ? Căci dacă toate merg după cum e prevăzut, va trebui să oferim cîtorva clienți ai hotelului găzduire la sediul nostru. Ori, operațiunea asta ar atrage atenția celor aflați în holul principal.

— D-le inspector, aș prefera să coborîți cu agenții dvs., cu dl. Nardi, cu cine-o mai fi, luînd liftul de serviciu, pînă în pivniță. De acolo aveți o ieșire directă în spatele hotelului.

— Mulțumesc pentru informație. E mai importantă decît bănuiești.

Brewer se îndreptă spre ușă, însoțit de Hendricsen.

— Îți mai fac o vizită. În redingotă, pantaloni gri reiați și cravată lată de mătase. Mă conduci apoi puțin prin clădire, ca pe noul subdirector, după care — sus în corpul supraetajat.

Salută cu o mișcare a capului și plecă.

Se duse la „Little Hungary". Chelnerul șef, Béla-bácsi îl privi cîteva clipe cu șovăială, apoi cu suprindere. Să fie oare binecunoscutul său client, sau numai un gentleman englez care semăna cu el ? Abia cînd Brewer dădu comanda, vocea îl trădă și Béla-bácsi se lămuri.

— Dar, me rog, eu nu știut ca domnul sint actor ? La teatru, sau la film ?

— Deocamdată sînt fără angajament, amice, dar știi ce m-am gîndit ? Ce mi-a mai rămas din ultimul salariu să investesc într-un prînz copios !, făcu Brewer.

Béla-bácsi strînse de pe masă firimituri invizibile.

— Dar, me rog, un artist ca dumnevostra sigur primește rol bun iar.

Trecu imediat la o temă mai pe placul său :

— Astăzi spețialitate — gulaș de pasare cu paprica, un delițiu, și cu teiței de casa...

Inspectorul șef savură mîncarea condimentată, dreasă cu sos de smintînă. Avea darul să se debaraseze de grijile zilei nu numai seara, odată cu haina de pe el, ci și la prînz, cînd își punea în cui meseria odată cu pardesiul și umbrela. Această capacitate de rapidă deconectare se adăuga alteia : aceea de a se putea concentra la maximum. Dar tocmai această concentrare era condiționată de o detașare totală, cel puțin provizorie, de toate problemele, pentru a nu se pierde fără putință de scăpare în atîtea și atîtea ițe încurcate.

Cînd intră în biroul său era aproape ora patru.

Mai întîi scoase din garderob redingota, vesta, pantalonii reiați și cravata adecvată, pentru a vedea dacă sînt în stare impecabilă. Abia după ce se convinse că totul este în regulă, se așeză la birou.

Raportul lui Collins cu privire la analizele grafologice comparative era negativ. Fuseseră cercetate toate ma-

terialele arhivei Brigăzii Antidrog, dar nici una din mostrele de scrieri nu oferea o concluzie în privința persoanei a cărei mînă notase pe biletul găsit în etuiul Belindei : „luni seara la 10,30 Allan Houston".

Brewer îl informă telefonic pe Hamlin asupra rezultatului satisfăcător al întrevederii sale cu directorul hotelului St. Lucia. Dat fiind că hotelierul se declarase gata să colaboreze cu poliția și situația era acum clară, nimic nu mai stătea în calea stabilirii planului de acțiune. Hamlin fu de acord să participe la o consfătuire finală la ora cinci și jumătate. Se va pune la dispoziție împreună cu Mallory și Bryan. Alți patru agenți ai săi vor fi de rezervă. Constituiți în două grupe, ei urmau să asigure portalul principal al hotelului și intrarea din spate. Cîte o mașină de serviciu fără însemne se va afla, pentru orice eventualitate, la colțul pe care îl făcea corpul principal al hotelului cu Seventh Street și la intersecția cu strada laterală din spatele hotelului.

Brewer completă piesele de dosar.

Sloan intră și-l informă pe șeful său :

— Avionul cu reacție a decolat exact la ora prevăzută de pe aeroportul Orly — Paris. Artamiro Terrano a înregistrat trei valize. Una din ele aparține însă, fără îndoială, lui Boysen. A luat cu sine în cabină o valiză diplomatică și o servietă. Glenn Boysen are asupra lui numai o servietă. După ultima comunicare a poziției, totul e în ordine pe bord. Avionul e așteptat pe aeroportul Newark la ora prevăzută.

— Informațiile astea sînt date de linia aeriană, sau de INTERPOL ?

— Am notat datele principale din informațiile ambilor. În raport le voi trece separat, pentru dosar. De asemenea, cele privitoare la grec.

— Ceva nou cu Papadukupolos ?

— Sesizată de INTERPOL, poliția franceză l-a filat la hotelul St. George, cînd tocmai se înapoia de la Orly. După cum a fost rugată, poliția nu a intervenit în nici un fel, pentru ca nu cumva grecul să-l avertizeze pe Terrano printr-o telegramă. Radiotelegrafia asta e un cuțit cu două tăișuri, reflectă Sloan oftînd. Nouă ne folosește să punem mîna pe criminali, iar criminalilor le folosește

să se sustragă urmăririlor poliției. Pînă la noi informații, poliția franceză nu-l scapă din ochi pe grec. INTERPOL-ul a cerut agențiilor din Atena, Pireu, Salonic și Genova să furnizeze noi date. Pînă acum nu există probe materiale împotriva acestui individ cu un nume atît de imposibil, dar totodată nu există nici o îndoială în ce privește îndeletnicirile lui : trafic de stupefiante sub forme foarte variate.

— Toate astea le comunici lui Hamlin. O să-l intereseze, în orice caz. Pentru cercetările noastre nu prea au importanță. La cinci și jumătate, consfătuire în sala de lucru.

— Emilio Gennari și Ruben Blyk și-au părăsit birourile aproape concomitent, acum douăzeci și cinci de minute. La Blyk a rămas să lucreze un polonez cam tare de urechi. La anticariat a rămas de serviciu o doamnă mai in virstă. Mi s-a părut ciudat că Blyk și Gennari au plecat separat, la colțul cu Seventh Avenue s-au ciocnit ca din întîmplare, pentru ca apoi să o ia fiecare în direcții opuse.

— Și ce-i ciudat în asta ? îl întrerupse Brewer.

— Am văzut clar, d-le inspector, cum Gennari i-a strecurat ceva în mînă lui Blyk. Totul n-a fost decît o manevră bine pusă la punct.

— De ce nu l-ai urmărit pe ceasornicar ?

— Pentru că în clipa în care am ajuns la intersecție, Blyk, care se afla la blocul următor, a oprit un taxi și a luat-o din loc. Doar nu era să alerg după el. Și un taxi — nicăieri, cit vedeam cu ochii.

— Poate că n-ar fi fost o idee rea dacă-l urmăreai pas cu pas pe anticar ?

— Pe Gennari am putut să-l ajung din urmă. S-a plimbat de două ori în jurul blocului, a stat pe gînduri cîtva timp la intrarea din spate a hotelului, părea că stă în cumpănă, s-a dus la intrarea garajului, a schimbat cîteva cuvinte cu băiatul care spală mașinile, care tocmai era în pauză, apoi a pornit-o agale spre casă. Mă gîndeam dacă n-ar fi cazul să discut cu garajistul, dar pînă la urmă am renunțat, pentru că mi se părea prea riscant. Nu-i exclus ca omul să aibă o legătură sau alta cu Gennari, sau chiar să facă parte din organizația lui Nardi. M-am dus să mă plimb pe trotuarul celălalt, de unde l-am văzut

pe garajist că intră în cabina de sticlă „Control“ și ridică receptorul telefonului.

Sarg dădu din umeri.

— M-am mai plimbat de cîteva ori în sus și în jos, și el încă mai vorbea. Nu puteam risca să mai stau mult pe strada aceea fără circulație, așa că m-am înapoiat.

Brewer se duse la fereastră, o deschise, privi în stradă la fațadele roase de vremuri ale clădirilor ce apăreau sumbre, deși scăldate în lumina soarelui. Se întoarse spre Sarg.

— Dumnezeu știe ce-o fi fost și asta. Poate o simplă coincidență, poate un sistem de informare bine gîndit. Ei, bine, eu am ținut seama în planul de acțiune, pe cît posibil, de toate eventualitățile. În plus, Hamlin va asigura cu oamenii săi fațada hotelului și zona din spate. La aeroport nu se va intra în acțiune, deci nu e de așteptat nimic din partea amicilor. Drumul pînă la hotelul St. Lucia îl avem asigurat prin Gatsky și Bryan, care vor fi urmați de doi băieți de la Furturi, într-un taxi. Iar la hotel...

Brewer se uită la ceas.

— La cinci și jumătate, ultima consfătuire în sala de ședințe.

După plecarea lui Sarg, Brewer începu să schițeze pe o hîrtie zona din jurul intrării în apartamentul lui Nardi, cu coridoarele învecinate, lifturile, garsoniera și toate ușile. Marcă toate punctele care aveau vreo importanță pentru acțiunea ce se pregătea.

La cinci și jumătate sosi Hamlin.

Brewer îl luă cu el în sala de lucru, unde Gatsky, Sarg, Sloan, Bryan și Mallory se aflau deja în jurul mesei și discutau cazul.

Hamlin se așeză lîngă Brewer.

Inspectorul șef întinse în fața sa piesele de dosar și schița.

— Voi trece pe scurt în revistă întreaga evoluție a cazului nostru, apoi am să mă opresc asupra fiecărei faze a operațiunii. Nu ne putem îngădui nici un fel de pane, previzibile sau imprevizibile. Nu vom lăsa la voia întîmplării nimic, absolut nimic. Pentru Comisia Judiciară este vorba de două crime capitale, ai căror făptași nu vor mai apare în fața vreunei judecăți de pe lumea asta, dar ai căror autori morali nu pot fi lăsați să-și facă mai departe

de cap. Iar pentru Brigada Antidrog este vorba de prilejul de a pune mîna pe eminența cenușie a sindicatului — ca să nu mai vorbim de confiscarea unui transport de heroină, care ar duce la distrugere alte mii de oameni, pentru a procura cîștiguri fabuloase unui mănunchi de criminali. Și acum — să începem...

— O clipă, îl întrerupse Hamlin. După cît am înțeles, Terrano și Boysen vor fi sub supravegherea noastră de la aeroport pînă la hotel, apoi din nou după intrarea lor in apartamentul lui Nardi. Cum rămîne cu intervalul de timp de la intrarea în hotelul St. Lucia și pînă în clipa cînd amfitrionul lor o să le deschidă ușa ? În intervalul ăsta ei rămîn neobservați. Ar avea deci posibilitatea să ascundă heroina pe undeva.

Brewer era de altă părere.

— În calitatea lor de chelneri, Sarg și Sloan se bucură de o oarecare libertate de mișcare, ei pot, de exemplu, să străbată toate coridoarele. Nimeni n-ar avea ce să obiecteze. Prin urmare, ei pot, cel puțin de la distanță, să țină sub observație intrările de la apartamentele lui Terrano și Boysen. Trebuie evitată orice spionare de natură să trezească chiar și cea mai mică bănuială. Altminteri se vor descotorosi rapid de heroină, dîndu-i drumul în orice chiuvetă, căci ei suportă mai ușor o pierdere, oricît de mare ar fi ea, decît celula unei închisori. Să nu uităm de principiul că amicii noștri trebuie să se simtă în siguranță. Nebănuind nimic, ei vor servi „marfa" șefului lor la cină, fie ca aperitiv, fie ca desert și asta va determina și clipa in care vom trece la atac. Intervalul parțial descoperit, dintre sosirea celor doi la hotel și intrarea la Nardi este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Principiul răului cel mai mic.

— M-ai convins, admise Hamlin. Și acum — te ascultăm !

SE LASĂ CORTINA

Avionul cu reacție al companiei Panam rula pe aeroportul Newark de-a lungul pistei încadrate de jaloane luminoase, domol, ca o bestie îmblînzită. Făcu un viraj elegant de 180 de grade. Pasarela se apropie de pînte-

cele voluminos al avionului, platforma fu atașată de pragul ușii deja deschise și primii pasageri trecură pe lingă stewardese, îndreptîndu-se spre clădirea aeroportului.

Un domn cu înfățișarea cit se poate de comună, într-un raglan de culoare deschisă, părea să caute pe cineva cu privirea, dincolo de bară. După buchetul de flori din mînă și vizibila emoție, se putea deduce că arde de nerăbdare să-și îmbrățișeze iubita.

Un fular de mătase ii acoperea cravata lată. Raglanul era destul de lung pentru a-i acoperi redingota.

Agenții de control examinau pașapoartele călătorilor. Numele erau atent verificate după un registru voluminos și actele de identitate erau înapoiate numai după ce se stabilea că numele respective nu figurau în repertoriul consultat.

Cu unii pasageri, acest ritual era mult simplificat. La pașapoartele diplomatice controlorii examinau doar autenticitatea lor. Experiența lor îndelungată excludea într-o mare măsură posibilitatea de a se lăsa înșelați. În zece ani au existat numai două cazuri în care pretinși diplomați au reușit să se strecoare cu pașapoarte false prin barajul controlului. Aceste eșecuri ale organelor de control au devenit cunoscute abia după ce serviciul de contrainformații descoperise și arestase pe cei doi spioni.

Cu avionul din Paris sosiseră patru ambasadori. Cu ei formalitățile vamale se terminară în cîteva minute. Trebuiră doar să aștepte pînă ce bagajele pasagerilor fură descărcate din pîntecele uriașei păsări argintii și transportate cu furgonetele electrice la biroul de vămuire.

În timp ce pasagerii obișnuiți nu erau scutiți de deschiderea geamantanelor și truselor lor de voiaj, în ciuda tuturor asigurărilor lor că nu aveau nimic de declarat, valizele cu etichete diplomatice beneficiau de regimul lor special. Fără a fi deschise de vameși, ele erau transportate de hamali pînă la mașinile care așteptau afară.

Ambasadorul Artamiro Terrano, urmat de un domn mai tînăr, purta o servietă care, după dimensiunile și aspectul ei, trebuia să conțină documente oficiale foarte voluminoase. Însoțitorul său ducea în mîna stîngă o servietă mult mai modestă, care avea lateral atașată o mică trusă de voiaj.

Domnul în raglan de culoare deschisă privea în jurul său, trist şi decepţionat. Depuse pe neobservate buchetul de flori pe o bancă şi se amestecă printre pasagerii care sosiseră cu puţin timp înainte de la avion cu o a doua maşină şi, trecuţi prin vamă, se grăbeau spre ieşire. Dulcineea sa nu sosise...

De la o oarecare distanţă, îl văzu pe ambasadorul Terrano urcînd intr-un Cadillac împreună cu însoţitorul său, în timp ce şoferul aşeza cu grijă valizele în portbagaj.

Domnul în raglanul deschis urcă la rîndul său într-un taxi şi-şi notă numărul Cadillac-ului.

— Urmăreşte limuzina care tocmai porneşte. Pe şest !

Soferul îl privi nemulţumit pe clientul său.

— N-am nevoie de buclucuri, mister. Nu-mi plac deloc misiunile de genul acesta. Nu-s poliţist.

— Nu face nimic — sînt eu ! i-o tăie Brewer, arătîndu-i legitimaţia. Dă-i drumul — şi fără prostii !

Taxiul se încadră în şirul de maşini, al cincilea după Cadillac.

Avea în faţa lui o maşină particulară, un alt taxi cu doi călători, apoi o maşină particulară cu trei doamne şi înaintea acesteia din nou un taxi cu un bărbat pe canapeaua din spate.

Pe şosea se adunau tot mai multe vehicule şi aproape nici unul nu părăsea banda pe care circula.

Abia după punctul de taxare New Jersey şirurile de maşini se mai răriră. Autocare mari ale companiei aeriene Panam duruiau pe autostradă.

Brewer nu scăpa din ochi Cadillac-ul, taxiul condus de Gatsky şi celălalt taxi cu cei doi agenţi de la „Furturi". Maşinile dispăreau din cîmpul sau vizual cît timp şoseaua se menţinea dreaptă şi reapăreau la fiecare curbă.

După nu mai mult de jumătate oră treceau prin Mid-Manhattan.

Cadillac-ul se opri la intrarea principală a hotelului St. Lucia.

Brewer opri şi el taxiul în dreptul blocului următor. Nu coborî decît după ce Terrano cu însoţitorul său trecură pe trotuar, personalul hotelului preluă bagajele iar Cadillac-ul plecă mai departe.

Traversă agale strada, oprindu-se pe trotuarul opus.

Cadillac-ul, după ce trecu de alte două blocuri, viră la stînga.

Taxiul lui Gatsky reapăru din direcția opusă. Clientul său coborî din mașină, plăti pe îndelete și intră în hotel. Brewer îl recunoscu pe Bryan, îmbrăcat ca un băștinaș din Middle West.

Gatsky plecă mai departe pe Seventh Avenue, după primul bloc dispăru la intersecție și se întoarse pe jos.

Un Chevrolet mai vechi se opri la colțul opus hotelului. În afară de cel de la volan, Brewer zări două persoane pe canapeaua din fund. Era mașina lui Hamlin. Cei doi agenți țineau sub observație întregul front al hotelului St. Lucia cu intrarea principală. În față se afla o altă mașină, cu conducător dar fără pasageri. Era mașina Comisiei Judiciare.

Brewer se îndreptă spre taxiul care staționa mai jos. Cei doi agenți de la „Furturi" raportară că pe tot traseul de la aeroport nu observaseră nimic neobișnuit. Nimeni nu se mai urcase în Cadillac, cei doi pasageri n-au părăsit mașina nicăieri, nimic nu a fost introdus în mașină și nimic nu a fost transmis din ea vreunui trecător sau unei alte mașini alăturate. Numărul și indicativul limuzinei fuseseră notate.

Brewer mulțumi. Rugă pe cei doi detectivi să stabilească la sediu cine este proprietarul Cadillac-ului și să transmită biroului său rezultatul, prin teleimprimator.

Făcu o plimbare de-a lungul trotuarului din spatele hotelului. Mașina de serviciu a lui Hamlin cu agenții săi era parcată la intersecție. A doua mașină a comisiei judiciare, putînd de asemenea fi recunoscută ca o mașină a poliției, staționa la colțul opus. Conducătorul mașinii citea un ziar.

Brewer traversă holul hotelului și se duse la Hendricsen, care îl aștepta, vizibil surescitat.

— Pînă acum totul e în ordine ? îl întrebă inspectorul șef prietenos.

— În ordine..., dar tensiunea mea ! răspunse directorul cu un oftat. Oamenii dumneavoastră s-au instalat sus, conform celor stabilite. Ambasadorul și Boysen se află în apartamentele lor. Altceva nu mai știu — și dacă se încurcă lucrurile pe undeva...

— Nu-ţi bate capul, d-le Hendricsen. Nici Terrano şi nici Boysen nu mai pot părăsi hotelul. Şi acum propun să faci cu mine un prim tur de prezentare. Să sperăm că o să mă dovedesc un începător înzestrat.

Îşi scoase raglanul.

— Redingota nu e chiar nouă, dar e bine croită. Vesta şi pantalonii reiaţi nu au nici un cusur. De cravată cred că eşti mulţumit. În definitiv, nu poţi să admiţi ca subdirectorul d-tale să se învîrtească printr-un hotel ca St. Lucia îmbrăcat ca vai de lume.

Hendricsen clătină din cap în stînga şi în dreapta.

— Grija dvs. e lăudabilă, d-le inspector. Nu faceţi deloc o impresie proastă. Dar cum staţi cu limbile străine ?

— În afară de americană, un oarecare accent englezesc, apoi destul de bine germana, de pe timpul cînd făceam parte din forţele de ocupaţie. Mă descurc şi cu franceza. Spaniola, idiş şi italiana — categoric slab, cît să ajungă pentru formulele de arestare.

Hendricsen se opri în pragul uşii.

— Dacă o să doriţi vreodată să vă schimbaţi profesia, nu mă uitaţi : Hendricsen, hotelul St. Lucia.

Ieşi, îl aşteptă pe inspector şi intrară împreună în lift.

Cînd ajunseră în apropierea atletului din faţa uşii lui Nardi, Hendricsen îi explică noului său „subdirector" destul de tare ca să poată fi auzit :

— Aici locuieşte unul din clienţii noştri permanenţi cei mai apreciaţi, dl. Pietro Nardi, căruia te rog să-i acorzi cea mai mare atenţie.

Ajunseră după curbura coridorului.

În garsoniera pusă la dispoziţie de Hendricsen aşteptau Hamlin, Mallory, Bryan şi Gatsky, care îşi schimbase haina de şofer cu jacheta sa veşnic prea strîmtă. Brewer le prezentă pe hotelier.

Uşa se deschise fără zgomot.

Intră Sloan. Era de nerecunoscut. Haina cu trese aurite, vesta cu nasturi metalici, vipuşca din mătase roşie de-a lungul pantalonilor, papionul negru şi, mai ales, părul ondulat strălucind de briantină, îi schimbaseră cu totul înfăţişarea.

— Boysen şi Terrano tocmai au sosit. Chelnerul şef ne-a spus să cerem primele feluri. Ne vor sosi direct din bucătărie cu liftul de mincăruri. Servanta cu preîncălzitor este pregătită. Sarg serveşte băuturile. Ambasadorul l-a salutat pe Nardi cu cea mai mare căldură. Boysen purta o geantă mare neagră, cît o valiză, de care atirnă lateral două cartonaşe cu urme de ceară roşie. Probabil că este á şefului său, Terrano.

— Schimbă-l discret pe Sarg, ii spuse Brewer. Domniile lor nu trebuie lăsate singure nici o clipă. Să acţionăm exact conform planului, dar dacă intervine ceva neprevăzut..., făcu un gest de regret spre Hendricsen,... va trebui dat semnalul şi recurgem la forţă. Deci — gata pentru orice eventualitate.

Sloan dispăru pe nesimţite, precum venise.

— Şi acum ? întrebă hotelierul.

— Noi ne ducem la servanta din antreu, răspunse Brewer, iar d-ta o să ne dai indicaţii preţioase despre felul în care trebuie prezentată şi servită în mod ireproşabil o cină unui client de importanţa lui Nardi. Totodată o să ducem servanta lateral spre uşă, de partea în care stă de pază gorila — îi dai d-ta o explicaţie plauzibilă, că se încheagă sosul, sau că sparanghelul...

— Ce sparanghel ? întrebă hotelierul mirat. Nu ştiu nimic de sparanghel.

— Ei bine, pieptul de pasăre, sau mai ştiu eu ce vine la rînd, îl întrerupse Brewer enervat. Important este ca servanta, sau altceva, o frapieră, sau ce vrei d-ta, să îndepărteze puţin gorila de uşă. Nu vreau impuşcături... Sau poate vrei d-ta ? Nu ? Atunci ascultă ce spun eu. În clipa în care intrăm în acţiune la semnalul convenit cu Sloan şi Sarg, gorila trebuie să fie suficient de departe de intrarea apartamentului, pentru ca să nu poată avertiza pe cei dinăuntru printr-o ciocănitură în uşă. O să aibă Gatsky grijă să-l aranjeze la timp... Pune-ţi odată halatul de mecanic !, se întoarse el spre detectivul său.

Gatsky trecu în camera de baie, apoi arătă din uşă o unealtă de oţel.

— Dar cheia asta, pe care am adus-o din taxi, dac-o paradesc... eu a trebuit să semnez că toate uneltele...

— Dă-i drumul ! Ai grijă, în orice caz, să paradeşti capul gorilei, că n-ai să ai nimic de plătit ! îl întrerupse Brewer.

Se duse la uşă şi-i făcu semn lui Hendricsen.

— Începem. Nu uita, actorul cel mai bun este cel la care nu se observă că joacă teatru.

— Las uşa întredeschisă, aşa că o să ajungă o mică fluierătură, îi spuse lui Hamlin.

Se întoarse în antreu cu hotelierul.

Chelnerul de pe etaj stătea lîngă servantă şi amesteca salata.

— Trage servanta aici, lîngă uşă, îi spuse Hendricsen. Aşa o ai la îndemînă după ce intri şi eviţi închegarea sosului...

Se adresă cît mai prietenos omului de la uşă :

— Fii bun şi mută-te puţin cu scaunul, domnule. Ştii, domnul Nardi nu admite ca sosul Béarnaise să prindă nici cea mai subţire pojghiţă.

Atletul era pe punctul să spună ceva, dar se răzgîndi şi, vădit indispus, se trase puţin cu scaunul într-o parte.

Sarg, deghizat ca şi Sloan, ajutîndu-l pe chelner să deplaseze măsuţa pe rotile, atinse cu mîna stîngă placa încinsă pentru păstrarea mîncărurilor la cald. Înjură înfundat dar furios, şi-şi atrase o observaţie severă. Suflă în buricul degetelor înroşite, se uită nefericit la Brewer, care îi aruncă o privire plină de reproş.

— Cu asemenea stîngăcii n-o să te pot menţine în postul ăsta de răspundere, îi spuse inspectorul şef. Dacă se întîmpla în prezenţa unui client, sigur că nu-i sporeai pofta de mîncare.

Hendricsen aplană lucrurile :

— Să nu ne pripim — ducem lipsă de personal.

Chelnerul de pe etaj aşeză cu artă şi prudenţă primele platouri pe o tavă de argint.

— O poţi duce ? îl întrebă dispreţuitor pe Sarg.

— Bineînţeles.

Detectivul ridică tava cu mîna dreaptă, asigurîndu-i echilibrul cu mîna stîngă.

Hendricsen vru să-i ajute deschizîndu-i uşa. Dar aceasta era încuiată.

Atletul de categorie grea întinse mîna peste servantă și bătu în ușă de două ori, apoi a treia oară, după o pauză de cîteva secunde.

Colegul său dinăuntru deschise ușa.

Brewer văzu statura masivă a celei de-a doua gărzi.

În clipa în care Sarg trecea de pragul ușii, apăru Sloan. Acesta îi făcu loc colegului său să treacă și-i spuse chelnerului :

— Lampadarul de lîngă bufet are probabil un scurt circuit. S-au stins toate luminile.

La această parolă, Brewer interveni imediat :

— Siguranța e de vină. Electricianul tocmai cercetează rețeaua de pe coridor, explică el, și se îndepărtă.

Lucrurile se desfășurară deci conform planului, astfel încît Gatsky putea intra în acțiune.

Ușa apartamentului fu închisă din interior.

Brewer sosi cu Gatsky, care ducea o lădiță de unelte atîrnată de o curea.

— Am adus și siguranțe, spuse detectivul. Dar cred că putem să le reconectăm pe cele existente, căci toate dopurile sînt automate.

Începu să caute tabloul de siguranțe pipăind pereții.

Sloan așeză un castron cu supă pasată fierbinte pe o tavă și, balansînd-o după toate regulile artei, trecu pe lîngă Brewer.

Garda de afară ciocăni în ușă semnalul convențional.

Ușa se deschise din interior.

Brewer fluieră scurt.

Gatsky, aflat în spatele fostului boxer, dădu drumul lădiței cu unelte, își repezi brațele pe sub umerii acestuia, îl săltă, își împleti fulgerător degetele de oțel pe ceafa omului și, executînd un „dublu Nelson", îi forță capul care căzu ca lovit de măciucă.

Atletul se prăbuși fără nici un zgomot. Cătușele pregătite de Gatsky zăngăniră scurt.

Brewer trecu pragul dintr-o săritură.

Hamlin, Bryan și Mallory îl urmară.

Garda care stătuse de pază la ușa dinspre camera unde se servea cina, zăcea ghemuită la pămînt. Gemea. Fața îi era acoperită de lichidul gros și fierbinte din castronul de supă, care i se prelingea pe gît și pe vestă.

Sloan răsuci la spate brațele uriașului neputincios, prinzîndu-le în cătușe.

În lumina obscură a luminărilor, cei trei din jurul mesei festiv aranjáte, săriră în picioare.

Revolverul de mare calibru îndreptat asupra lor de Sarg îi imobiliză transformîndu-i parcă în figurile de ceară dintr-un panoptic.

Brewer se opri în fața lui Pietro Nardi.

— Finita la commedia !

Hamlin îl apucă pe Artamiro Terrano de braț :

— Și acum, excelență, să aruncăm o privire indiscretă în valiza dvs. diplomatică.

Glenn Boysen dădu pe neașteptate o lovitură cu piciorul în servieta grea care stătea pe jos, lîngă Nardi, proiectînd-o sub masă.

Mallory îl plesni peste față și Boysen fu la rîndul său proiectat în perete, de unde ricoșă ca o bilă de biliard și căzu pe covorul verde pastelat.

Terrano începu să vocifereze pițigăiat. Revărsă un torent de blesteme, pe limba lui, amestecindu-le cu crimpeie de engleză stricată, amenință cu intervenția guvernului său și în aceeași clipă se repezi asupra lui Hamlin, cu o violență nebănuită.

Gatsky îl înfundă intr-un fotoliu.

— Purtați-vă ca un diplomat, excelență, nu ca un gunoier.

Brewer îi făcu semn lui Sarg :

— Ocupă-te d-ta de ambasador.

Detectivul imobiliză brațul lui Terrano.

Bryan, care ridicase servieta și o așezase pe masă, surprinse o nouă încercare a lui Terrano și dintr-un salt fu lingă el.

Dar Hamlin parase atacul. Îl ținea pe ambasador ca într-o menghină. Îi spuse, politicos, cu o voce calmă :

— Știți la fel de bine ca și mine că nu vă bucurați de nici un fel de imunitate diplomatică. Aveți asupra dvs. o mare cantitate de heroină pe care ați introdus-o prin contrabandă în Statele Unite.

— Eu ? urlă Terrano revoltat. Eu am asupra mea heroină ? !

Hendricsen, care tot timpul stătuse lîngă ușă și acum îl împiedica pe chelner să părăsească apartamentul, se tînguia :

— Mai încet, vă rog, mai încet... O să se adune toți clienții, și personalul...

Hamlin arătă spre valiza diplomatică.

— Excelență, spuse el cu un zîmbet ironic, puteți să ne convingeți de contrariul. Deschideți această servietă.

— Dar ce am eu cu această servietă ? ripostă diplomatul sfidător, recăpătîndu-și sîngele rece. N-am văzut-o niciodată. Mie să nu-mi veniți cu trucurile voastre ieftine și răsuflate, că nu vă merge ! Președintele țării mele personal, va... Privirea lui Hamlin îl amuți.

Brewer îl luă pe Nardi de o parte.

— Da, finita la commedia. De data aceasta, adăugă el încet, totul ți-a mers prost. Lichidarea lui Tony Valdiva, executarea Belindei van Dooren, misiunea ambasadorului Terrano. Cam multe pentru un singur hap.

Pietro Nardi își scoase tabachera de aur și își aprinse impasibil o țigară.

— Nu știu despre ce vorbiți. Nu înțeleg, poate nu mă ajută cunoștințele mele de limbă. Nu cunosc pe nici un Tony Valdiva, sau cum l-o fi chemînd. Belinda van Dooren ? Da, da... zîmbi el. Exact. Am citit în ziare. O crimă pasională, sau așa ceva. Și Valdiva, da, îmi amintesc. Crimă in lumea interlopă.

Se uită în ochii lui Brewer.

— Ce vreți, de fapt ? Ne-ați întrerupt de la masă. Nu pot oare să invit la cină doi buni cunoscuți ?

— Dar firește, Nardi, firește ! Numai că — și asta-i ce ne deranjează —, cu prilejul ăsta ai luat în primire un transport de heroină pe care ambasadorul dumitale l-a introdus fraudulos din Europa în Statele Unite.

— Eu ? făcu Nardi cu adîncă surprindere. Eu ? Heroină ? Sper că nu vorbiți serios !

Hamlin se apropie și ținu servieta sub nasul lui Nardi.

— Cheița asta a trebuit s-o smulgem de la domnul ambasador.

Arătă spre Terrano, a cărui mînă dreaptă era încătușată de mîna lui Sarg.

— Acum, ia să vedem.

Deschise valiza și așeză la rînd zece pachețele. Citi etichetele : „Heroină 820/1000 — 500 grame".

Brewer făcu semn lui Sloan.

— Ia-l în primire pe Boysen. Du-l mai întîi în garsoniera de alături. Pe tipul, adăugă el arătînd spre Nardi, îl iau eu în fabrică. Ambasadorul îi revine lui Hamlin. Mai tîrziu o să procedăm la o confruntare generală. Cele două gorile, de pus la sigur : martori oculari. Mai întîi sub îngrijire medicală. N-aș vrea să ne acuze presa de maltratări.

Sarg îl ridică pe Glenn Boysen.

— Hai, mișcă !

Clătinindu-se pe picioare, încercînd să-și mențină echilibrul, tînărul se lăsă scos de detectiv.

— Știți, se adresă Pietro Nardi lui Brewer cu un oarecare aer de superioritate, că procedeele astea sînt cu totul nelegale ? Vă atribuiți drepturi pe care nu vi le acordă nici o lege.

— Dar heroina asta ? replică inspectorul, arătînd spre pachețelele găsite. De zece ori 500 grame faci cinci kilograme. Asta vă costă, pe d-ta, și pe ambasadorul d-tale, și pe asociatul d-tale Boysen, cîte 20 de ani de închisoare. Cît despre instigarea la crimă — la două crime ..., adăugă Brewer, dînd din umeri.

Nardi reacționă în felul său blazat.

— Zău că nu știu ce vreți. N-aveți decît să aflați cine a strecurat aici servieta cu heroina pentru ca să ne înfunde pe noi. În definitiv, pentru asta vă plătesc contribuabilii, ca să lămuriți crime. Poate că ați introdus-o chiar dvs. in apartamentul meu, ca să aveți un motiv să mă arestați, nu ? În cazul ăsta, ați dat greș cu planul dvs., puteți fi sigur. O să vă arate Sam Greenberg, să țineți minte pînă la sfîrșitul vieții. Și cu asta am terminat, nu mai scoateți o vorbă de la mine.

— Cum vrei. Nici n-ai să crezi, cîte dovezi avem împotriva dumitale.

Se apropie de Nardi.

— Singura d-tale șansă ar fi să te mai gîndești. Dacă devii martorul principal al acuzării, cel puțin scapi cu viață ! Și dacă ții seamă de indulgența tribunalelor noastre, perspectivele d-tale nu sînt nicidecum rele.

Nardi tăcu.
Sarg privi de la Brewer la Hamlin.
— Nu pot să-l depun undeva pe ambasador ? Nu ne leagă nimic, dar... stăm legați unul de altul.
Hamlin schimbă pe șoptite cîteva cuvinte cu Brewer, apoi se întoarse spre Mallory și Bryan.
— Luați pe excelența sa Artamiro Terrano sub aripa voastră protectoare. Jos la colțul hotelului așteaptă o limuzină. Dar cum unei înalte personalități ca domnia sa nu i se poate cere să plece singur cu mașina, rămîneți cu el. Luați liftul de serviciu, treceți prin garaj, apoi o luați în jurul blocului. Înalții diplomați renunță cu plăcere la publicitatea din holul unui mare hotel.
Mallory și Bryan îl luară pe ambasador, în ciuda protestelor acestuia.
Brewer îi făcu semn lui Sarg.
— Se pare că cele două gărzi pot să suporte transportul. Cine a fost la viața lui boxer, rezistă, nu glumă. Cere o mașină de rezervă. Să tragă la ieșirea din garaj, și-i expediezi pe cei doi la zdup. Să-i vadă, în orice caz, medicul. Nu strică să avem acoperire prin certificate medicale.
Sarg dădu să iasă ; din ușă privi în jur, descoperi pe servantă un șervet și-l umezi în frapieră.
Hendricsen răsuflă ușurat.
— Puteți cumva să eliberați apartamentul ?
— Desigur. În cîteva minute ai scăpat de noi. Dar va trebui să sigilăm ușile apartamentului, pînă mîine, cînd o să primim un ordin de percheziție. Dat fiind că avem de-a face cu un gentleman ca Pietro Nardi, trebuie să procedăm strict legal. Dar vizita noastră de mîine n-are să tulbure cu nimic liniștea hotelului dvs.
— Vă mulțumesc, în numele firmei noastre.
Directorul se înclină ușor.
Brewer puse mîna pe brațul lui Nardi.
— Ei, ce zici de propunerea mea ?
Nu primi nici un răspuns.
— Crede-mă, e spre binele d-tale, continuă el pe un ton sfătos. În cazul d-tale, tăcerea nu înseamnă aur — ci un trist sfîrșit. Și dacă nu vrei să vorbești d-ta, are s-o facă probabil Glenn Boysen, care desigur n-are nervii

d-tale. Apoi mai este ceasornicarul Ruben Blyk, şi mai este anticarul Emilio Gennari. Iar părticelele de mozaic, puse toate laolaltă au să ne dea în cele din urmă o imagine clară.

Nardi se întoarse uşor intr-o parte.

— Mai putem să discutăm şi în biroul dvs.

Brewer îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Vrei, deci...

— Nu vreau nimic ! il intrerupse Nardi cu o voce răguşită.

— Dar... ?

— Ce mai aşteptaţi ? După cîte înţeleg pot să mă consider arestat.

— Reţinut, îl corectă inspectorul, şi dacă vrei să...

— Dar nu inţelegeţi că..., şi Nardi privi în jur, fără să mai termine vorba.

Hendricsen îşi muta privirile de la Brewer la Hamlin.

— E nevoie de mine jos. Dacă-mi permiteţi, o să mă retrag.

— De acord, spuse Brewer, după un gest aprobator al lui Hamlin. Dar — nici o vorbă ! În interesul d-tale şi al nostru.

Hotelierul se opri în pragul uşii.

— Antonio unde o fi ? întrebă el surprins.

— Antonio ?

Brewer şi Hamlin îl priviră la rîndul lor surprinşi.

— Chelnerul de pe etaj, preciză hotelierul, căutînd cu privirile pe coridor.

— L-am văzut adineauri pe coridor, interveni Gatsky, pleca cu servanta, înjurînd din cauza dezordinii.

Hendricsen dădu din cap satisfăcut şi-şi văzu de drum.

Hamlin începu să reaşeze cu grijă cele zece pachețele de heroină în servietă.

Brewer il chemă pe Gatsky cu un gest al miinii.

— Eu mă duc alături, la Boysen. Te las aici cu Nardi.

Detectivul arătă spre un scaun.

— Aşază-te colo. Şi stai cuminte, pînă se întoarce şeful. Dacă-ţi vine cumva vreo idee năstruşnică, renunţă, adăugă el şi îi arătă lui Nardi tocul pistolului său.

Brewer intră în garsonieră, unde Boysen zăcea pe un studio. Lîngă el şedea Sloan. Detectivul se ridică.

— Totul în ordine. Micuţul a tras un pui de somn. Acum începe să se trezească.

Sloan se duse în camera de baie, se întoarse cu un prosop umezit şi tamponă faţa prizonierului.

Brewer contempla figura răvăşită. Vorbi apoi, încet :

— E timpul să vorbeşti. Ştim totul. Că erai informat de hotărîrea lichidării lui Valdiva. Că ştiai de rolul de momeală pe care îl avea Belinda în treaba asta. Cunoaştem toată filiera. Ceasornicarul Ruben Blyk, anticarul Emilio Gennari şi...

Îşi consultă carneţelul şi continuă, ca şi cum ar fi parcurs o listă.

— ... şi O'Neil, şi...

Îl observa pe Boysen, a cărui faţă se crispa la fiecare nume.

— Vrei poate să ne dai de bună voie numele altor complici ? E singura d-tale şansă, Boysen.

Se aplecă asupra lui :

— Complicitate la crimă.

Boysen se mişcă cu greutate.

— Nu vă înţeleg. Nu am nici un amestec în afacerea asta. Am ajuns aici cu totul intîmplător...

Se întrerupse şi închise ochii.

— Belinda van Dooren a spus cu totul altceva în declaraţia ei — insistă Brewer, adăugînd : Înainte de a fi fost ucisă.

Omul de pe studio se ridică în capul oaselor.

— Belinda ? îngăimă Boysen cu vocea frîntă. Minţi, copoi afurisit !

Urletele lui se transformară într-un rîs isteric.

Brewer scoase un ziar din buzunar şi-i arătă pagina întîi.

— Belinda van Dooren a fost ucisă. O zi după ce o anchetasem şi după ce Sam Greenberg o scosese de sub protecţia poliţiei printr-un ordin de eliberare pe cauţiune. A strangulat-o Harry Pistolarul. După ce a torturat-o

Boysen se ridică şi îl fixă pe inspector cu privirea.

— Dacă e aşa...

Privirea îi rătăci peste relatările de pe prima pagină a ziarului. Mototoli furios ziarul. Își smuci gulerul cămășii și trase aer în piept.

— ...atunci, fie... martor al acuzării. Dacă-mi promiteți..., adăugă el, privind întrebător pe Brewer.

— Ca martor principal al acuzării îți sînt asigurate toate avantajele prevăzute în codul penal. Dar nu e suficient să dai declarația în scris. Va trebui să depui mărturie sub jurămînt în fața instanței. Abia atunci spusele d-tale capătă putere probatorie.

— Au să mă lichideze și pe mine, gemu Boysen. Tot așa cum l-au lichidat pe Tony Valdiva și pe Belinda. Nardi și cei din spatele lui.

— Nici o grijă, Glenn, îl asigură inspectorul. O să te păzim ca pe o adevărată comoară.

Îl întrebă apoi insistent :

— Nardi a tocmit ucigașul ? Pe Harry Pistolarul ?

După o tăcere îndelungată, Boysen răspunse :

— Da. Cel puțin, așa mi-a spus Belinda. Ea trebuia să-l atragă pe Valdiva în cursă. Era cu totul sub puterea lui Nardi. O avea la mînă cu două sperjururi. Sperjururi pe care le comisese pentru sindicat.

— Cine sînt șefii sindicatului ? insistă din nou Brewer.

— Asta nu știu. Nardi îi cunoaște. Dintre noi, nimeni altcineva. Nimeni din cei care lucrează sub el. Credeți-mă.

Vocea lui deveni monotonă.

— Pe Belinda o iubeam cu adevărat. Dacă ea nu mai este, totul mi-e indiferent. Cu o excepție. Nardi trebuie să termine pe scaunul electric !

Întrebă apoi îngrijorat :

— Cele două gărzi sînt aici ?

— Nu, Glenn. Sînt în drum spre sediu.

— Și Antonio ? mai întrebă el, începînd să-și pună hainele în ordine.

— Antonio ? exclamă Brewer surprins.

— Chelnerul de pe etajul ăsta. Care îl servește pe Nardi de ani de zile. E omul pus de sindicat să-l supravegheze...

Îl cuprinse panica.

— Dacă a șters-o cumva, să știți că și-a informat de mult șefii, și nu mai puneți voi mîna pe nici unul !

Brewer strînse din dinți. Îl apucă pe Sloan de umeri :
— Stai cu Boysen. Eu il aduc pe Nardi. Ne întîlnim jos, în garaj. Pe Boysen il duci la mașina noastră, e parcată pe Seventh Avenue. Gatsky și cu mine îl ducem pe Nardi la sediu, cu mașina care așteaptă lîngă ieșirea din garaj. Pe urmă cu toate forțele disponibile trebuie găsiți Blyk, Gennari și chelnerul Antonio. Iar Hamlin îi aduce pe O'Neil și pe ceilalți ridicați la razie. De data asta e în joc toată miza.

Porni cu pas întins spre salon.

Hamlin, rezemat de masă, căuta să-l convingă pe Nardi să vorbească, dar acesta rămînea mut, mărginindu-se să dea din cap.

Brewer îl luă pe Hamlin de o parte, schimbă cu el în grabă cîteva cuvinte, apoi se apropie de Gatsky.

— Îl luăm pe Nardi cu noi. Sloan l-a dus pe Boysen în garaj. Înainte de a ajunge cu ei la rampa de ieșire, le punem cătușe. Paza bună trece primejdia rea. Garajistul e informat, așa că n-o să se arate.

Gatsky se apropie de Pietro Nardi.

— Vii cu mine. Ordinul șefului.

Brewer se întoarse din prag spre Hamlin :

— Te aștept cu oamenii d-tale la sediu.

— Peste o oră. Mai întîi trebuie să sigilez aici totul. Și apoi, adăugă el făcînd un semn din cap, trebuie să pun heroina la loc sigur, într-un seif.

Luă servieta în mînă.

Liftul de serviciu cobora mult mai încet decît lifturile de persoane.

Nardi stătea mut între Brewer și detectiv.

Ajunși la subsol, ușa se deschise automat.

Lîngă lift aștepta Sloan, cu Boysen.

— Nu-mi face plăcere, Nardi, se scuză inspectorul, dar sîntem legați de anumite reguli de serviciu. Trebuie să-ți punem cătușe. Ca să-ți dovedesc bunăvoința mea, o să ți le punem la mîini, în loc să te legăm de detectiv. Și încă ceva. N-ai voie să schimbi nici un singur cuvînt cu Boysen.

Gatsky împreună mîinile lui Nardi.

Agrafele cătușelor țăcăniră sec.

Brewer se întoarse la Sloan și Boysen. Repetă cele spuse lui Nardi.

Sloan se conformă, apoi întrebă :

— Cine merge primul ? Eu cu Boysen, sau dvs. cu Gatsky şi Nardi ?

Brewer îl luă pe Nardi între el şi Gatsky, apoi îi răspunse lui Sloan :

— Ne urmezi la o distanţă de vreo trei paşi. Noi urcăm în maşina care aşteaptă pe stradă aici, la stînga. D-ta faci ocolul blocului pînă la Seventh Avenue. Ţine-l bine pe Boysen de braţ. Trage mai întîi piedica revolverului.

Inspectorul îşi scoase revolverul de serviciu, îl deblocă şi-l băgă în buzunarul pardesiului.

Gatsky o luă înainte. Urmară Nardi şi, imediat după el, Brewer.

Urcară rampa de ieşire.

Inspectorul îşi aruncă privirile în jurul său.

Sloan îl ducea pe Boysen.

Cele cinci siluete înaintau în două grupe pe trotuarul străzii pustii. Paşii lor aveau un ecou straniu.

La aproximativ cincizeci de metri în faţa lor se afla parcată maşina comisiei judiciare.

Din direcţia opusă, o furgonetă se puse în mişcare, aproape fără nici un zgomot.

Se apropia încet de cele două grupe.

Pe caroseria de culoare deschisă se putea citi, în litere albastre cu contururi aurii :

SPĂLĂTORIA MICKEY

şi dedesubt, în litere mai mici :

Serviciu Rapid Special

În clipa în care roţile din spate ale furgonetei îi depăşiră pe Boysen şi Sloan, uşa dublă din spatele maşinii se deschise.

Vehiculul se apropia tot mai mult de Gatsky, Nardi şi inspectorul şef.

Urechea lui Brewer înregistră mecanic turaţia unui motor.

Sesiză fulgerător o primejdie. O anume primejdie

Văzu uşile de descărcare ale furgonetei, larg deschise.

Făcu o săritură înainte, îl culcă la pămînt pe Pietro Nardi cu o mişcare violentă şi, urlînd, îl avertiză pe Sloan şi Boysen.

În aceeaşi clipă, Nardi sări în picioare. Socotea că sosise momentul în care putea să fugă.

Şi în aceeaşi clipă liniştea nopţii fu spintecată de răpăitul unei arme automate.

Gloanţele şfichiuiau zidurile caselor şi caldarimul şi ricoşau din toate părţile.

Fulgere albăstrii roşiatice ţîşneau din ambele părţi. Din pulberea arsă se formau pînze de fum.

Brewer îşi goli revolverul de toate gloanţele.

Cele două uşi se închiseră şi furgoneta îşi continuă drumul în toată viteza, cu motorul ambalat la maximum.

Maşina Comisiei Judiciare se puse în mişcare. Dar se opri după cîţiva metri. Cauciucurile din faţă erau ciuruite de gloanţe.

La lumina de la intersecţia străzii se mai putea citi : SPĂLĂTORIA MICKEY. Literele mai mici nu mai erau distincte.

Brewer se ridică. Simţea o durere ascuţită în braţul stîng, lîngă încheietura mîinii. Pipăi cu mîna dreaptă. Simţi o umezeală lipicioasă. Sînge.

Gatsky zăcea pe asfalt, rezemat într-un cot. Căută să vorbească pe un ton ferm.

— Nu s-a întîmplat nimic, d-le inspector. Fiţi binecuvîntat, fără dvs. ar fi trebuit să se comande mîine un sicriu supradimensionat. Mi-a intrat doar ceva în coapsă. Dar nu-i nimic.

Încercă zadarnic să se ridice şi trebui să se lase pe o rînă.

Conducătorul maşinii de serviciu veni în goană.

— Am transmis alarma.

Brewer îşi ţinea strînsă cu mîna dreaptă încheietura mîinii rănite. Se opri lîngă Nardi, care zăcea în nemişcare. Se aplecă şi îşi dădu seama că nu mai era nevoie să-i încerce pulsul.

Nardi încercase să fugă. Fugise în braţele morţii.

Se adunară oameni din toate părţile.

Ferestrele hotelului se aprinseră din loc în loc.

Dinspre Seventh Avenue sosi în viteză pe după colţ maşina cu echipa lui Hamlin.

Brewer se întoarse cîţiva paşi. La picioarele sale zăcea Glenn Boysen, cu mîinile încătuşate întinse înainte, cu faţa ciuruită de gloanţe, de nerecunoscut. Era oribil. Dar, cine aruncă în joc viaţa altora, trebuie să pună la bătaie şi propria-i viaţă.

Brewer îngenunchie, puţin mai departe.

— Sloan, şopti el, privind în ochii stinşi. Sloan... bunul meu prieten...

Sirena unei ambulanţe se auzea tot mai aproape. Se ivi farul ei rotativ. Ambulanţa se opri, oameni în halate albe sosiră în fugă. Apăru o a doua ambulanţă.

Un medic tînăr se apropie de Brewer şi se apleacă peste umărul acestuia.

— Îmi daţi voie ?

Îndreptă lanterna puternică asupra lui Boysen, apoi asupra lui Sloan. Stinse lanterna. Vocea sa amintea de cea a unui robot :

— Îmi pare foarte rău. Nu mai e nimic de făcut. Vom lua legătura cu morga.

Plecă, însoţind cele două tărgi.

Brewer privi în jurul lui.

Trecătorii, care se adunau în număr tot mai mare, erau ţinuţi la distanţă de agenţi.

Gatsky zăcea întins pe o targă. Făcu semn şi spuse ceva unui om în halat alb, care se apropie apoi de Brewer.

— Doctor Morley, se prezentă el. Puteţi să fiţi liniştit. Omul dvs. o să scape cu bine. A fost atins de trei gloanţe, i-au străpuns doar muşchii. Radiografia o să ne spună mai multe. Dar are toate şansele.

Brewer se ridică, încet.

Îşi şterse sudoarea rece de pe frunte.

„Sloan, spunea în sinea lui. Ochii tăi sînt deschişi, privesc spre cer, acest cer necruţător al New York-ului, acest cer care a fost viaţa ta, leagănul tău — şi acum mormîntul tău."

Păşi încet de-a lungul zidurilor.

Ştia că are un ţel.

Sloan însemna un anumit angajament.

CUPRINS

Lector : MIRCEA BUCURESCU
Tehnoredactor : ELENA BABY-POPESCU

Tiraj 50 110 ex. Bun de tipar 18.10.1978.
Coli tipar 11,5.

Comanda nr. 80 315
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".
Piața Scînteii nr. 1, București,
Republica Socialistă România